

DORINȚĂ
NEÎMBLÂNZITĂ

JOHANNA
LINDSEY

JOHANNA LINDSEY

Dorință neîmblânzită

A Rogue of My Own
Johanna Lindsey
Copyright © 2009 Johanna Lindsey
Ediție publicată pentru prima dată de Gallery Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dorință neîmblânzită
Johanna Lindsey

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii
Redactori: Daniela Nae, Mariana Petcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA

Dorință neîmblânzită / Johanna Lindsey
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3956-1

I. Macoviciuc, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

*Dorință
neîmblânzită*

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

Capitolul 1

Palatul Buckingham. Rebeccai Marshall încă nu-i venea să creadă că urma să locuiască acolo. Aflase deja de o săptămână, dar încă i se părea ireal. Însă acum iat-o ajunsă aici!

Faptul că devenise domnișoara de onoare a reginei Victoria fuse-se cea mai mare surpriză de care avusese parte în cei 18 ani de viață. Mama ei, Lilly, sperase ca fiica ei să primească această poziție de elită, dar nu-i spusese că trăsesse câteva sfori ca s-o obțină. Nu voise ca tânăra să fie dezamăgită dacă lucrurile nu se concretizau.

Rebecca n-ar fi fost dezamăgită. Nici măcar nu se gândise să fie domnișoară de onoare la curtea regală, dar știa că era ceva la care mama ei visase. Lilly vorbea deseori despre șansa ei pierdută de a fi domnișoară de onoare sau chiar doamnă de onoare după ce se căsătorise. Făcea parte dintr-o familie devotată grupării politice Tory¹, la fel ca soțul ei. Cum gruparea Whig² era la putere și controla toate numirile de la curte, Lilly nu reușise să-și îndeplinească dorința cea mai mare, iar în cele din urmă renunțase. Însă Whig avusese puterea mult timp, iar de curând, cei din Tory – care ulterior aveau să fie numiți conservatori – intraseră din nou în joc, Sir Robert Peel fiind numit prim-ministru. Se putea spune că era vremea schimbării. Cum erau făcute noi desemnări, Lilly trimisese o petiție către oficiali în numele Rebeccai. Nu exista nici o garanție că fata avea să primească un răspuns afirmativ din moment ce oricum nu se făceau prea multe numiri. Însă scrisoarea sosise cu o săptămână în urmă. Exact ca o tânără entuziasmată, Lily țipase de bucurie după ce o citise, atât de încântată fusese. Iar entuziasmul ei fusese molipsitor.

Ultima săptămână fusese plină de întâmplări. Mama și fiica tocmai începuseră să facă planuri pentru debutul tinerei în Londra, în sezonul din iarna următoare, până la care mai erau câteva luni. Încă

¹ Grupare politică din Anglia, care ulterior a devenit Partidul Liberal. (n.red)

² Grupare politică din Anglia, care ulterior a devenit Partidul Conservator. (n.red)

se aflau în stadiul de pregătire a noii garderobe, și nimic nu era gata. Fuseseră angajate numeroase croitorese, iar deciziile trebuiau luate rapid. Mergeau în Norford, un oraș apropiat, uneori chiar și de două sau trei ori pe zi. Iar asta, datorită entuziasmului lui Lilly, care vorbea neîncetat despre faptul că era o ocazie de aur în viața Rebecăi.

Urma să fie cea mai mare șansă din viața ei de la moartea tatălui său. Contele de Ryne murise când fata avea doar opt ani, iar Lilly nu se gândise să se recăsătorească. Titlul contelui fusese moștenit de un bărbat care îi era rudă, însă conacul din apropiere de Norford, unde crescuse Rebecca, rămăsese al lor. Tânăra își petrecuse toată viața acolo, nici măcar nu se dusese la școală, la fel ca prietenii ei apropiați. Lilly nu voise să se despartă de fiica ei, așa că aranjase ca aceasta să aibă cei mai buni profesori chiar acasă.

Rebecăi îi convenise acest aranjament, deoarece îi permitea să petreacă mai mult timp cu mama ei. Cum ambele erau călărețe pricepute, se plimbau aproape zilnic când vremea era bună. Rebecăi avea să-i fie dor de asta. Aveau mulți prieteni în Norford și mereu se oprea cineva în vizită la ele sau apărea vreun eveniment la care să participe. Rebecăi avea să-i fie dor și de aceste lucruri. Dar nu urmau să fie așa de departe una de cealaltă. Norford se afla la doar câteva ore de mers călare din Londra. Lilly era însă hotărâtă să-i lase ficei ei timp pentru a se obișnui cu noul statut și abia apoi s-o viziteze. Nu voia să pară o mamă exagerat de protectoare, deși era! De fapt, această numire la curtea reginei avea să fie a doua oportunitate de aur pentru Rebecca despre care mama și fiica tot discutaseră. Prima șansă apăruse în urmă cu cinci ani, când fuseseră de acord cu privire la alegerea viitorului soț al tinerei. Nu avea nici un rost ca Rebecca să-și facă debutul în societate dacă reușea să-i atragă atenția. În plus, era vorba despre un vecin, Raphael Locke, moștenitorul ducelui de Norford. Extrem de convenabil! Însă tânărul se căsătorise cu altcineva înainte ca Rebecca să ajungă la vârsta la care să poată face acest pas, și astfel se sfârșise planul lor.

Ce păcat! Așteptase cu nerăbdare să facă parte din acea familie importantă. Preston Locke, ducele, avea cinci surori, toate căsătorite, care locuiau altundeva, însă veneau deseori în Norford în vizită. Lilly îi povestise despre zilele în care majoritatea tinerelor încă locuiau acasă și în care familia Locke domina societatea locală. De fapt, una dintre mai mari petreceri la care participase Rebecca fusese

ținută chiar la Norford Hall. Fusese la un pas să se apropie de acea familie când se împrietenise cu fiica mai mică a familiei, Amanda Locke. Păcat că pierduseră legătura după ce Amanda fusese trimisă la școală!

Apoi ducele nu mai primise oaspeți prea des, pentru că rămăsese doar el și bătrâna lui mamă în acea casă imensă. Soția lui murise cu câțiva ani în urmă și, deși fiecare domnișoară disponibilă din zonă probabil încercase să-i atragă atenția de-a lungul anilor, bărbatul rămăsese văduv. Însă acum petrecerile erau organizate de Ophelia Locke, femeia care îi câștigase inima lui Raphael înainte să o poată face Rebecca.

Pierduse două șanse de a se lega de acea familie – o prietenă bună și un soț. Însă acum i se oferea această nouă ocazie. Domnișoară de onoare la curtea reginei Victoria! Rebecca știa toate beneficiile. Ocuparea acelei poziții putea fi comparată cu mersul la cea mai prestigioasă școală din lume. Avea să-i cunoască pe cei mai importanți oameni din Anglia, dar și persoane cu sânge albastru. Nu avea nici un rost să aștepte sezonul dacă se afla la curtea unei regine căreia îi plăcea să dea petreceri. Dacă avea noroc, regina urma să se implice în alegerea viitorului ei soț. Orice era posibil.

În mod miraculos, garderoba Rebeccăi fu terminată la timp pentru plecarea la Londra și era mai grandioasă decât ar fi fost pentru un simplu sezon. Lilly nu se uitase la bani. Și le însoțise pe Rebecca și camerista ei, Flora, în Londra.

Nu era prima oară când Rebecca vedea Londra. De-a lungul anilor, fusese de câteva ori la cumpărături și își însoțise mama la o cursă de cai la care Lilly trebuise să participe și la nunta unei vechi prietene. Însă era prima oară când vedea palatul Buckingham. Nu avusese nici un motiv să-l viziteze înainte, când monarhii încă nu îl transformaseră în reședința proprie.

Rebecca privea uimită clădirea măreață în care urma să locuiască timp de câteva luni, poate chiar ani. Era mult mai mare decât și-o imaginase! Până și arcada de marmură a intrării ceremoniale era înaltă de câteva etaje. Gărzile palatului mărșăluiau în apropiere, în uniformele lor colorate. Alți oameni treceau pe sub arcada imensă pe sub care avea să meargă și ea.

Însă picioarele refuzau să i se miște. Emoțiile aproape că o copleșiră. Știa deja că Lilly nu avea să o însoțească înăuntru, dar nu era

pregătită să-și ia rămas-bun. Niciodată nu se despărțise de mama ei, nu astfel.

Lilly o prinse strâns de mână. Înțelegea prin ce trecea. Prin acel gest simplu, îi dădu curaj Rebeccăi.

– Tatăl tău ar fi fost atât de mândru dacă ar fi trăit să vadă asta!

Rebecca își privi mama. Era un moment important. Lilly se simțea extrem de fericită pentru fiica ei, însă, fără doar și poate, își amintea de propriile oportunități ratate. Acest lucru se vedea pe fața ei. Deși îi venea să plângă, reuși să zâmbească.

– Doar nu o să plângeți, nu-i așa? întrebă Flora pe un ton nemulțumit.

Lilly râse, iar Rebecca reuși să zâmbească. Flora reușea să destindă atmosfera cu candoarea ei.

Din păcate, camerista nu avea să locuiască în palat cu Rebecca. Urma să rămână cu ea doar în ziua aceea, până când se acomoda. Amândouă știau că Rebecca nu avea să stea singură într-o cameră. Pur și simplu nu erau destule încăperi pentru toți membrii curții, cu atât mai puțin pentru servitorii lor. Așa că Lilly închirie un apartament în apropiere pentru Flora, ca să poată veni zilnic la palat să-i aranjeze garderoba și să-și facă sarcinile obișnuite.

Lilly se gândise să cumpere o casă în Londra pentru debutul în societate al Rebeccăi. Acum însă, că sezonul fetei începuse în cu totul alte circumstanțe, femeia ezita. Deși unele doamne de la curte dețineau case în Londra, unde își petreceau nopțile în loc să împartă o cameră în palatul aglomerat, Lilly voia ca fata ei să experimenteze toate aspectele curții. Iar cel mai sigur mod de a face asta era să locuiască acolo. Dacă familia Marshall ar fi avut o casă în oraș, probabil Rebecca ar fi fost tentată să se ducă acolo în fiecare seară.

Lilly o strânse pe Rebecca în brațe.

– Ne vedem în câteva săptămâni, draga mea. Sau cel puțin o să încerc să stau departe atât de mult.

– Nu trebuie să...

– Ba da, trebuie, interveni Lilly. E rândul tău, nu al meu. O să te bucuri de fiecare clipă. Dar trebuie să-mi scrii zilnic. Vreau neapărat să știu totul.

– Așa o să fac.

– Dar, Becky, cel mai mult să te bucuri de ceea ce ți se întâmplă! O să trăiești lucruri minunate. Pur și simplu știi asta.

Rebecca își dorea să fi avut mai mult din înflăcărarea mamei ei, însă entuziasmul îi dispăruse acum, că erau nevoite să se despartă. Acesta era visul mamei, iar ea ar fi vrut ca Lilly să îl poată trăi în locul ei.

Însă, de dragul acesteia, își puse un zâmbet larg pe față, o îmbrățișă pentru ultima oară și se grăbi să intre în palat.

Capitolul 2

– Credeți că o să ajungem vreodată acolo? îi șopti Flora cu un zâmbet pe față, în timp ce mergeau după un servitor arțăgos îmbrăcat mai bine decât unii nobili.

Camerista glumea, însă servitorul care le conducea se întoarse și le spuse:

– Camera lui Lady Rebecca e după următorul colț. E mai aproape de încăperile principale decât camerele primite de alte domnișoare. Regina și-a amintit de momentul în care l-a întâlnit pe contele de Ryne când era mică și a sugerat chiar ea această cameră. E un început bun pentru dumneavoastră, milady.

Flora străluci. Rebecca roși. Un servitor nu trebuia să știe astfel de lucruri. Dar se aflau într-un palat. Probabil servitorii de acolo știau mai multe despre viețile private ale curtenilor decât oricine altcineva. Mama ei doar o sfătuisese să nu-i desconsidere!

– Niciodată nu fac așa ceva, îi amintise Rebecca mamei ei.

– Știu, draga mea, iar acesta nu ar fi un moment bun să începi s-o faci.

Fusese doar unul din multele lucruri absurde pe care le spusese Lilly în ultima săptămână din cauza epuizării cauzate de pregătirea Rebeccăi pentru noua ei viață de la palat. Însă, după un somn bun, mama ei readusese subiectul în discuție.

– Dacă servitorii te plac, îți pot fi de mare ajutor. Ține minte, munca la palat e traiul lor! E posibil ca unii să fie implicați în diverse intrigi, ca să fie deasupra tuturor. Important e că au informații care îți pot fi utile, iar dacă te plac, ți le împărtășesc.

Cu sfatul mamei ei în minte, Rebecca îi zâmbi servitorului și spuse:

– Mulțumesc...

– John Keets, milady.

– Mulțumesc, John. E plăcut să aflu că există amintiri frumoase despre tatăl meu.

Bărbatul încuviință. Era un individ agreabil, cu păr șaten-deschis, înalt și tânăr. Iar expresia lui era de neclintit, până când vorbi și deveni mult mai prietenoasă. Flora chiar îi aruncă o privire admirativă. Însă tânăra avea obiceiul să le arunce priviri pline de admirație multor bărbați. Cum era o tânără drăguță, cu părul negru și ochii căprui, de regulă, primea înapoi mai mult decât o privire. Lucrase pentru familia Marshall în ultimii șase ani. Era doar cu câțiva ani mai mare decât Rebecca, însă fusese învățată de mama ei, și ea fostă cameristă a domnișoarelor, cum să exceleze în acea profesie. Doamnele Marshall nu fuseseră niciodată atât de bine coafate înainte de sosirea Florei.

John observă privirea fetei și îi întoarse complimentul, aruncându-i și el o privire. Însă ajunseră, în sfârșit, la capătul coridorului, iar el coti în dreapta și deschise prima ușă.

– Bagajele vor fi aduse în scurt timp, zise John, în timp ce le făcu semn să intre în camera aceea mică. Și vor fi luate de îndată ce vor fi desfăcute. O să împărțiți camera cu Elizabeth Marly. Din păcate, momentan regina nu știe că Lady Elizabeth poate fi oarecum instigatoare. E mai bine să nu vă apropiați prea mult de ea.

Bărbatul se opri. Deja spusese prea multe! Ce însemna *oarecum instigatoare*? Flora se gândise probabil la același lucru, deoarece, cum închiseră ușa, spuse:

– Asta a fost de rău augur.

Așa era, însă Rebecca nu avea de gând să tragă concluzii pripite.

– Ar putea însemna că doar provoacă anumite situații, nu neapărat rele, ci doar nepotrivite pentru palat? Când Flora îi aruncă o privire plină de îndoieli, Rebecca adăugă: O s-o pot judeca mai bine după ce o întâlnesc. Și nu am de ales în privința asta, din moment ce o să împărțim camera.

Flora pufni.

– Camera asta e mult mai mică decât îmi imaginasem. E aproape cât camera de garderobă de acasă!

– Nu cred că o să petrecem prea mult timp aici. E doar locul unde dormim și ne schimbăm, spuse Rebecca.

– Și o să vă loviți una de cealaltă în timp ce faceți asta.

Era adevărat. Nu prea aveau loc să se miște. Un pat dublu care arăta mai degrabă ca un pat de copii mai lat, cu două noptiere înguste de o parte și de alta, pe care se aflau singurele două lămpi din

cameră, ocupa cel mai mult spațiu. Nu exista șemineu, ci doar un vas pentru jărat, de care probabil nu aveau nevoie în următoarea lună. O cadă mică se afla într-un colț, în spatele unui paravan, lângă un scrin pe care erau un urcioc cu apă și mai multe prosoape. Mai erau o măsuță rotundă, pe care se putea pune o tavă cu mâncare, un singur scaun îngust și o singură măsuță de toaletă. Dar cele mai mari din cameră erau dulapurile, care acopereau doi pereți și jumătate. Chiar blocau ferestrele și lăsau să intre numai o rază de soare printre dulapurile de pe acel perete.

Flora se uita și ea la dulapuri.

– Am crezut că o să aveți o cameră de garderobă, chiar dacă trebuie s-o împărțiți. Niciodată nu mi-am imaginat că această cameră poate fi doar o garderobă. Bineînțeles, e nevoie de atâtea dulapuri pentru două domnișoare, nu-i așa? Rochiile dumneavoastră vor ocupa cel puțin un dulap întreg. Jumătate din ele ar face bine să fie goale...

Nota de avertisment din glas o făcu să acționeze – Flora deschise dulapul cel mai apropiat și văzu că era plin. Se duse la celălalt – era la fel de plin. Așadar, Lady Elizabeth revendicase acel perete. Flora se duse la dulapurile care acopereau ferestrele, însă primul era ocupat, la fel ca următorul. În cele din urmă, găsi unul plin doar pe jumătate, iar pe ultimele două, goale. Verifică și două dulapuri care acopereau jumătate din al treilea perete. Doar unul era gol.

Flora începu să râdă.

– Credeți că Lady Elizabeth nu se aștepta să împartă această cameră?

– Așa se pare, încuviință Rebecca.

– Ei bine, domnișoara are prea multe haine, nu am nici o îndoială în privința asta. Dar trebuie să scape de câteva sau o să ajungă cu ele șifonate, pentru că o să revendicați jumătate din dulapuri, iar eu o să mă ocup de asta chiar acum!

Flora începu să mute rochiile, iar Rebecca o ajută. Camera nu avea nici birouri, nu că ar mai fi fost spațiu pentru ele, însă cel puțin fiecare dulap avea un sertar imens unde se puteau pune hainele care nu trebuiau atârinate.

Nu fuseseră nevoite să înghesuie prea mult hainele lui Elizabeth. Folosise un singur dulap doar pentru două rochii de bal, iar pe altul pentru ceea ce păreau a fi niște costume.

– Gata, spuse Flora, mulțumită de noul aranjament. Ar trebui să ne descurcăm doar cu peretele ăsta, deci domnișoara poate să le aibă pe celelalte două, dar nu mai multe. Doar nu o să aveți hainele șifonate numai pentru că a adus ea prea multe haine la curte. Și nu există nici un motiv să nu aveți puțină lumină. Dulapurile alea nu sunt așezate cum trebuie. De ce să blocheze ambele ferestre când nu e cazul? Pot fi mutate puțin, cât să vă strecurați și să deschideți o fereastră dacă vreți. O să cer ajutor când vin bagajele.

Flora făcu asta, reușind să deblocheze o fereastră. Cei doi bărbați care căraseră primul din cele patru bagaje ale Rebeccai ajutaseră bucuroși după ce le zâmbi Flora. O perdea albă murdară ieși la iveală, iar camerista promise că avea să o spele în ziua următoare.

Flora plecă la scurt timp după aceea, ca să-și aranjeze apartamentul, zâmbind în timp ce ieșea pe ușă.

– Camerele mele sunt mai mari decât ale dumneavoastră.

Asta o făcu pe Rebecca să zâmbească.

Însă zâmbetul păli iute. Tânăra fu copleșită de gândul că avea să se simtă atât de singură la curte.

Acasă luase lecții în particular, deci niciodată nu fusese separată de mama ei. Nici o zi din viața ei nu trecuse fără să o aibă aproape, iar Flora fusese și ea mereu în preajmă. Însă această nouă numire de la curte era precum o tăiere a cordonului ombilical, lucru ce se întâmpla mult mai devreme decât se așteptase Rebecca. În plus, nu avea un soț pe care să se bazeze. Urma să aibă numeroase ocazii să socializeze și să întâlnească oameni importanți și probabil că tot acolo avea să-și întâlnească viitorul soț. Însă, în adâncul sufletului, Rebecca ar fi preferat un debut obișnuit în timpul unui sezon, cu mama ei alături. Pur și simplu nu putuse să distrugă visul mamei spunându-i asta. Însă nu erau doar mamă și fiică. Erau prietene. Ar fi trebuit să-i spună...

Capitolul 3

Pentru că nu mai avea nimic de făcut în acea zi, Flora plecă după despachetarea bagajelor. Iar Rebecca putea să se relaxeze, să se acomodeze și să-și revină după o săptămână epuizantă. Fusese desemnată drept domnișoară de companie a ducese de Kent, mama reginei Victoria, însă ducesa nici măcar nu era la curte, urmând să se întoarcă abia în ziua următoare.

Rebecca se întinse în pat și se gândi la regină. Aceasta se afla în palat, însă era posibil ca Rebecca să nu o cunoască niciodată. Până la urmă, nu toți cei care locuiau acolo erau prezentați reginei. Sau poate că urma s-o întâlnească și să devină prietene foarte bune. Ori ce era posibil când locuiai la palat, se gândi Rebecca în timp ce ațipi.

– Ce ai făcut? se auzi o voce ascuțită. De ce ai mutat dulapurile? Eu dorm până târziu. Așa o să faci și tu! Nu avem nevoie ca lumina zilei să ne trezească mai devreme decât e cazul.

Ce trezire nepoliticoasă! Rebecca deschise ochii și o văzu pe tânăra care intrase în cameră și aprinsese una din lămpile de lângă pat înainte să înceapă tirada. Scundă și plinuță, își netezea cutele rochiei portocalii. Părul ei de un blond-închis era prins, cu excepția câtorva şuvițe care îi încadrau obrajii rumeni. Cineva ar trebui să-i spună că portocaliul nu i se potrivea. O făcea să pară palidă. Ar fi fost drăguță dacă nu ar fi avut o expresie atât de acră.

Ochii verzi fixau peretele pe care se vedea o jumătate de fereastră. Soarele apusese cât timp ațipise Rebecca. Nici un pic de lumină nu venea din acea direcție.

Încă pe jumătate adormită, Rebecca răspunse fără să gândească:

– Pentru asta sunt perdelele.

– Nu perdelele, o contrazise tânăra pe un ton tăios. Poate draperiile groase, dar nu putem să ajungem la ele, nu-i așa? Asta dacă am avea, ceea ce nu e cazul.

Rebecca se trezi brusc. Tânăra era cu adevărat furioasă și nu încerca să ascundă acest lucru. Din cauza unui lucru atât de banal?

Rebecca se ridică și se încruntă la fereastra care provocase atâtea controverse. Dacă asta era Lady Elizabeth, și nu avea nici o îndoială în privința asta, relația lor nu avea un început prea bun.

– Aș putea să pun o jupă în geam înainte să mă culc și să o dau jos după ce te trezești dimineața? Îmi pare rău, dar lumina zilei nu m-a trezit niciodată, deci nu o consider o problemă așa de mare. Mi se pare ridicol să aprindem lămpi când poate pătrunde lumina zilei.

Probabil nu ar fi trebuit să adauge ultima parte, pentru că tânăra se îndepărtă de dulapuri și se întoarse spre ea.

– Înseamnă că nu ai dormit niciodată într-o cameră cu ferestre care dau spre răsărit, nu?

Rebecca tresări.

– Nu, nu pot să zic că am făcut-o, iar tu ai fost destul de clară. Sunt sigură că o să rezolv problema.

Când Rebecca se ridică în picioare, o privi de sus pe Lady Elizabeth. Ca și mama ei, era destul de înaltă, având 1,70 cm. De fapt, o moștenise pe mama ei în multe privințe. Ambele erau suple, însă aveau forme frumoase. Amândouă erau blonde, deși putea să fi moștenit nuanța aurie a părului de la tatăl ei din moment ce părul lui Lilly era de un blond-cenușiu mult mai deschis. Avea și ochii albaștri ai mamei ei, deși ai Rebeccăi păreau a fi cu o nuanță mai închisă. Însă amândouă aveau pomeți înalți, nas patrician și o bărbie fermă, ușor curbată, lucruri pentru care Rebecca era recunoscătoare din moment ce Lilly era considerată o femeie frumoasă.

Rebecca zâmbi, în încercarea de a o lua de la început.

– Lady Elizabeth, deci?

– Da, și tu ești...?

Tonul tinerei era în continuare tăios și într-o câțva arogant. Rebeccăi nu-i venea să creadă că Elizabeth nu fusese informată cine avea să fie noua ei colegă de cameră.

– Lady Rebecca Anne Victoria Marshall.

Aproape că roși. Rareori își spunea al doilea prenume când făcea cunoștință cu cineva. Familia și prietenii îi spuneau Becky, însă mama ei îi mai zicea Becky Anne când o certa. Tânăra era convinsă că părinții ei pur și simplu nu reușiseră să se hotărască în privința prenumelui, motiv pentru care ajunsese să aibă atâtea. Dar nu știa de ce tocmai i le spusese kolegei ei de cameră. Poate pentru că deja bănuia

că nu aveau să fie prietene. Dar era păcat. Până la urmă, urmau să împartă același pat. Trebuiau să fie cel puțin binevoitoare.

– Ai fost numită după regină? Cât de amuzant, remarcă Elizabeth înainte să se ducă la unul dintre dulapuri și să deschidă ușa.

Rebecca fu încântată că acela era acum dulapul ei și spuse:

– Nu, de fapt nici măcar nu era regină atunci și nici pe aproape să devină când m-am născut. Tu însă ești numită după mai multe regine. Și asta ți se pare amuzant?

Elizabeth îi aruncă o privire peste umăr.

– Nu ar fi trebuit să-mi atingi hainele. Să n-o mai faci!

– Nu erai aici...

– Erau perfect aranjate.

Rebecca se abținu să nu râdă.

– Permite-mi să nu fiu de acord, nu erau nici pe de parte împărțite în mod egal. Și nici acum nu sunt. Ți-am lăsat două dulapuri în plus.

Elizabeth nu păru mulțumită de acest lucru și întrebă:

– Noi?

– Eu și camerista mea.

– Camerista ta are o camera aici? Elizabeth se întoarse șocată. Cum ai reușit?

– Nu locuiește aici. Noi...

– Ah, ai o casă în oraș, o întrerupse Elizabeth. Familia mea nu are, așa că servitoarea mea a trebuit să rămână acasă. Dar, dacă ai o casă în Londra, de ce nu o folosești, în loc să mă înghesui pe mine în camera asta mică?

Dacă Rebecca mai avea îndoieli că Elizabeth nu-i suporta prezența, acestea se risipiră. Tânăra nici că putea fi mai clară că nu-i plăcea să aibă o colegă de cameră. Rebecca ar fi trebuit să se simtă jenată. O tânără cu mai puțin curaj așa s-ar fi simțit. Însă ea avea un motiv întemeiat să nu o facă, iar asta datorită lui John Keets, fie binecuvântat!

– Chiar dacă această cameră nu mi-ar fi fost atribuită, lucru care o face pe jumătate a mea, a fost aleasă pentru mine la sugestia reginei. Nu aș vrea s-o insult pe regină cerând altă cameră, dar, dacă aranjamentul ți se pare atât de deplorabil, poate că ar trebui să faci chiar tu asta.

Elizabeth roși jenată. Chiar crezuse că putea s-o preseze pe Rebecca să plece ori să-și ceară scuze doar pentru că ea se instalase prima în cameră?

– Așa cum voiam să spun înainte să mă întrerupi, continuă Rebecca, familia mea nu deține o casă în Londra, dar am găsit un apartament în apropiere pentru camerista mea, ca să poată veni zilnic la palat și să-și facă treburile obișnuite.

– Ce bine pentru tine! spuse Elizabeth. Nu toată lumea poate să-și permită un asemenea lux. Unde e camerista ta acum?

Rebecca roși puțin și nu știa de ce. Bineînțeles că nu toate familiile nobile erau bogate. Faptul că a ei era bogată nu trebuia să fie un motiv de rușine.

Din fericire, Elizabeth se mutase lângă singura măsuță de toaletă, așa că nu îi observă roșeața din obraji. Trase scaunul de catifea care fusese băgat sub măsuță și se așeză ca să-și aranjeze coafura.

Rebecca spuse:

– Flora nu avea nici un motiv să rămână, deoarece nu am nimic plănuț pentru azi ca să am nevoie de ajutorul ei.

– Nu tot ce se întâmplă la palat este planificat. Trebuie să te adaptezi în funcție de ocazie, asta dacă ai de gând să fii bine pregătită pentru orice situație.

Rebecca își dădu seama că era un sfat bun. Nu-și putu imagina de ce tânăra indignată i-ar fi dat sfaturi bune.

– Poate că o să vrei să te revanșezi pentru schimbările pe care le-ai făcut în cameră fără permisiunea mea punând-o pe camerista ta să-mi aranjeze părul. Am folosit-o pe camerista lui Lady Jane, dar stă în cealaltă parte a palatului.

Rebecca ar fi trebuit să știe că Elizabeth îi dăduse sfaturi dintr-un anumit motiv.

– Mă îndoiesc că Flora o să fie de acord să lucreze în plus, spuse Rebecca.

Însă Elizabeth nu renunță.

– De ce are un cuvânt de spus în privința asta? Doar lucrează pentru tine, face ce îi spui.

– De fapt, lucrează pentru familia mea. Poate vrei să vorbești despre asta cu mama mea.

Asta îi aduse lui Elizabeth o expresia acră pe chip.

– Lasă, o să mă descurc, așa cum fac de obicei.

Rebecca tăcu și clătină din cap. Dacă Elizabeth ar fi făcut cel mai mic efort să fie prietenoasă, Rebecca ar fi lăsat-o pe Flora să hotărască singură. Poate chiar i-ar fi dat niște bani în plus pentru deranj.

Apoi auzi alte plângeri de la colega ei.

Rebecca își scoase cea mai groasă jupă și se strecură între dulapuri ca să o prindă de perdeaua cea veche.

– Ți-ai adus un costum? întrebă Elizabeth. Drina a declarat că diseară o să aibă loc un bal mascat.

– Drina?

– Regina, bineînțeles.

Rebecca putea fi iertată pentru acea greșală, deoarece numai membrii familiei regale foloseau numele de alint din copilărie al reginei Victoria. Cu siguranță, nu se afla în aceeași cameră cu vreun membru al familiei regale.

Pentru prima oară în viață, își dori ca mama ei să o fi crescut mai degrabă după regulile tradiționale decât în maniera relaxată în care o făcuse. Dacă tatăl ei nu ar fi murit când era atât de tânără, probabil educația ei ar fi fost asemănătoare cu cea a tinerelor aristocrate.

Da, era virtuoaasă, inocentă. Avea numai 18 ani și nu fusese sărutată niciodată. Dornică să cânte cel puțin la un instrument – da, putea să cânte, dar nu la un instrument muzical. Încercase deja patru, însă Lilly le aruncase pe toate. Trebuia să cunoască o limbă străină sau două – într-adevăr, vorbea fluent franceză. Trebuia să fie supusă – da, era o fiică ascultătoare și probabil putea fi o soție docilă. Cel puțin avea să încerce. Era prea împrăștiată ca să formuleze o părere inteligentă – nu, în privința asta, era un eșec total.

Lilly îi spusese:

– Ar trebui să ne ascundem inteligența. Ai fost avertizată, draga mea. Dacă trebuie să te prefaci că ești proastă, atunci asta trebuie să faci. Din păcate, la asta se așteaptă nobilul obișnuit de la soția lui, dar poate că o să fii destul de norocoasă să te căsătorești cu un bărbat diferit. Poate că soțului tău o să-i placă să poarte o conversație inteligentă cu tine, nu una legată doar de servitori și de casă. Majoritatea soților se așteaptă ca soțiile lor să se priceapă doar la asta. Dar, dacă nu ești atât de norocoasă, ești destul de deșteaptă să fii proastă!

Dacă Lilly ar fi crescut-o într-un mod tradițional, probabil ar fi fugit în lacrimi din cauza atitudinii lui Elizabeth. Însă viața cu mama

ei îi dăduse tenacitatea de a se impune. Viața cu mama ei o învățase că a fi femeie însemna mai mult decât așteptările bărbaților. Viața cu Lilly nu o distrusese, ci o pregătise pentru orice. Mai puțin pentru insultarea unui membru al familiei regale.

Toată culoarea i se duse din obraji la acest gând.

– Ești înrudită cu regina?

– Ce te-a făcut să crezi asta? întrebă Elizabeth pe un ton arogant.

Rebecca înțelese că Elizabeth doar voia să dea de înțeles că știa mai multe decât ea despre ceea ce se întâmpla la curte. Faptul că își speriasse colega de cameră era un motiv de mândrie.

Ușurată că nu insultase regalitatea, însă iritată de Elizabeth, Rebecca spuse tăioasă:

– Nu am fost informată de organizarea vreunui bal mascat.

– Doar nu ai fost aici ca să fii informată, nu?

Era adevărat, însă cu siguranță lumea nu se aștepta să participe fără să fi fost invitată. Se părea că Elizabeth era de altă părere.

– Sper că ai adus mai mult decât un costum cu tine sau accesorii ca să improvizezi. Reginei îi place divertismentul, însă iubește balurile mascate. Până la urmă, e tânără, nu e mult mai mare decât noi două. De ce nu i-ar plăcea aceleași lucruri?

Rebecca simți cum roșește din nou. Nu avea nici măcar o mască.

Elizabeth bănuia asta.

– Păcat. Nu e un început prea bun, nu?

Oare simțise bucurie în glasul lui Elizabeth? Probabil, însă tânăra continuă:

– Ți-aș împrumuta unul dintre costumele mele, dar e limpede că nu ți-ar veni, spuse ea în timp ce o privi de sus în jos.

– Pur și simplu o să mă scuz...

– Doar dacă ești bolnavă, ceea ce nu e cazul. Trebuie să participăm la toate petrecerile, să umplem palatul, mai ales pentru că demnitarilor străini care primesc invitații au nevoie de domnișoare cu care să danseze și să vorbească. E în interesul monarhiei să creăm o atmosferă plăcută.

Lilly o avertizase în privința asta. Tocmai acesta era motivul pentru care palatul putea fi considerat cel mai important loc unde să debuteze. Acolo avea să întâlnească burlacii cei mai eligibili din lume și, în plus, putea face parte din tot fastul creat pentru a-i impresiona pe acei demnitari. Trebuia să-i spună mamei ei. Lilly putea să-i

trimită niște costume, deoarece croitoresele deja îi aveau măsurile, însă asta tot nu rezolva situația din acea seară. Dar cum era posibil să conteze pe ea când pur și simplu nu știuse?

– Cred că nu mă simt bine...

– Taci și lasă-mă să gândesc! spuse Elizabeth. Celelalte domnișoare care ar putea avea niște costume în plus sunt ca mine, prea scunde. L-ai moștenit pe tatăl tău?

– Nu, pe mama.

Elizabeth nu o ascultă.

– Stai să văd dacă am ceva care poate fi folosit, spuse ea și se duse direct la unul dintre dulapuri. După ce tot căută ceva, se întoarse cu o pălărie cu borul întors pe trei laturi, care se purta în urmă cu câteva secole. Chiar zâmbea. Cât de mult îi schimba expresia! Îi îndulcea trăsăturile și o făcea să pară prietenoasă. Ultima mea colegă de cameră a lăsat asta aici, zise ea. Păcat că a luat jacheta, dar sunt sigură că putem să găsim ceva care să se asorteze. Unii servitori de aici se îmbracă destul de elegant, în caz că nu ai observat.

Rebecca se încruntă.

– Și ce costum o să am?

– De muschetar, evident. Sunt sigură că nimeni nu o să observe că nu ai spadă pentru a întregi ținuta. Până la urmă, pălăria de modă veche e totul. Și e un costum perfect pentru o femeie. Un bărbat nu l-ar putea îmbrăca. Dacă și-ar da jos pălăria, nu ar mai fi costum! Însă o femeie... E singurul moment în care putem purta pantalonii! Pentru noi, e un costum, și încă unul bun.

Elizabeth avea dreptate. Și părea atât de mulțumită de ea că găsisese acea soluție, încât pe Rebecca nu o lăsă sufletul să îi spună că ar fi preferat să-și asume riscul de a atrage dezaprobarea pentru că nu ar fi participat decât să apară într-un costum stupid, care ar fi putut atrage alt fel de dezaprobare pentru că încerca să se deghizeze în bărbat.

– Trebuie să-ți bagi părul sub pălărie, îi spuse Elizabeth. Păcat că ți-ai trimis camerista acasă, nu?

Iată! Remarca tăioasă și tonul se potriveau mai bine cu ce se aștepta Rebecca de la Elizabeth. Putea fi iertată pentru că avusese încredere în ajutorul oferit brusc de colega ei. Însă acesta nu părea să aștepte un răspuns. Scoase un costum din garderobă pentru ea, însă nu îl așeză pe pat, ci îl ținu în brațe.

– Prefer să-mi fac părul mai întâi, ceea ce înseamnă că trebuie să îmi car hainele prin palat ca să mă pot îmbrăca după aceea, spuse ea cu un oftat. În drum spre ușă, adăugă: O să-ți trimit o jachetă.

Probabil nu avea să facă asta, se gândi Rebecca când se așeză pe pat, singură din nou. Faptul că pomenise de deranjul de a se duce la camerista altcuiva ca să-și aranjeze părul garanta asta. Era sigură că Elizabeth nu avea să-i facă nici o favoare. Apoi însă îi fu trimisă o jachetă, iar după nici cinci minute, un servitor veni cu o pereche de pantaloni. Dintr-odată, Rebeccăi îi păru rău că avusese îndoieli în privința lui Elizabeth Marly.

Capitolul 4

Rebecca fu destul de mulțumită când se privi în oglindă, în timp ce își studia costumul improvizat. Ar fi vrut o oglindă mai mare, însă cea ovală îi permitea totuși să se vadă din cap până-n picioare.

Înălțimea ei făcea ca acel costum să arate bine, mai ales ca pantalonii chiar i se potriveau. Asta o convinsese să îmbrace ca un cavaler. Dacă jacheta ar fi fost mai puțin elegantă, ar fi putut să spună că era pirat și nu ar mai fi trebuit să își ascundă părul. Pălăria cu pene s-ar fi potrivit oricum.

Deși ar fi preferat să arate perfect la prima ei apariție publică la curte, era limpede că purta un costum. Se întoarse și își privi spatele în oglindă. Fu convinsă că putea trece drept bărbat până când lumea îi vedea fața. După ce se aranjă, fu cuprinsă de entuziasm. Era primul ei bal. L-ar fi ratat dacă nu ar fi ajutat-o Elizabeth. Îi datora scuze tinerei.

Ieși repede din cameră, apoi încetini pe coridorul lung întins în fața ei și își dădu seama că habar n-avea unde se ținea balul. Mai mult ca sigur într-una din camerele principale. Odată ce avea să ajungă la capătul coridorului, urma să-l întrebe pe unul dintre servitori.

– Ai încurcat zilele, tinere? o întrebă o voce masculină din spate. Balul mascat e mâine-seară.

Bărbatul întoarse capul și o privi scurt în timp ce trecu pe lângă ea. Rebecca se opri. El? Ce făcea el acolo?

El nu se opri să-i audă răspunsul – nu că ar fi putut să dea unul, pentru că ea rămase fără cuvinte. Picioarele lui lungi îl duseră mult în fața ei, iar în scurt timp, nu îl mai văzu. Bărbatul nu o privi destul de atent ca să-și dea seama că era femeie. Dar ea îi văzuse fața destul de bine ca să-l recunoască și să fie uluită și complet amețită, fiind a treia oară când el îi ieșea în cale.

Îi spunea Îngerul. Era prea chipeș ca să fie un bărbat obișnuit. Era înalt și bine făcut, cu părul negru și lung alunecându-i pe umeri. Crezuse că ochii lui erau de un gri-deschis, însă niciodată nu fusese

atât de aproape de el. Acum își dădu seama că aveau o nuanță pală de albastru.

Prima oară îl văzuse în orașul Norford și fusese cuprinsă de admirație. Își imaginase o lumină diafană în jurul lui, iar de atunci bărbatul devenise Îngerul în mintea ei. Simțise același lucru când îl văzuse călărind pe drum – o rază de soare se strecurase printre ramurile copacului ca să-i dea strălucire, precum lumina din rai. Și atunci fusese captivată. Ar fi putut crede că-și imaginase totul dacă a doua oară n-ar fi fost cu mama ei, iar Lilly nu i-ar fi observat reacția.

– E înrudit cu viitorul tău soț, spusese Lilly. E unul dintre verii lui Raphael Locke. Pot să jur că întreaga familie a fost binecuvântată cu o înfățișare incredibilă.

Mama ei avusese mari așteptări în privința căsătoriei fiicei sale cu moștenitorul Locke, ca și Rebecca de altfel. Din ziua în care îl întâlnise prima oară pe Raphael, când acesta venise la una dintre petrecerile în aer liber ale mamei ei, fusese captivată de cât de chipeș era și de manierele lui fermecătoare. Prin urmare, fu cu totul de acord când Lilly sugeră că ar fi fost un soț bun. Din păcate, asta se întâmplase în urmă cu cinci ani, când era prea tânără pentru căsătorie, iar Raphael ajunsese deja la vârsta potrivită mariajului.

Rebecca și mama ei își făcuseră griji când bărbatul plecase la Londra pentru primul lui sezon. Însă apoi auziseră că acesta încă nu își căuta o soție. Apoi apăruse zvonul că majoritatea mamelor debutanțelor din acel sezon refuzau să creadă că bărbatul nu era îndrăgostit de ficele lor. Tânărul încercase să le îndepărteze, având numeroase aventuri și visând la titlul de crai, nu la cel de burlac eligibil.

Dar nu funcționase. Mamele continuau să-și îndemne fetele să se apropie de el. Ca moștenitor al ducelui de Norford, Raphael era o partidă prea bună ca să-l ignore. Îl bătuseră la cap atât de mult, încât îl izgoniseră din Londra, iar el plecase de pe continent pentru un tur de doi ani în Europa. Asta fusese o ușurare pentru femeile Marshall. Consideraseră că era o amânare, perioadă în care Rebecca să mai crească.

Însă, când Raphael se întorsese acasă, se întâmplase ceva neașteptat. Fără nici un zvon drept avertizare, bărbatul se căsătorise cu Ophelia Reed, cea mai frumoasă și mai răzbunătoare femeie din Londra. Ce dezamăgire! Rebecca rămăsese fără nici un scop.

Bineînțeles că Lilly se învinovățise pentru că vorbise despre căsătorie când Rebecca nu avea vârsta potrivită. Dar nu mai făcuse acea greșală. Încă vorbeau despre căsătorie, însă la modul general, fără a da nume.

Însă acum vărul lui Raphael era acolo unde nu se aștepta să-l vadă. De fapt, nu era neobișnuit să-l vadă la palatul Buckingham. Până la urmă, era marchiz. Sau cel puțin așa credea Rebecca. Nu se căsătorise mama lui cu un marchiz, apoi rămăsese văduvă, iar titlul îl moștenise fiul cel mare? Cu siguranță, putea fi invitat la palat.

În timp ce își revenea, Rebecca își dădu seama că era prima oară când îl vedea pe Înger și nu visa la vărul lui. Înainte, nu fusese curioasă în privința lui. În plus, bărbatul nu era cunoscut în Norford. Mama lui, una dintre multele surori ale ducelui, se căsătorise și se mutase în Londra înainte ca Rebecca să se nască. Așadar, niciodată nu îi aflase numele întreg din moment ce oamenii spuneau că era vărul lui Raphael și fiul lui Julie. Pentru ea, era Îngerul. Desigur, știa că nu era un înger. Chiar auzise că fiul lui Julie Locke era un afemeiat, un mod mai plăcut de a spune că era un crai de cea mai joasă speță. Ea nu crezuse nici un cuvânt. Cum s-ar fi putut spune despre el un lucru atât de vulgar? Singură pe coridorul gol, Rebecca înaintă, dar nu făcu decât câțiva pași, apoi se opri din nou. Fusese atât de distrasă de persoana care o avertizase, încât nu pricepuse imediat ce îi spusese.

Nu era nici un bal costumat în seara aceea? Oare Elizabeth chiar încurcase zilele sau o mințise ca să se facă de râs? Cu siguranță, ar fi arătat stupid dacă ar fi apărut îmbrăcată așa la un eveniment social. Probabil chiar avea loc un eveniment, altfel Elizabeth nu ar fi pus la cale un plan pentru a o face de râs în fața celorlalți. Asta, dacă ar fi existat un plan.

„Nu trage concluzii! Oferă-i prezumția de nevinovăție. Poate că doar voia să vă înțelegeți bine, însă situația s-a întors împotriva ei. În cazul acesta, ar fi păcat să faci acuzații, doar ca să greșești și să arăți stupid.“

Se întoarse încet în camera ei, gândindu-se la tot ce s-ar fi putut întâmpla dacă Îngerul nu ar fi trecut pe lângă ea pe hol. Ce ar fi făcut mama ei? Ar fi vrut să-i ceară sfatul, însă Lilly probabil era deja înapoi în Norford.

Rebecca închise ușa camerei și se rezema de ea. Nu știa dacă ar fi trebuit să se culce, ca să fie în formă în prima ei zi întreagă la palat sau să se schimbe și s-o caute pe Elizabeth ca să-i ceară o explicație. Fereastra îi atrase privirea. Fereastra problematică. Cea acoperită cu jupa ei. Scânteia de furie pe care încercase să nu o bage în seamă nu mai putea fi ignorată.

Capitolul 5

– De data asta, camera ți s-a părut satisfăcătoare?

Rupert St. John, marchizul de Rochwood, se așeză pe scaun într-o poziție insolentă, cu un picior peste un mâner și rezemându-se de celălalt. Miroși paharul care i se dădu, însă nu bău și nu răspunse la întrebare. Lipsa de respect pe care o arăta superiorului său era voită. Însă îl disprețuia pe Nigel Jennings, și amândoi știau asta.

Prima oară când lui Rupert i se ceruse să locuiască în palat câteva zile, ca să fie aproape de persoana pe care o urmărea, fusese înghesuit cu servitorul lui într-o cameră atât de mică încât putea fi numită cutie. De data asta însă, i se dăduseră mai multe camere, care tocmai fuseseră eliberate de un rege străin. Deci întrebarea nu necesita un răspuns. Nu se plânsese de cealaltă cameră, ci pur și simplu îi spusese lui Nigel să nu îi mai ceară vreodată să stea în Buckingham, din moment ce casa lui era la nici cinci minute de mers călare față de palat. Însă Nigel insistă că era important. Așa că Rupert fu surprins de măreția camerelor sale actuale.

Ochii lui de un albastru pal rămăseseră fixați asupra lui Nigel, în timp ce bătrânul își turnă un pahar cu brandy, sau mai degrabă o jumătate de pahar, și începu să caute altă sticlă în bufet. Scund, slab și simplu, Nigel Jennings putea să se piardă în mulțime, iar asta îl făcea și mai periculos. Rupert nu putea face același lucru. Avea un chip pe care nimeni nu îl putea uita. Era extrem de chipeș, uneori fiind considerat chiar minunat, ceea ce trezea în el un impuls devastator de vreme ce înfățișarea îl adusesese în acea situație.

Nu că nu i-ar fi plăcut asta. Îi plăcea pericolul. Aproape că îi crea dependență. În plus, se bucura de fiorul succesului. Și îi plăcea să fie eroul necunoscut. Doar că nu îi plăcea cum începuse totul. Distras de căutarea celei de-a doua sticle, Nigel întrebă:

– Ce ai aflat, dragule?

Rupert se încordă la auzul termenului plin de afecțiune și spuse:

– Într-una din zilele astea, probabil că o să te omor.

Nigel se întoarse surprins, iar după ce își dădu seama ce spusese, păli.

– Nu am vrut să spun asta.

– Serios?

– Glumeam. Nu o să se mai întâmple.

Rupert nu îl crezu și spusese pe un ton ferm:

– Ai convins un băiat că numai el putea salva această țară de la distrugere. Ai convins un băiat să braveze.

– Erai perfect pentru acea misiune, insistă Nigel. Când te-am văzut prima oară, atunci când ai vizitat curtea lui George cu tatăl tău, Dumnezeuule, erai cel mai frumos copil pe care îl văzusem vreodată! Niciodată nu am uitat asta. Peste ani, când acea misiune a devenit necesară, m-am gândit imediat la tine și, da, te-am căutat. La 14 ani nu erai destul de matur, deși erai destul de mare ca să iei decizii singur...

Rupert continuă ca și cum nu fusese întrerupt.

– I-ai cerut unui băiat să facă inimaginabilul de dragul țării sale. Și chiar nu ți-ar fi păsat dacă ar fi făcut la fel ca tine și n-ar fi găsit altă soluție care să nu-l marcheze pe viață. Dar băiatul ăla nu mai e.

– Rupert, pentru numele lui Dumnezeu, a fost o greșeală de exprimare!

– A fost o greșeală a sentimentelor tale, îl corectă Rupert când se ridică. Am stabilit acum mult timp că o să-ți ții sentimentele astea perverse doar pentru tine.

Era prea dur. Nigel se înroși de la jenă. Se îmbătase și plânsese în acea noapte, în urmă cu patru ani, când îi scăpase că era îndrăgostit de Rupert. Spusese că era ceva ce pur și simplu se întâmplase, un lucru pe care nu îl putea controla. Dar jurase că nu avea să mai pomenească niciodată acel lucru, că nu avea să lase asta să intervină în relația lor profesională. Din ce se știa, preferințele sexuale ale lui Nigel erau altele. Avusese odată o soție, care acum era moartă. Avusese mai mulți copii. Avusese amante. Totul însă putea fi o fațadă... sau nu. Rupert știa că unii bărbați aveau preferințe în ambele direcții, însă trebuia să-i acorde lui Nigel prezumția de nevinovăție, fiindcă altfel nu ar fi putut continua să lucreze cu el.

Rupert oftă.

– Poate că am exagerat. Să trecem peste asta, da?

Era singura scuză pe care i-o putea oferi. Nigel acceptă cu o încuviințare scurtă din cap și, cu paharul de brandy în mână, se mută pe scaunul aflat cât mai departe posibil de tână. Era o încăpere decentă. Nigel o numea *acasă* de când regina transformase palatul Buckingham în casa ei. Acolo sau în oricare din celelalte reședințe regale, avea calitatea de a fi slujit trei monarhi. Iscoadă, persoană de încredere a regalității sau oricum alegeau să-l numească, Nigel reușea să strângă informații care ar fi putut servi sau dăuna țării. De bine sau de rău, informația însemna putere. Unii oameni chiar crezuseră că era unul dintre bastarzii defunctului rege George al III-lea, lucru care ar fi explicat de ce locuia mereu cu monarhii. Însă tână pur și simplu era prea liniștită ca să fie iscoadă.

Nu exista nici o plată pentru oamenii care lucrau pentru el. Nobilii erau chemați să servească pentru binele țării. Plata era destinată celor care în care puteai avea încredere doar dacă erau răsplătiți pentru eforturile lor. Lipsit de scrupule, deși avea calități de justițiar, Nigel era capabil să meargă oricât de departe trebuia de dragul țării.

În timp ce scuza nerostită plutea în aer între ei, Nigel puse din nou întrebarea:

– Ai aflat ceva?

– Ți se pare că pot să fac miracole? Abia am ajuns aici.

Bătrânul zâmbi la răspunsul sarcastic al lui Rupert.

– Nu le-aș spune exact miracole, deși uneori ai obținut niște rezultate incredibile.

– Încă nu înțeleg de ce trebuie să locuiesc aici. Prim-ministrul nu este prost. Nu o să numească pe nimeni la palat care să-l pună într-o lumină proastă.

Cum gruparea Whig fusese la putere atâta vreme, Nigel avea mulți cunoscuți printre membrii acesteia. Uneori, pentru misiuni minore, le folosise chiar și pe doamnele de la curte devotate acestei grupări. Însă acum, că parlamentul era controlat de gruparea Tory, viața lui avea să fie ceva mai grea. Nu că Nigel ar fi fost de partea vreunei grupări politice. Având în vedere munca lui, nu-și permitea să facă asta. Pur și simplu trebuia să o ia de la zero și să-și facă noi legături printre doamnele de la curte.

– Bineînțeles că toate provin din familii bune. Nu-mi fac griji în privința asta, cel puțin deocamdată, spuse Nigel.

– Însă două dintre domnișoarele desemnate să fie în slujba ducesei când aceasta s-a împăcat cu regina, după ce s-a născut prințesa, erau de partea mea. Au înțeles nevoia raportării oricărui lucru mai puțin obișnuit în ceea ce o privea pe ducesă. Cum le-am pierdut...

Rupert interveni:

– Să nu-mi spui că încă îți faci griji din cauza ducesei de Kent? Astea sunt întâmplări vechi. Ea și regina se înțeleg foarte bine acum, nu?

Se referea la o perioadă de înstrăinare, în timpul căreia regina nu-i dăduse voie propriei mame să stea în casa ei. De vină fusese John Conroy, secretarul personal și sfătuitorul ducesei.

Se zvonea că bărbatul era și amantul ei. Deși acest lucru nu fusese demonstrat, până și Victoria suspecta asta. Când Conroy avusese îndrăzneala să îi forțeze mâna Victoriei să îl facă secretarul ei personal, aceasta se săturase de perechea despotică și îi alungase din casa ei.

Prințul Albert, soțul reginei și nepotul ducesei, le împăcase pe cele două femei după ce Victoria născuse primul ei copil cu un an în urmă. De ajutor fusese și faptul că John Conroy părăsise țara. Rupert fuse surprins că Nigel nu plănuiase asasinarea bărbatului. Însă nu avea nici o îndoială că Nigel încurajase exilul lui Conroy, deși bărbatul nu recunoscuse asta.

Acum Nigel fu de acord cu Rupert.

– Din câte am văzut, ducesa a devenit o bunică atentă, iar ea și Victoria sunt din nou apropiate. Dar nu mi-aș face treaba bine dacă pur și simplu aș presupune că nu e nevoie să fiu atent, mai ales că Sarah Wheeler nu o să fie înlocuită cu restul domnișoarelor de onoare numite de gruparea Whig. O femeie deșteaptă nu își declară înclinațiile politice.

– A câștigat o funcție nouă în urma tranziției?

– Nu una oficială, dar cum toate celelalte domnișoare sunt noi, ducesa i-a oferit autoritate asupra noilor domnișoare de onoare desemnate în slujba ei.

Rupert știa foarte bine că Nigel fusese suspicios în privința lui Lady Sarah încă de când aceasta venise la curte. O nobilă săracă, ultima din familia ei, care se aflase în casa ducesei înainte ca regina să se mute la palat și care nu primise niciodată o funcție. Lady Sarah era pur și simplu angajata ducesei. Apoi ea și Nigel deveniseră rivali.

Da, rivali era un termen potrivit pentru competiția care începuse ei la începutul anului.

Lui Sarah Wheeler îi plăcea să strângă informații despre oamenii de la curte, însă Nigel nu reușise să afle ce făcea cu ele. Era sigur că nu le folosea ca să câștige favorurile reginei, pentru că îi întinsese mai multe capcane și niciodată nu o prinsese.

Chiar îi ceruse ajutorul lui Rupert ca să afle motivele femeii. Suggestia lui Nigel fusese ca Rupert să devină amantul ei, însă acesta rareori îl asculta.

În plus, dezvoltase o antipatie față de ea, care nu avea nimic de-a face cu Nigel și cu cererea lui. Era prea obraznică și chiar arogantă pentru poziția ei. Și îi spusese că era chipeș...

Însă Rupert nu reușise să afle decât că femeia nu reprezenta o amenințare imediată pentru monarhie. Oare voia să șantajeze? Asta rămânea de văzut.

Rupert spuse:

– Le cunosc pe jumătate dintre femeile care au venit până acum. Nimic neobișnuit. Familii bune, fără secrete importante. Majoritatea sunt pur și simplu încântate de numire. Câteva sunt precaute, deoarece știu că regina îi favorizează pe cei din gruparea Whig.

Nigel oftă.

– Aș vrea să nu știe toată lumea asta. A fost avertizată să nu mai corespundeze cu Lord Melbourne, însă ea insistă.

Rupert simpatiza cu regina.

– Și eu aș fi iritat dacă mi s-ar spune că nu pot ține legătura cu prietenii mei. Melbourne nu a fost doar unul dintre sfătuitoorii ei cei mai apropiați când avea această funcție, el a învățat-o tot ce știe despre politică și au fost prieteni de când a ajuns pe tron. Să rupă această relație doar pentru că actualul prim-ministru este din gruparea Tory...

– Știi foarte bine că monarhia trebuie să respecte alte reguli decât noi doi. Ea se baza pe Melbourne, dar acum poate să se bazeze pe prințul Albert, dar și pe propriile instincte politice, fiindcă a învățat multe în ultimii patru ani. Iar ca monarh, știe foarte bine că nu poate să-și exprime favoritismul față de gruparea care nu se mai află la putere.

Rupert rânji.

– Să nu uităm că m-ai pus să-i trimit niște scrisori secrete Maiestății Sale.

– Nu susțin că o sfătuiesc pe regină. Dacă îmi cere ceva, o fac fără să pun întrebări. Cel puțin acum o face în secret. Înțelege că nu-l poate discredita public pe Peel pentru a doua oară.

Lui Rupert îi veni să râdă. Asta se întâmplase prima oară în urmă cu patru ani, iar incidentul devenise cunoscut drept criza Bedchamber. Melbourne demisionase, iar Peel îi luase locul, însă când încercase să numească soțiile celor din gruparea Tory la casa reginei, Victoria refuzase. Nu avea de gând să renunțe la domnișoarele ei devotate grupării Whig; erau prietene apropiate, nu doar marionete. Asta dusese la demisia lui Peel și la întoarcerea lui Melbourne în funcție. Însă patru ani mai târziu, acesta în sfârșit demisionase, iar Peel câștigase din nou, iar Victoria nu mai făcuse aceeași greșală încă o dată. În plus, după ce se căsătorise cu Albert, pe care îl iubea, nu se mai bazase pe domnișoarele ei pentru companie. Așa că tinerile alese de Peel începuseră să sosească la palat, iar Rupert fusese adus ca să se asigure că toate erau potrivite pentru funcție, o sarcină care nu îl deranja deloc. Doar că nu înțelegea de ce trebuia să locuiască acolo ca să-și ducă sarcina la bun sfârșit.

Desigur, știa de ce insistase Nigel. În caz că Rupert trebuia să o seducă pe una dintre tinere ca să afle ce trebuia, Nigel voia să se asigure că avea o cameră în apropiere unde să facă asta.

Capitolul 6

Petrecerea avea loc în Salonul Galben, în partea opusă a palatului față de camerele principale. Rebecca se dusesese în direcția greșită, așa că îi luă mai mult decât se așteptase să găsească salonul. Dacă regina își făcuse apariția, deja se retrăsese, pentru că Rebecca nu văzuse decât vreo 20 de oameni, majoritatea domnișoare care stăteau și vorbeau. Micul podium din mijlocul salonului era gol. Poate că în acea seară distracția fusese un recital de poezii. Lily îi spusese că domnișoarele de la curte organizau deseori mici distracții pentru propriul amuzament, când nu se întâmpla nimic special care să le solicite prezența.

Acum că părea că recitalul se terminase, Rebecca ar fi plecat dacă nu ar fi văzut-o pe Elizabeth Marly în capătul celălalt al încăperii, vorbind cu două fete de vârsta lor. Îmbrăcată cu aceeași rochie pe care o purtase când ieșise din cameră, era limpede că nu se costumase. Asta îi confirmă Rebeccai că Elizabeth încercase să o pună într-o postură jenantă.

Fără se ezite, traversă camera și își abordă colega de cameră.

Făcu un semn către celelalte două fete, apoi îi șopti lui Elizabeth:

– De ce m-ai mințit?

Elizabeth se încordă când auzi acuzația. Nu făcu nici un efort să o prezinte pe Rebecca tinerelor prezente și nici nu-și luă la revedere de la ele. Pur și simplu o trase pe Rebecca într-o parte, departe de cei prezenți, și îi spuse:

– Nu fi absurdă, nu mint niciodată! Și zi-mi, mă rog, în legătură cu ce te-am mințit?

– E vorba despre costumul pe care te-ai străduit să mă convingi să-l port la acest eveniment. Asta îți împrăștează memoria?

Elizabeth ridică din umeri, însă nu putu să-și ascundă aroganța din ton.

– Doar am confundat zilele, aici se întâmplă asta.

– Dacă e așa, de ce nu te-ai întors să-mi spui?

– Am trimis un lacheu, dar se pare că nu și-a dus sarcina până la capăt. Exagerezi când sugerezi că am mințit în privința asta.

Rebecca știa că era doar altă minciună. Tonul arogant și tăios al fetei era dovada evidentă. În plus, nu părea să aibă remușcări.

– Hai să-l găsim pe lacheu, vrei?

– Dumnezeuule! spuse Elizabeth nerăbdătoare. Chiar vrei să fii ridicolă insistând să facem asta, nu? Nu porți costumul, deci e limpede că ai aflat la timp că evenimentul nu era în seara asta. Cum ai reușit?

– Un înger a avut grijă de mine.

Elizabeth ridică o sprânceană, dar se hotărî să nu aprofundeze o asemenea remarcă și spuse:

– Deci nu s-a întâmplat nimic rău, nu?

S-ar fi putut întâmpla, și amândouă știau asta. Iar furia Rebeccăi nu se domoli. O scuză ar fi ajutat, dar era evident că nu avea să primească vreuna. Iar acest impas nu era deloc satisfăcător. Nu crezuse că Elizabeth pur și simplu avea să nege acuzațiile. Oricât de ofensată fusese la început, Rebecca se așteptase ca tânăra să râdă sau să glumească pe seama ei deoarece fusese atât de credulă. Așa că mai putea spune doar un singur lucru:

– Nu mai încerca să mă faci de râs! Nu o să-ți placă prea mult consecințele. Iar de data asta, ai face bine să nu mă trezești când vii în cameră.

– Sau ce? ripostă Elizabeth.

Era o întrebare bună. Rebecca se gândi puțin, după care spuse:

– Sau o să începă să-mi placă să intre soarele în cameră dimineața devreme.

În ceea ce privea amenințările, Rebecca știa că era patetică, dar cel puțin îi dădea de înțeles ce avea de gând. Dacă Elizabeth voia război, era dispusă să o înfrunte.

După ce spusese ce avusese de zis, Rebecca se întoarse să plece și văzu în apropiere trei tinere care zâmbeau. Își dădu seama că probabil auziseră ce spusese, se înroși și se îndreptă spre ușă. Una dintre ele o urmă pe hol.

– Era momentul să o pună cineva la punct pe Elizabeth Marly din cauza tacticilor ei deplorabile. Bravo! spuse fata cu un zâmbet luminos. Eu sunt Evelyn DuPree. Tu ești Lady Rebecca Marshall, nu?

– Da, dar de unde știi?

– Ni s-a spus să te așteptăm mâine. Ești a patra domnișoară de onoare desemnată în slujba ducesei de Kent. Din păcate, Elizabeth Marly este una dintre noi, ceea ce înseamnă că nu o putem evita, oricât de mult am vrea asta.

Evelyn era drăguță, cu părul șaten-deschis și ochii căprui, iar Rebecca bănuia că era cu un an sau doi mai mică decât ea. Nu toate domnișoarele de onoare trebuiau să aibă vârsta măritişului. Pozițiile lor durau cel puțin patru ani sau până la următoarele desemnări.

– Deci nu sunt singura cu care nu a făcut nici un efort să se împrietenească?

– Dumnezeule, nu, sunt sigură că urăște pe toată lumea la fel de mult! Cel puțin așa pare. A ajuns mai devreme și se poartă de parcă asta o face superioară, lucru care cu siguranță nu e adevărat. Însă apoi Evelyn se încruntă. Chiar a exagerat purtându-se urât cu prima ei colegă săptămâna trecută, iar din câte am auzit în Salonul Galben, acum tu ai neplăcerea să fii în aceeași poziție.

Rebecca încuviință.

– Și nu am ce face în privința asta.

– Bineînțeles că ai ce face, insistă Evelyn. Cere altă cameră! Altfel, o să-ți faci viața grea. Poate că o să dureze câteva zile până o să se facă aranjamentul, dar merită efortul ca să scapi de ea, cel puțin pentru o parte a zilei.

– Nu aș îndrăzni, spuse Rebecca, și îi explică ce îi zisese servitorul.

– Păcat, dar ai dreptate, încuviință Evelyn. Nu e cazul ca regina să creadă că a făcut o sugestie greșită.

– O să fac tot ce pot ca să mă bucur de situație. Acum că știu că e o mincinoasă, nu o să mai fiu așa de credulă. Dar ce s-a întâmplat cu cealaltă colegă de cameră?

– Fata s-a întors acasă la două zile după ce a sosit. Elizabeth a provocat-o să facă o scenă scandaloasă. S-a lăsat cu țipete și insulte, iar săraca fată a plâns întruna. Niciodată nu am văzut pe cineva atât de supărat. Apoi Evelyn șopti: Fata chiar a insultat-o pe Lady Sarah, care a încercat să intervină, iar asta nu a fost o idee bună.

– E vorba cumva de Sarah Wheeler? Doamna căreia trebuie să-i raportezi dimineața?

– Da, ea a fost desemnată să ne îndrume, iar asta e un lucru bun. Cel puțin e englezoaică. Știi că ducesa nu e? Limba ei maternă

e germana. Majoritatea oamenilor abia înțeleg puțină engleză pe care o vorbește.

Rebecca zâmbi.

– Da, știam asta. Germana nu e a doua limbă pe care am învățat-o, dar bănuiesc că o să o învățăm cât suntem aici.

– Dumnezeuule, sper că nu! spuse Evelyn îngrozită. Am reușit să scap de ultimele cursuri odată cu această numire și vreau ca lucrurile să rămână așa. Dar oricum nu o să prea avem de-a face cu ducesa, cu excepția unor zile pe care o să le petrecem în camerele ei. Lasă-le pe doamnele ei de onoare să învețe germana ca s-o înțeleagă! Ele sunt servitoarele ei personale. Noi suntem doar umplutura din vitrine, cum spune mama mea. Dacă o să fie vreo ceremonie unde trebuie să ne facem apariția publică, atunci da, o să facem parte din anturajul ei, dar altfel, nu se așteaptă nimeni să-i fim însoțitoare dacă nu ne cere compania. În plus, își petrece cea mai mare parte a timpului cu regina sau în camera copilului, râse Evelyn. Își adoră nepoata.

În timp ce mergeau, Rebecca se gândi din nou la colega ei de cameră. Acum înțelese avertizarea subtilă a lui John Keets, servitorul.

– Dacă fostei kolege a lui Elizabeth i s-a cerut să plece din cauza unei scene provocate de Elizabeth, ea de ce nu a fost dată afară?

– Nu a fost dată afară, spuse Evelyn. Probabil se așteptase la asta, așa că a vrut să fie cu un pas înainte și a demisionat chiar în ziua aia. Lady Sarah a preferat să dea uitării acel incident. Apoi Evelyn șopti: Ni s-a spus să nu mai vorbim despre asta, dar cred că trebuie să fi avertizată, deoarece se pare că Elizabeth o să încerce să te provoace să crezi altă scenă scandaloasă. Pentru o clipă, în seara asta am crezut că o să reușească.

Pentru o clipă în acea seară, și Rebecca crezuse același lucru.

– Știi de ce e atât de instigatoare? Dacă știu cauza, poate că o să reușesc să o domolesc.

Evelyn se gândi o clipă.

– Cum ar fi gelozia sau ranchiuna?

– Da.

Evelyn ridică din umeri.

– Nu i-aș spus ranchiună, asta dacă nu dă vina pe toată lumea pentru problemele ei, ceea ce ar fi prostesc, nu? Gelozie... Dacă e așa, bănuiesc că are legătură cu lipsa de bani. Familia ei nu e înstărită, așa că e posibil să resimtă acest lucru cât se află în luxul de aici. Din

câte am auzit, unul dintre strămoșii ei a cheltuit averea familiei la jocurile de noroc. Poate din cauza asta se înțelege așa de bine cu Lady Sarah. Și ea provine dintr-o familie nobilă săracă. Dar nu sunt sigură. E posibil ca Elizabeth să fie instigatoare doar pentru că nu suportă să împartă camera cu altcineva. A părut să se împlănzească totuși săptămâna trecută, când a crezut că are camera doar pentru ea.

Ajunseră în locul spre care se îndrepta Evelyn – bucătăria.

Fata râse de expresia surprinsă a Rebeccai și întrebă:

– Ți-e foame? Eu mor de foame. Ni se permite accesul. Unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut când am ajuns aici a fost să mă împrietenesc cu bucătarul-șef, lucru pe care ți-l recomand și ție. E minunat să ți se trimită produse de patiserie proaspete în cameră în fiecare dimineață. Se usucă până ce ajung în camerele dusei, unde luăm masa de obicei.

În zonă încă era activitate intensă, chiar și la acea oră din noaptea. Menajerele spălau farfuriile și ștergeau pe jos, iar ajutoarele bucătăreselor făceau pregătiri pentru mesele zilei următoare. Rebeccai i se păru excelentă sugestia lui Evelyn legată de produsele de patiserie, chiar dacă probabil avea să fie nevoită să le împartă cu o colegă respingătoare.

– Acum că pomenești de asta, îmi dau seama că am ratat cina, zâmbi Rebecca. E aici bucătarul? Mi-ar plăcea să-l cunosc.

– Nu, dar mi-ar face plăcere să vin cu tine mâine ca să fac prezentările.

– Mulțumesc! Vorbesc serios, îi spuse Rebecca noii ei prietene. Mi-ai fost de mare ajutor.

– E plăcerea mea. Mă bucur că nu ești o altă Elizabeth. Una ne ajunge!

Capitolul 7

Flora era incredibil de receptivă. Rebecca îi putu spune tot ce se întâmplase ziua trecută, deoarece Elizabeth ieșise din cameră înainte de sosirea cameristei. După ce se încruntă, Flora găsi un plan logic de acțiune.

– O să-i aranjez eu părul.

Surprinsă, Rebecca se întoarse spre Flora.

– Nu trebuie să faci asta.

– Știu. Dar mama dumneavoastră nu se aștepta să ajungeți într-un cuib de vipere. Vrea să vă simțiți bine, să vă bucurați de experiența asta. Și nu puteți s-o faceți în timp ce o vrăjitoare caută moduri de a vă determina să fugiți plângând la mama, cum se pare că a făcut ultima ei colegă.

– E posibil ca oferta de a-i aranja părul să nu facă nici o diferență, o avertiză Rebecca.

– În acest caz, nu o s-o mai fac. Dar nu strică să încerc, nu?

Flora era o fire optimistă. Ca și Rebecca, cu excepția acestui caz. Atitudinea neplăcută a lui Elizabeth părea să facă parte din personalitatea ei, ceea ce însemna că o ofertă de pace nu avea să o îmbuneze. Însă Rebecca știa că Flora avea dreptate. Nu strica să încerce.

John Keets aștepta pe hol, ca să o însoțească în camerele ducei în acea dimineață. Rebecca era recunoscătoare, dar nu păru prea amuzată când bărbatul îi puse câteva întrebări subtile despre Flora. Camerele în care ea și celelalte domnișoare de onoare aveau să-și petreacă cea mai mare parte a timpului erau decente și frumos aranjate. Chiar dacă Mary Louise Victoria, ducesa de Kent, se mutase în palat deoarece stătea prost cu finanțele, regina o sprijinea.

Numai Evelyn și altă tânără, prezentată drept Lady Constance, se aflau în salonul de zi când sosi Rebecca. Stăteau la masă și brodau.

Constance părea puțin mai mare decât Rebecca, mai apropiată de vârsta reginei, de 22 de ani. Însă, ca să obțină funcția de domnișoară

de onoare, nu avea cum să fie căsătorită. Nu era urâtă, deci Rebecca se întrebă de ce nu avea un soț.

– La ce lucrați? întrebă Rebecca atunci când se așeză lângă ele.

Evelyn își ridică ghergheful din satin pe care era un model cu viță de vie și flori.

– A fost ideea ducesei, iar ea lucrează pe ghergheful mai mare din mijloc. Când o să fie gata, o să fie prezentată prințesei. Dacă te pricepi, vino și tu! Avem niște gherghefuri și fire în plus în sertarul de aici.

Evelyn făcu semn spre un dulap din colț, care se afla lângă câteva scaune și niște instrumente muzicale. Rebecca speră că nu avea să i se ceară să cânte la vreunul din ele.

Îi plăcea să brodeze, dar era puțin cam emoționată în prima zi la noul ei post ca să coasă o cuvertură pentru prințesă.

– S-a întors ducesa la palat? întrebă ea.

– Încă nu, dar trebuie să ajungă în dimineața asta. Și nu-ți face griji, nu o să trebuiască să conversezi cu ea. Stă în camera ei de zi când se află la palat. Acum Lady Sarah e acolo, se asigură că totul este în ordine.

– Și le sperie pe menajere, fără doar și poate, adăugă Constance.

– Prostii, zâmbi Evelyn. Nu are o cravașă.

Rebecca le privi atentă.

– Ar trebui să fiu avertizată în legătură cu ceva?

– Nu chiar. Sarah doar părea puțin tăioasă cu servitorii. Dar apoi am aflat cât de leneșe erau menajerele când a transformat regina palatul în reședință proprie. Probabil și Sarah a auzit asta. Palatul era destul de murdar, cu funingine peste tot. Însă prințul Albert a schimbat asta cu îmbunătățirile făcute. Acum, servitorii mi se par în regulă, doar că Sarah insistă să fie totul perfect.

– E mai mult de atât, Eve, și tu știi asta, spuse Constance pe un ton dezaprobat. Se poartă și cu noi ca și cum am fi servitoarele ei personale. Unele sarcini pe care ni le dă sunt foarte nepotrivite, dacă mă întrebi pe mine.

– Cum ar fi? întrebă Rebecca curioasă.

Constance vru se răspundă, dar apoi se încruntă și închise gura. Evelyn râse, dojenind-o pe fată.

– Nu-ți face griji, Rebecca nu e una dintre iscoadele lui Sarah. Elizabeth probabil că este, doar am văzut cât de bine se înțeleg cele două. Chiar acum îi îndeplinește una din sarcini.

– La ce fel de sarcini se referă? o întrebă Rebecca pe Evelyn.

– Din câte știm, Lady Sarah e implicată în intrigile de la palat. A trimis-o pe Constance să îl urmărească pe unul dintre ambasadori când a plecat de la palat și să-i raporteze unde a mers și ce a făcut. A fost ceva nevinovat. Nu ne-am dat seama de ce a vrut acele informații. Deși ne așteptăm să ieșim ca să îndeplinim unele sarcini din când în când, lui Constance nu ar fi trebuit să i se ceară să părăsească palatul. Mai ales neînsoțită!

– De ce nu ai refuzat pur și simplu? o întrebă Rebecca pe Constance.

– Nu poți s-o refuzi, răspunse aceasta. Un singur cuvânt din partea ei către ducesa, și ne pierdem posturile. Are puterea să facă asta.

Rebecca se încruntă.

– Și abuzează de această putere?

Evelyn oftă.

– Facem din țanțar armăsar. Până la urmă, și ea e angajata ducei. Nu a spus niciodată asta, dar probabil că ducesa îi cere să strângă toate aceste informații, deci ajung și la urechea reginei. Nu ar îndrăzni să ne folosească pentru altceva.

Rebecca era înclinată să fie de acord. Însă mama ei nu o avertizase că ar fi putut fi implicată în intrigile de la palat. I se părea că suna destul de captivant. Evelyn avu același gând.

– În mare parte, mi se pare amuzant, spuse Evelyn cu zâmbetul pe buze. Ca balul mascat din seara asta. Trebuie să-i distrag atenția unui anumit lord și apoi să îi pun o întrebare impertinentă, ca să-l prind cu garda jos, să răspundă sincer și să nu mă păcălească. Sarah a lăsat la latitudine mea cum o să-l distrag.

– Știi foarte bine că a făcut aluzie la faptul că trebuie să îl lași să te sărute, zise Constance.

Evelyn râse.

– Oricum speram să fac asta. E o partidă bună și divin de chipeș!

Cuvântul divin o duse pe Rebecca cu gândul la Înger. Spera că nu la el se referea, însă nu o întrebă cum îl chema pe bărbatul a cărui atenție trebuia s-o distragă, pentru că oricum nu știa numele Îngerului. Brusc, apăru acea lady despre care vorbiseră. Ieșind plină

de energie din camera de zi a ducesei, Sarah Wheeler nu se opri nici măcar pentru o clipă când o observă pe Rebecca.

– Vino în biroul meu, spuse ea în timp ce traversa salonul, apoi ieși pe ușă și ajunse pe hol.

– Ai face bine să te grăbești, sugeră Evelyn, altfel o să te întreb unde a dispărut. Biroul ei e la o ușă depărtare, pe hol.

Rebecca încuviință și o urmă repede. Sarah dispăru, însă lăasă ușa deschisă. Intrând pe holul îngust, Rebecca își dădu seama că era intrarea privată a ducesei în dormitor.

– Aici, îi spuse Sarah, înainte ca Rebecca să facă greșeala să înainteze pe holul îngust și să intre în dormitorul principal.

Rebecca intră în prima cameră din stânga, care avea mărimea unei camere de toaletă. Sarah stătea la un birou mic și aglomerat, împins lângă perete. Cele două scaune de lemn aflate lângă birou nu aveau perne. Nu mai încăpeau alte lucruri în acel spațiu. Nu existau nici ferestre, doar o lampă care ardea pe birou. Lumina slabă îi împlânzea chipul acelei lady.

Rebecca se gândi că Lady Sarah putea fi descrisă ca urâtă, însă avea o față interesantă. Ar fi arătat obișnuit dacă n-ar fi avut ochii aceia gri ciudat de apropiați și fața lungă și îngustă. Nasul cârn sugera că fusese spart la un moment dat și nu îi înfrumuseța chipul. Avea probabil peste 30 de ani, deși vârsta îi era greu de ghicit. Era înaltă, poate chiar mai înaltă decât Rebecca, și atât de suplă, încât aproape că părea lipsită de forme. Iar părul ei negru era prins prea sus. Un breton i-ar fi îndulcit fața lungă. Oare femeia nu-și dădea seama de asta? Ar fi putut lesne să devină mai atrăgătoare foarte ușor. Sau nu-i păsa?

– Presupun că tu ești Rebecca Marshall, spuse femeia și, imediat după încuviințarea Rebeccăi, continuă: E frumos din partea ta că ai ajuns la timp la palat. Eu sunt Sarah Wheeler. Datoria mea e să mă asigur că nu o să devii leneșă și că o să participi la toate evenimentele la care ești așteptată și că ești disponibilă dacă ducesa o să vrea ceva de la tine. Faptul că stai aici este un beneficiu adus curții, dar și ție. Deci noi două o să ne înțelegem bine atât timp cât îți faci datoria și execuți ce ți se spune.

Lady Sarah zâmbi cald. Probabil asta ar fi trebuit s-o calmeze pe Rebecca, însă zâmbetul nu părea să fie sincer.

– Cred că ai fost deja informată că în seara asta o să aibă loc un bal mascat. E posibil să participe chiar și regina, însă, dacă nu o s-o facă, e de înțeles. Până la urmă, a doua ei sarcină e destul de înaintată. Dar tu trebuie să participi. Ai un costum?

– Eu și mama am trecut cu vederea această necesitate în timpul pregătirilor noastre grăbite ca să ajung aici la timp. Însă colega mea m-a ajutat să creez un costum pentru diseară.

– Stai cu Elizabeth Marly, nu? E o fată bună. Poți să ai anumite avantaje dacă-i ascuți sfaturile. Dar să fii mai pregătită data viitoare.

Rebecca trebui să-și înăbușe râsul când auzi acea descriere minunată a colegei ei de cameră, însă Evelyn o avertizase că Elizabeth și Sarah se înțelegeau foarte bine.

– O să fiu. Am trimis deja o scrisoare...

– În legătură cu seara asta, o întrerupse Sarah, neinteresată de informații pe care nu le ceruse. E posibil să am o sarcină specială pentru tine după începerea balului. E o treabă foarte importantă, dar nu sunt sigură că ești capabilă s-o duci la capăt. Sunt sigură că ești inocentă doar cât trebuie să fii, dar cât de naivă ești?

Intrigi. Celelalte fete o avertizaseră, însă Rebecca nu se așteptase să i se ceară așa ceva atât de repede. Chiar voia să fie implicată în astfel de lucruri? Avea de ales? Poate, din moment ce bănuia că răspunsul ei avea să dezvăluie dacă urma să aducă un beneficiu pentru țara ei ori să fie doar o domnișoară de onoare obscură care nu o întâlnește niciodată pe regină.

Visând să fie o eroină și să obțină mulțumirea personală a reginei Victoria, ea răspunse:

– Doar cât de naivă trebuie să fiu.

Sarah Wheeler râse.

– Îmi place răspunsul ăsta. Cred că o să te descurci.

Capitolul 8

Rebecca nu consideră că era un gest eroic să se strecoare în camera unui bărbat și să caute prin ea. De fapt, i se părea o infracțiune. Dar se afla acolo, îmbrăcată în pantaloni, o jachetă elegantă și o pălărie cu pene, căutând prin sertare și încercând să nu se gândească cum s-ar simți dacă cineva ar fi făcut același lucru în camera ei.

Nici măcar nu știa ce căuta. Credea că nici Lady Sarah nu știa ce voia să caute.

– Scrisori, îi spusese femeia. Sau ceva care pare nelalocul lui.

Însă nimic din cameră nu putea fi descris ca nelalocul lui. Ba chiar era atât de organizată, încât la prima vedere nici măcar nu părea că locuia cineva acolo.

– Niciodată nu își lasă camera deschisă, spusese Lady Sarah. Știu asta, pentru că am verificat des. Dar azi a lăsat-o deschisă. Nu-mi imaginez de ce, poate doar ca una din iscoadele lui să ia ori să aducă ceva. Deci, dacă mai e deschisă diseară, o să afli ce anume este acel ceva.

Rebecca sperase că ușa nu avea să fie deschisă. Se dusese la balul mascat, dar fusese prea emoționată din pricina sarcinii ei ca să își ia ochii de la Lady Sarah și să aștepte semnul de la aceasta, care urma să dea startul intrigilor nopții. În acea clipă, își făcu drum pe coridoarele lungi ale palatului Buckingham, respectând indicațiile exacte care o duceau spre camera în care trebuia să intre. Însă nu i se spusese a cui era camera.

– Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine, o sfătuisese Lady Sarah. Dacă o să vorbească vreodată cu tine, o să fii sinceră când o să-i spui că nu-i cunoști identitatea. Dar să nu uiți, Rebecca, ești domnișoară de onoare la curtea reginei! Sarcina asta e atât de importantă încât aș face-o chiar eu dacă aș putea avea încredere în altcineva să-i distragă atenția cât durează căutarea. Dar eu sunt singura care îl poate ține ocupat o perioadă rezonabilă, deci nu trebuie să te temi că o să fii descoperită. Dar să nu stai prea mult. Zece minute, atât!

Când Rebecca văzu că ușa încă era deschisă, nu intră imediat. Se gândi cam un minut dacă putea să o mintă pe Lady Sarah că o găsisese închisă. Însă femeia subliniase importanța sarcinii. Rebecca putea descoperi o intrigă împotriva Coroanei, un plan de atac împotriva unei colonii sau cel puțin dovezi că acela care locuia în camera respectivă era un trădător și se afla la palat cu scopuri ascunse.

Nu găsi nimic. Căută prin fiecare sertar și nu găsi nici o scrisoare, nici o urmă de hârtie. Zelul eroic care o ambiționase mai devreme dispăruse, făcând-o să se simtă ca un hoț.

Închidea ultimul sertar cu un oftat când auzi ușa deschizându-se în spatele ei. Nu trebuia să fie prinsă! Sarah nu-i indicase nici un plan pentru asta!

– Dacă nu ești amantul lui Nigel, o să ai de dat multe explicații, spuse o voce masculină adâncă.

Panica ei mai dispăru. Nu era cel care stătea în cameră, ci doar cineva care îl cunoștea. Dar apoi simți pistolul în spate și panica reveni.

– Ai făcut o gre...

– O femeie? Bărbatul râse și își retrase arma. E neprețuit. Te-a pus să te îmbraci ca un bărbat? Presupun că orice funcționează.

Rebecca nu pricepea ce spunea bărbatul, dar înțelegea că îi dăduse o scuză pentru prezența ei acolo. Doar că nu se putea convinge să o folosească. Se hotărî să acuze prezența lui acolo. Camera aceea era magnet pentru tras cu ochiul?

– Tu ești cel care trebuie să dea explicații. Ce...

Se întoarse în timp ce vorbea, însă cuvintele i se opriră în gât. El? Îngerul. Vărul lui Raphael Locke? Pentru a patra oară, rămase fără cuvinte în prezența lui. Ca și ea, bărbatul era îmbrăcat pentru bal, într-un costum din alt secol, deși hainele erau mai moderne. Era costumat într-un dandy, cu o haină de satin și pantaloni cu talie înaltă, de un albastru pudră care nu era la fel de pal ca ochii lui. La gât și la încheieturi avea o dantelă albă din belșug. Părul negru îi cădea pe umeri. Probabil trebuia să se radă mai bine pentru acea ocazie. Înfățișarea de filfizon nu se potrivea cu perciunii pe care îi avea. Era puțin prea lat în umeri. Niciodată nu observase asta, dar nu mai fusese atât de aproape de el. De fiecare dată, nu putuse decât să îi privească fața chipeșă cu gura căscată, așa cum făcea și acum.

– Te-am speriat? Fii serioasă! adăugă el pe un ton nerăbdător. Reacția asta e tipică tinerelor inocente, nu femeilor sofisticate ca tine. Sau greșesc?

Tânăra nu putu să-și adune gândurile destul de repede ca să se întrebe la ce se referea bărbatul. Avea o aură care o copleșea – era o strălucire eterică sau privirea îi era orbită de satinul strălucitor al hainei lui?

– O să verific, sper că o să înțelegi, explică el înainte să-și întindă mâinile și să o strângă ușor de șani.

Asta cu siguranță nu o scoase pe Rebecca din amețală. Șocată, îl împinse, doar ca bărbatul să o ia de talie și să o tragă spre el.

– M-am gândit că asta o să te facă să-ți revii, spuse el cu un zâmbet.

– Dă-mi drumul, îi ceru ea.

El clătină din cap ușor.

– Adu-ți aminte cine nu trebuie să se afle aici și cine deține superioritatea.

Deși cuvintele lui păreau amenințătoare, bărbatul zâmbea.

– Și dacă tot suntem la subiectul ăsta, hai să mă uit mai bine la ce-l atrage pe un bărbat ca Nigel.

O atinse pe obraz. Mâna lui era caldă, chiar fierbinte, și nu delicată ca a unui dandy, ci lată și aspre. Se mișcă ușor în sus, într-o mângâiere senzuală, care o ameți și mai mult. Era posibil să leșine. Îngerul o lua în brațe? Niciodată nu crezuse că avea să fie atât de aproape de el, cu atât mai puțin să îi simtă tot corpul lipit de al ei.

Mâna lui continuă să se miște până ce ajunse la păr, apoi îi dădu pălăria jos. Aceasta îi căzu pe spate. Fiind o pălărie de bărbat, nu îi venea fix. Bretonul blond îi căzu pe frunte. Flora o ajutase să își ascundă părul, însă nu înainte să îl aranjeze într-o coafură potrivită.

– Ca să vezi, spuse Îngerul.

Bărbatul îi privi atent fața, acum că nu mai era ascunsă de borul pălăriei. Nu mai părea deloc amuzat, iar asta îi diminuea alura angelică. Adus înapoi pe pământ, era doar un bărbat. Și poate unul periculos? Ce provocase acel gând? Probabil strălucirea subită și dură din ochii lui de un albastru pal? Faptul că o ținea mai strâns de talie?

– Ești prea drăguță și mult prea tânără pentru Nigel, spuse el. Deși presupun că, în hainele potrivite, ai arăta ca un băiat tânăr.

Slavă Domnului că nu semeni deloc cu mine! Deci întrebarea e: participi de bunăvoie la șarada asta?

Rebecca habar n-avea de ce o acuza, însă presupunerea lui că locul ei ar fi fost acolo deja era prea mult. Cum atunci când nu era fermecată era isteată, porni ofensiva.

– Nu știi cine e acest Nigel pe care îl tot pomenești, dar tu, domnule, trebuie să-mi explici ce cauți în camera lui Lady Sarah. M-a trimis aici după o eșarfă. Nu cred că te-a trimis și pe tine aici pentru ceva. Deci cine ești și ce cauți aici?

– Rupert St. John, spuse el pe un ton absent, în timp ce privirea i se plimba încet pe fața ei.

Căuta oare o minciună? Probabil nu reuși s-o găsească, deoarece întrebă:

– Chiar te aștepti să cred că ai intrat în camera greșită?

Cel puțin acum știa numele Îngerului, însă bărbatul nu arăta ca un Rupert. Fără doar și poate, îi dăduse un nume fals, lucru care o irită.

– Nu arăți ca un Rupert. Un lup înfometat.

Bărbatul nu răsă la auzul descrierii, însă îi dădu drumul rapid.

– Lup, poate, spuse el sec. Înfometat? Nu chiar acum.

Tânăra simți că fusese insultată. Oare atinsese un punct sensibil? Era bine, pentru că și el îi atingea mai multe puncte sensibile.

După ce își recapătă echilibrul, Rebecca vru să își aranjeze indignată fusta, dar uită că nu purta una. Cum putea să pară că era ofensată când avea pantaloni? Își luă pălăria de pe jos și și-o puse la loc pe cap.

Nu îi era foame acum? De parcă nu știa că el sugerase că ea nu era pe gustul lui.

Bărbatul își încrucișă brațele la piept în timp ce continua să o privească. Stătea între ea și ușă.

– Nu ai găsit nici o eșarfă, așa e? întrebă el.

Deci voia să-i testeze scuza, să îi facă probleme?

– Nu, dar abia începusem să caut când ai dat tu buzna.

– Nici nu o să găsești. Ești în aripa greșită a palatului, draga mea. Asta dacă spui adevărul. Sarah Wheeler – într-adevăr, nu am nici o îndoială că ea te-a trimis să faci asta – locuiește în altă parte.

Rebecca spera că părea potrivit de șocată.

– Vrei să spui că îți datorez scuze?

– Nu mie. Asta nu e camera mea, dar o să mă asigur că proprietarul o să audă de greșeala ta.

Tânăra oftă.

– E doar a doua mea zi la palat. Încă nu m-am obișnuit cu împărțirea camerelor. A fost o greșeală.

– Da? Atunci nu e nici o problemă. Dar să nu fii surprinsă dacă îți zic că acum trebuie să pleci naibii de aici!

Rebecca se înroși, încuviință și încercă să treacă în grabă pe lângă el. Bărbatul o prinse de braț pentru un ultim avertisment.

– Dacă ne întâlnim din nou într-un loc unde nu trebuie să fi, o să fac presupuneri mai pe placul meu.

– Poftim?

Bărbatul îi dădu drumul.

– Fugi, fetițo! Ești prea tânără ca să înțelegi.

Capitolul 9

– Îți admir curajul de a purta un asemenea costum, serios, spuse Evelyn când i se alătură Rebeccăi. Dar nu te-ai gândit că o femeie cu pantaloni probabil nu o să fie invitată la dans?

Stătea pe marginea ringului de dans. Sala de bal a palatului Buckingham era imensă. Cu atâtea candelabre aprinse și atâta aur pe pereți, încăperea strălucea puternic.

Rebecca nu se îndepărtase însă prea mult de ieșire. Fusese atentă, să vadă dacă venea Rupert St. John, în timp ce aștepta ca Lady Sarah să termine conversația și să vină la ea. Încercase să se ducă direct la aceasta ca s-o avertizeze că fusese descoperită, însă un semn ferm cu mâna o atenționă să nu o întrerupă.

Rebecca avea emoții. Intriga nu se terminase. Rupert nu avea să fie intimidat de un simplu semn cu mâna dacă se hotăra să o întrebe pe Sarah despre scuza legată de eșarfă. Așa că trebuia să vorbească înaintea lui cu Sarah.

– Costumul acesta n-a fost ideea mea, îi răspunse Rebecca lui Evelyn. Nu mi-am adus nici unul mine.

– Lasă-mă să ghicesc. Elizabeth?

Când Rebecca încuviință, Evelyn își dădu ochii peste cap.

– Nu ți-a zis de camera cu costume, nu? Toate avem acces la accesorii care de care mai diverse ca să creăm costume diferite. Cred că sunt cel puțin cinci bețe de păstoriță acolo, adăugă ea, în timp ce i-l arată pe cel din mână.

Rebecca ar fi trebuit să se înfurie, acum că aflase despre camera cu costume, dar era prea neliniștită ca să lase altă emoție să o copleșească.

– Presupun că ai putea dansa cu mine, spuse Evelyn râzând.

Rebecca zâmbi. Nici ea nu-și imagina că putea să fie invitată la dans de un bărbat, nu atât timp cât amândoi ar fi purtat pantaloni. Săracul bărbat ar fi fost mult prea jenat, cu siguranță.

Însă dansul era cea mai mică grijă a ei.

– E în regulă, spuse ea, o sa fie și alte baluri.

Nu era nemulțumită de costumul ei. Cel puțin era unic, în timp ce majoritatea invitaților purtau copii ale aceluiași costume. Două păstorite dansaseră în apropiere, în timp ce ea vorbise cu Evelyn, care era îmbrăcată tot în păstorită. Iar Rebecca văzuse cel puțin patru domni care erau costumați în pirați.

Rupert încă nu venise. Poate că nu venea la bal. Poate că era în palat doar ca să afle informații și purta costumul de dandy ca să se integreze în mulțime în acea seară. Dar cum să se gândească la așa ceva? Bărbatul era membru al familiei Locke, nu putea fi iscoadă. Îl văzuse în palat și cu o zi în urmă, iar atunci fusese îmbrăcat normal.

Era regretabil că îl întâlnește pentru prima oară în aceste circumstanțe jenante, dar, până la urmă, ce căuta el în camera acelui bărbat? Același lucru ca ea?

Rebecca păli ușor când își dădu seama că trăsese niște concluzii legate de Rupert în funcție de sarcina pe care o primise. Sarah nu îi spusese de ce fusese trimisă în acea cameră, doar că era important. Dar pentru cine?

– Ne plimbăm? o întrebă Sarah în timp ce se apropie de ea și îi făcu un semn cu capul lui Evelyn ca să le scuze.

Rebecca nu avu de ales, din moment ce femeia o luă de braț și o conduse spre spatele încăperii. Sarah nu purta nici un costum în acea seară, ci doar o mască neagră.

– Ce ai pentru mine? întrebă Sarah nerăbdătoare.

– Informația că am fost descoperită.

Sarah se opri brusc.

– De cine? Un servitor?

– Nu, dar bărbatul părea să-l cunoască bine pe cel care stă în acea cameră. Oricum, apucasem deja să caut pe acolo și nu am găsit nimic interesant. Camera era foarte ordonată. Aș fi crezut că nu stătea nimeni acolo dacă nu aș fi găsit niște haine împăturite frumos.

Sarah păru un pic entuziasmată de acea informație.

– Dacă nu a fost un servitor, probabil a fost iscoada pe care o aștepta Nigel. Asta ar explica de ce nu a chemat gărzile, lucru care presupun că nu s-a întâmplat, nu?

Când clătină din cap, Sarah încuviință.

– Trebuie să știi cine este. Presupun că nu ți-a spus numele lui, nu-i așa?

Rebecca nu ezită nici măcar o secundă.

– Nu, minți ea.

Nici măcar nu se simți vinovată. Chiar dacă numele pe care i-l dăduse Rupert era real sau fals, nu avea să-l descrie pe Înger drept iscoada lui Nigel, orice ar fi sugerat asta, cu excepția cazului în care știa sigur că nu avea intenții nobile. Până la urmă, era înrudit cu ducele de Norford. Nu avea cum să facă vreun lucru rușinos sau să trădeze.

– Merge și o simplă descriere a lui. Cum arăta?

Ca un Înger, gândi Rebecca, reușind să nu zâmbească. Nu știa de ce era hotărâtă să-l protejeze pe Rupert St. John, dacă acesta chiar era numele lui adevărat.

– Mi-ar plăcea să-ți fiu de ajutor, Lady Sarah, dar era deghizat complet pentru balul din seara asta. M-am uitat după costumul pe care îl purta și încă nu l-am văzut. Purta o haină de călugăr cu glugă și avea o mască pe toată fața. Părul îi era ascuns sub glugă, iar ochii în spatele măștii. Era de înălțime medie. Dacă și-a schimbat costumul, ar putea sta chiar lângă mine și nu l-aș recunoaște. Sau poate că o să apară altcineva cu același costum. Având în vedere că e noaptea identităților ascunse, a fost momentul perfect să vină la palat.

Sarah bombăni ceva, apoi spuse mai tare:

– O pierdere de timp. Dacă ai fi fost isteță, l-ai fi făcut să-și dea masca jos pentru a-l recunoaște când îl mai vedeai.

Șocată, Rebecca spuse:

– Am fost destul de norocoasă că am scăpat de acolo cu scuza pe care am folosit-o, deci cum aș fi putut face asta?

– Ți-ai fi putut folosi istețimea ca să-l faci să-și dea jos masca și să te sărute. Sau ești chiar atât de naivă încât nu știi cât de ușor ar fi fost să faci asta o fată frumoasă ca tine?

Rebecca nu răspunse imediat. Fu copleșită de ideea de a fi sărutată de el, lucru care fu destul de ușor de imaginat din moment ce o ținuse așa de strâns în brațe. Păcat că nu avea istețimea de care vorbea Sarah...

– Răspunde-mi! izbucni Sarah.

Rebecca alungă acea imagine din minte când își dădu seama cât de nervoasă era Sarah. Din ce motiv? Pentru că îi lipsea abilitatea de a manipula? Asta trebuia să fie.

Se enervă. Așa le convingea Sarah pe celelalte domnișoare de onoare să-i îndeplinească sarcinile? Făcându-le să se simtă ca niște

neputincioase? Enervându-se, ca să le facă să creadă că aveau să-și piardă postul dacă nu făceau ce li spunea? Dacă era cineva care trebuia să-și piardă postul, aceasta era Sarah Wheeler. Rebecca simți că femeia era prea autoritară.

– Nu sunt atât de inocentă încât să nu știu că sărutarea străinilor nu face parte din sarcinile mele aici, la curte, Lady Sarah. Mi s-a explicat în ce constă acest post, și să fac pe hoața nu făcea parte din descriere. Poate că ar trebui să vorbim despre asta cu regina.

Sarah păli.

– Îndrăznești să mă ameninți?

– Să ameninț? Rebecca se prefăcu șocată. Cu siguranță, ai aprobarea Maiestății Sale să folosești domnișoarele de onoare în acest fel. Deci de ce ai privi asta ca pe o amenințare? Dar poate că am exagerat, nu aș vrea să o deranjez pe regină cu o problemă atât de scandalosă. Știu că ducea nu m-ar înțelege dacă aș vorbi cu ea. Dar...

Nu trebuie să menționeze numele oamenilor puternici, precum prim-ministrul, care o știau pe mama ei. Sarah înțelese ideea și încă era furioasă. Însă Rebecca probabil mersese prea departe. Femeia probabil avea să o dea afară de dimineață, iar asta avea să o dezamăgească pe Lilly.

Rebecca oftă și spuse:

– Am avut această reacție pentru că mă simt ca o infractoare în seara asta. Îți cer scuze. Dar, dacă trebuie să găsești iscoade pentru regat, data viitoare trebuie să fie cineva mai îndrăzneț.

– Am înțeles. Inutilă și incompetentă, dar la ce m-aș putea aștepta de la cineva care abia a terminat școala?

– Exact, răspunse Rebecca sec.

Dumnezeule, oferta de pace atrăgea mai multe insulte?

– Apropo, dacă o să fii întrebată dacă ai trimis pe cineva după o eșarfă în seara asta, ți-aș sugera să spui da.

Sarah fu șocată.

– Dumnezeule, doar nu mi-ai folosit numele, nu?

– Singura scuză pe care o aveam pentru că mă aflam într-o cameră în care nu aveam ce să caut era să îl întreb pe bărbatul care mă găsisese ce căuta în camera ta. L-am determinat să mă convingă că eram în camera greșită. Așa ca prezența mea a părut să fie doar o greșeală.

– Chiar te-a crezut?

– Sunt destul de pricepută când trebuie să fiu ofensată.

Lui Sarah îi veni să râdă, deoarece tocmai simțise pe propria piele acest lucru.

– Foarte bine, poate că până la urmă nu ești atât de incompetentă. Dar data viitoare...

Rebecca o întrerupse abrupt.

– Nu o să mai fie o dată viitoare, doar dacă îmi dai un motiv bun pentru aceste sarcini. Poate că ar trebui să-mi spui mai multe despre sarcina din seara asta. E viața reginei în pericol? Se pune la cale un plan care necesită astfel de măsuri? Nu pot să cred că în tot regatul nu avem oameni pregătiți pentru genul acesta de misiune.

– Sigur că avem, dar nu pot fi folosiți pentru lucruri triviale ca astea.

– Triviale? Rebecca se încruntă. Ai spus că era important, extrem de important chiar.

– Pentru mine, replică Sarah și plecă.

Rebecca rămase uimită. Deci ceea ce presupusese în acea seară fusese fals. Nu era nimic eroic în ce făcuse. Începea să-i displacă viața la palat.

Capitolul 10

Rebecca se întorcea în partea din față a sălii de bal, unde o lăsase pe Evelyn, când o jachetă de satin albastru îi atrase privirea. Își făcu loc prin mulțime ca să vadă mai bine.

Era, într-adevăr, Rupert St. John. Probabil venise în timp ce ea vorbea cu Sarah. Chiar și cu spatele la ea, în timp ce se sprijinea cu un braț de perete, îi văzu profilul chipeș. Era cu o femeie. Zări o fustă largă lipită de genunchii lui. Deși nu putea să vadă fața femeii din cauza umărului lui, aceasta părea să se sprijine de perete, privindu-l complet absorbită pe Rupert.

El râse, apoi se aplecă să-i șoptească ceva femeii. Rebeccăi i se păru că auzi un chicotit feminin. Era limpede că flirta cu acea femeie. Doar auzise zvonuri vagi despre reputația lui de fustangiu. Ei nu i se păreau vagi, ci foarte clare. Rebecca își spuse că nu era nici o problemă dacă aura lui se murdărea puțin în mintea ei.

Începu să se întoarcă, însă Rupert se îndreptă și își luă mâna de pe perete. Astfel, tânăra o văzu pe femeia cu care flirta. Elizabeth Marly? Dumnezeule, flirta cu colega ei de cameră?

Rebecca se întoarse pufnind și se simți... Nu era sigură cum se simțea. Furioasă? Cu siguranță, nu. Revoltată? De ce? Dar nu-și dădea seama ce i s-ar fi părut atrăgător lui Rupert St. John la o fată așa de rea. Probabil nu știa cum era cu adevărat. Iar Elizabeth era destul de drăguță cu privirea ei plină de adorație. Reușise să-l păcălească!

Rebecca se uită în direcția în care o lăsase pe Evelyn, însă noua ei prietenă nu mai era acolo. Era pe ringul de dans. Așteptă câteva minute, ca să vadă dacă piesa muzicală cântată de orchestră avea să se termine în curând, dar nu o făcu. Își dădu seama că nu avea nici un motiv să stea. Nu avea să fie invitată la dans din cauza costumului ei.

Simțindu-se întru câtva deznădăjduită, se îndreptă încet spre ușă. Putea să stea să asculte muzica. Orchestra era cea mai bună

pe care o auzise vreodată. Doar trebuia să fie excepțională ca să cânte la palat, își spuse ea.

– Pleci așa de repede?

Pentru prima dată, Rebecca nu mai fu lăsată fără glas de prezența lui Rupert, care se apropie de ea. Era un simplu bărbat, chiar dacă unul foarte chipeș. Înalt și voinic. Dumnezeuule, era frumos, o culme a perfecțiunii în fiecare mod posibil! Însă, chiar și așa, era un simplu bărbat. Aura lui pătată dovedea asta.

– Da, plec, spuse ea. Mă simt nelalocul meu în acest costum bărbătesc, pe care cunoștința ta a aranjat să-l port.

– Nigel? Întrebă el surprins.

– Nu, ți-am spus, nu știi cine e Nigel.

– Atunci de ce cunoștință ești nemulțumită?

– Elizabeth Marly.

– Ah, da, mica Beth. O femeiușcă minunat de artificială. Nu știe să fie duplicitară, e ușor de citit. Tu pe de altă parte...

Nu-și termină propoziția. O luă de mână și o conduse spre mijlocul sălii de bal. Avea să danseze cu ea? Într-adevăr, îi ținu mâna într-a lui, cealaltă mână i-o puse pe talie și începu să se învârtă pe ritmurile exuberante ale valsului începuse.

Cât de îndrăzneț din partea lui! Sau uitase oare că ea purta pantalonii? Nu avea cum, tocmai îi pomenise asta, deci se părea că nu îi păsa.

– Mult mai bine, spuse el în timp ce se uită la celelalte cupluri care îi priveau. Îmi place să se vorbească despre mine. Dar un dans e irelevant și poate avea loc din mai multe motive care nu au nimic de-a face cu alegerea.

Ea înțelese ce voia să spună.

– Deci să te plimbi cu mine ține de alegerea ta, deoarece eu clar nu te târam după mine și nu te obligam să-mi fii alături, însă dansul poate să însemne doar respectarea etichetei.

– Exact. Știam că ești isteată, draga mea.

Nu știa dacă trebuia să o îngrijoreze complimentul lui. Putea sugera că Rupert nu credea nici un cuvânt din scuza ei de mai devreme, iar avertismentul pe care i-l dăduse înainte ca ea să iasă din cameră chiar asta îi spunea. Cu toate astea, îi dăduse drumul. De ce?

Nu avea de gând să întrebe. Putea să îl creadă mai inteligent decât era. De fapt, cam toate lucrurile pe care i le spusese puteau fi puse

pe seama reputației lui de fustangiu. Dumnezeu, nu era prea subtil în încercarea de a seduce, nu?

– Deci, începu el.

Rupert privi în jos, și ochii lui se întâlneau cu ai ei. Era deranjant când își concentra toată atenția asupra ei. Iar mâna de pe talie o mângâia? Și-o așezase sub jachetă, nu deasupra, deci nimeni nu-și putea da seama că o mișca, cu excepția ei. Sau totul se întâmpla în imaginația ei? Sau oare fustangiuului i se părea normal să mângâie o femeie – orice femeie se afla în brațele lui?

Căldura îi cuprinsese tot corpul. O simțea și pe chip, deși nu credea că roșise. Acest Înger pătat era periculos pentru simțurile ei.

Bărbatul continuă:

– Mentorul tău o să-mi sufle în ceafă pentru că te-am împiedicat să găsești eșarfa aia? adăugă el pe un ton care spunea că amândoi știau că tânăra nu fusese acolo ca să ia o eșarfă.

Așadar, nu voia să o seducă. Acesta urma să fie un interogatoriu. Foarte bine, putea să facă față situației.

– Nu, am mințit-o. I-am spus că erai scund, gras și costumat în călugăr.

Își dădu seama imediat că nu ar fi trebuit să spună asta. Îi dezvăluia faptul că Sarah dorise informații despre el. Și îi mărturisea că îl mințise.

Însă bărbatul păru surprins, apoi zâmbi.

– Chiar i-ai spus asta?

Cum în acel moment singurul lucru care părea periculos era șarmul lui, Rebecca nu găsi vreun motiv să mintă.

– A făcut să pară că tu și prietenul tău sunteți criminali. Prefer să judec asta singură.

– Presupun totuși că i-ai dat numele meu.

– Deși nici eu nu l-am crezut?

– Îți apreciez sinceritatea, dar ce ți se pare în neregulă cu numele meu?

Tânăra nu răspunse imediat. În schimb, îl întrebă:

– Îți dai seama ce vâlvă provoci?

Observă că fiecare persoană din încăperea îl privea. Bărbați și femei, toți păreau fascinați de el. Unii chiar se împiedicau pe ringul de dans, pentru că nu-și puteau lua ochii de la el.

– Crezi că aș putea să nu văd asta? replică el sec.

– Deci înțelegi ce vreau să spun?

– Ce anume? Acum citesc și gânduri?

Acum era pus pe glume. O lua peste picior? Nu se pricepea la asta. De-a lungul anilor, ea și mama ei nu socializaseră cu bărbați tineri, care cu siguranță nu fuseseră seducători pricepuți ca Îngerul ei pătat. În plus, prefera conversațiile reale, nu schimburile de replici inutile, care nu duceau nicăieri și nu dezvăluiau nimic.

Însă Rebecca ridică din umeri și spuse:

– Credeam că ai un nume mai exotic, unul care să se potrivească felului în care arăți.

El râse.

– Acum sunt exotic? Presupun că e mai bine decât un lup înfometat.

Râse și ea. Poate că se putea obișnui până la urmă cu schimburile acestea de replici. El era cu siguranță un profesor grozav.

– Totul ține de perspectivă, nu?

– La naiba, nu am cum să nu fiu de acord, spuse el. Ar trebui să nu mă mai tot surprinzi. Devin destul de fascinat.

Rebecca roși. Bărbatul renunță la aerul amuzat și spuse:

– Ai ceva de adăugat despre ce s-a întâmplat în seara asta, înainte să încep cu avertismentele?

Tânăra făcu o pauză, nu din cauza avertismentelor, pe care nu le luă în serios, ci din pricina întrebării. Oare toată conversația avusese doar scopul de a o face să lase garda jos și să-i răspundă sincer? Își aminti ce îi spusese Evelyn despre distragerea atenției cuiva înainte să pui o întrebare serioasă. Tipic unei iscoade.

Însă Rebecca deja trăsese concluzia că Sarah Wheeler greșise în acea seară. Femeia chiar recunoscuse că sarcina fusese una personală, nu politică, deci Rebecca nu văzu de ce nu putea să-i spună cât de fermă era Sarah în atribuirea sarcinilor.

– A spus că ar fi trebuit să te seduc ca să-ți dai jos masca pe care i-am zis că o purtai.

Reuși să-l surprindă din nou.

– Asta sună prea interesant. Ai toată atenția mea. Poți să mă seduci.

– Nu aș ști cum, recunosc eu, lăsându-și capul în jos și simțindu-se dintr-odată rușinată.

– Apropie-te, draga mea, și îți promit că o să înțeleg mesajul.

Rebecca își ridică brusc capul.

– Ești mult prea îndrăzneț, Rupert St. John!

Conștientă că dansul putea să se termine în orice clipă, îi spuse:

– Acum e rândul meu. Chiar ești iscoadă?

– Dumnezeuule, crezi că ți-aș spune dacă aș fi? răspunse el
însăimântat.

– Credeam că suntem sinceri.

– Nu, tu ești sinceră, iar eu sunt încântat de asta.

Caracterul lui evaziv reușise, în sfârșit, să-i stârnească furia.

Rebecca se opri din dans și plecă. Îl auzi însă spunându-i:

– Stai! Nu mi-ai auzit avertismentele!

– Păstrează-le pentru tine! Oricum nu le-aș crede!

El chiar trebuise să râdă la auzul vorbelor ei?

Capitolul 11

– O noapte lungă pentru tine? întrebă Nigel în ziua următoare, când îl trezi pe Rupert.

Bărbatul se ridică imediat, supărat că adormise în camera lui Nigel, dintre toate locurile posibile, în timp ce-l aștepta să se întoarcă. Nu suporta gândul ca Nigel să fi stat acolo și să-l fi privit în timp ce dormea. Nu avea nici o îndoială că Nigel chiar asta făcuse.

Problema era că sarcina lui Rupert de a le investiga pe noile domnișoare de la curte era prea simplă, ceea ce îl plictisise. Nu implica nimic periculos. Deși era potrivit pentru această sarcină datorită renumelui său cu femeile, prefera sarcini mai riscante. Niciodată nu adormea în miezul zilei când era înarmat și pregătit pentru orice.

– Nu, răspunse Rupert, ceva mai relaxat. Faptul că te-am așteptat o jumătate de zi m-a adormit. Presupun că aş putea raporta la miezul nopții, când sunt sigur că te găsesc aici.

– Deci eu trebuie să stau treaz, când ai fi putut să-mi lași pur și simplu un bilet?

– Asta e problema, biletele lăsate în camera ta nu mai sunt o opțiune.

Rupert nu-și putu opri un căscat. Clătină din cap ca să se dezmeticească.

– Nu mai e indicat nici să lași ușa de la cameră deschisă ca să am acces. Doar dacă ești tu înăuntru.

– Am fost ocupat, altfel ți-aș fi făcut deja cheia aia în plus.

– Atunci ține ușa închisă până când o s-o faci. Sau îți place să ți se caute prin cameră?

Singurul motiv pentru care Nigel lăsase ușa deschisă era ca Rupert să nu fie nevoit să-l aștepte pe hol, unde l-ar fi putut vedea cineva. Nu voia să-și dea nimeni seama de legătura între ei, nici măcar servitorii de la palat. Iar acum Rupert trebuia să-i spună că îl găsise cineva înăuntru.

Însă Nigel fu amuzat, trăgând concluzia greșită.

- Deci mi-au căutat în camera?

- Nu fi absurd! Mai întâi, ar fi cazul să rezolvăm problema actuală, pentru că fetișcana aia, Marly, mă așteaptă în grădina regală în după-amiaza asta.

Nigel încuviință.

- Iar eu am altă întâlnire, deci putem să scurtăm discuția. Să înțeleg că ai tras concluzii noi?

- Da, două dintre noile domnișoare sunt clar în tabăra lui Sarah, aceleași două care sunt îndrăgostite de mine, se plânse Rupert în timp ce își dădu ochii peste cap.

- Deja?

- Te așteptai să se întâmple?

- Nu fi tont! replică Nigel. Știi foarte bine că femeile se îndrăgostesc de tine zilnic. Bineînțeles că mă așteptam.

Rupert râse.

- Nu exagerezi puțin, bătrâne?

- Nu. Până și Sarah Wheeler a fost îndrăgostită de tine la începutul anului, când ți-ai îndreptat farmecele spre ea, una dintre acele realizări incredibile de care ești capabil, râse Nigel. Niciodată nu am înțeles cum ai reușit asta, mai ales că ai spus că a trebuit să faci dragoste cu ea.

- Am convins-o că o consideram fascinantă în alte moduri. Nu trebuie să se reducă totul la atracție fizică, să știi. M-am concentrat pe prietenie. A durat destul de mult ca ea să vadă dincolo de asta, atâta tot.

Rupert nu mai spuse că Nigel ar fi trebuit să știe mai bine decât oricine că emoțiile puternice puteau copleși pe neașteptate o persoană, lucru care de altfel se întâmplase cu Sarah.

- Prietenii își lasă garda jos în același mod în care o fac iubiiții.

- Cum rămâne cu a treia tânără?

- Constance? Nu suportă sarcinile date de Sarah, iar din cauza asta, nu o place pe Lady Wheeler. O candidată bună pentru tine.

- Există în *dar* în toată treaba asta?

- Da. Te-aș sfătui să nu profiți de resentimentul ei și să nu încerci să o atragi în tabăra ta. Nu mi se pare foarte competentă. Nu are prea multe aici, spuse Rupert în timp ce-și atinse capul, dacă înțelegi ce vreau să spun. Iar în ceea ce o privește pe Lady Elizabeth, i-am căutat în cameră înainte să primească o colegă nouă. Nu era nimic în ea,

doar o groază de haine. Presupun că trebuie s-o fac din nou, acum că a venit colega ei. Mi s-a plâns în privința asta aseară.

– E noua domnișoară de onoare care a venit?

– Da și chiar cred că am întâlnit-o. Încă ceva despre Elizabeth – trebuie să fii cu ochii pe ea după ce plec. Mi-a dezvăluit că a provocat un scandal ca să scape de colega de dinainte doar ca să o pot vizita în cameră dacă vreau. Chiar dacă a apelat la niște măsuri drastice pentru că este infatuată, instinctul îmi spune că nu are nici un fel de principii. Deci asta i-ar fi de folos lui Sarah.

– S-a notat. Și cea mai nouă domnișoară pe care ai întâlnit-o? De ce nu ești sigur că e colega nouă a lui Elizabeth?

Rupert nu avea de gând să recunoască faptul că tânăra îl distrăsesse atât de mult, că uitase să-i confirme numele. Nu-și putea imagina cine altcineva putea fi, având în vedere că fusese invitată la bal și recunoscuse legătura cu Sarah. În ciuda costumului pe care-l purtase, nu avea nici o îndoială că era femeie.

– Sunt aproape sigur că e Rebecca Marshall, care era așteptată ieri. Sunt prea multe lucruri pe care trebuie să le aflu despre ea, având în vedere cum am cunoscut-o.

Nigel păru curios.

– De ce nu-mi sună deloc bine?

– Pentru că am găsit-o chiar aici, în timp ce-ți umbra printre lucruri, la cererea lui Sarah.

Nigel se încruntă imediat.

– Așadar, Sarah își transformă domnișoarele aflate sub tutela ei în hoți? Cum îndrăznește?

– Atenție, se vede rivalitatea, zâmbi Rupert.

– Pe naiba! zise Nigel. Vorbim despre furt. Sarah a mers prea departe.

Rupert râse la ipocrizia bărbatului.

– Tu m-ai transformat în hoț de nenumărate ori, deci care este diferența?

– Ce sustragi e o chestiune legată de securitatea regală, iar tu ești pe cont propriu. În plus, înlocuiești tot ce iei după ce studiezi. Pe deasupra, poți refuza orice sarcină cu care nu te simți confortabil. Însă ea lucrează cu niște tinere inocente, care nu știu mare lucru.

– Fata avea cum să găsească informații importante?

– Doar dacă ai lăsat tu ceva înainte de sosirea ei. Altfel, eu nu las niciodată nimic important aici, nici măcar când ușa e închisă.

– Voiam să-ți las raportul pe care tocmai ți l-am dat în formă scrisă, dar după ce am găsit-o pe tânără în camera ta, m-am hotărât să-ți dau un raport verbal. Domnișoara asta de onoare e deșteaptă și pricepută, motiv pentru care nu pot să trag concluzii pripite despre ea. Scuza ei chiar a părut credibilă după modul în care a prezentat-o.

Nigel oftă.

– Deci a făcut legătura dintre noi doi. Gata, nu mai ai cum să îmi fi util, acum că Sarah a fost informată. Probabil o să vrea să se răz-bune când o să-și dea seama că prietenia ta cu ea a fost o farsă ca să strângi informații.

Rupert răspunse gânditor:

– Nu sunt sigur că Sarah a fost informată.

– Glumești?

– Nu. Eu și Rebecca Marshall am avut o conversație neobișnuită mai târziu la bal. Ea susține că i-a oferit lui Sarah o descriere falsă și nu i-a dat nici numele meu. Așa cum știi, sunt prea cunoscut ca să încerc să folosesc un nume fals – fac asta doar dacă sunt în altă țară.

– Ce motiv ar avea să te protejeze?

Rupert făcu o pauză și se încruntă.

– Să mă protejeze?

– Dacă o crezi, exact asta a făcut când nu i-a dezvăluit lui Sarah identitatea ta.

– Aici e problema, dacă o cred. Ține minte că e deșteaptă! A dat prea iute replicile ca să nu fie mai inteligentă decât restul tinerelor. Și își poate ascunde repede emoțiile. E un material bun pe care să-l modelezi, asta dacă spunea adevărul.

– Instinctele tale ce-ți spun?

– Nu am nici cea mai vagă idee, recunosc Rupert cu un oftat. Dar trebuie să iau în considerare faptul că se pricepe să mintă și e șireată. M-a surprins de mai multe ori. Nu sunt obișnuit cu asta.

– Atunci de ce nu i-a spus lui Sarah despre tine?

– Asta dacă într-adevăr nu i-a spus. Susține că Sarah a vorbit ca și cum noi doi am fi criminali, dar ea preferă să judece acest lucru singură.

– Adică e posibil să încerce să te investigheze? întrebă Nigel.

Rupert râse.

– Asta sună chiar distractiv.

Nigel își dădu ochii peste cap.

– Ești prea obișnuit cu manipulări de genul acesta, având în vedere că și tu le practici. Să ne amintim cine este și că abia a ajuns la palat. Tactica principală a lui Sarah e să le facă pe aceste tinere să creadă că tot ce face ea este pentru binele țării. Ai asigurat-o că lucrurile nu stau așa?

– Conversația noastră nu a ajuns atât de departe.

– Dacă doar asta s-a întâmplat noaptea trecută, tânăra crede că a făcut ceva nobil, iar asta înseamnă că nu s-a întâmplat nimic rău. Dar înainte să trecem mai departe, confirmă-i identitatea. În al doilea rând, asigură-te că a terminat cu intrigile lui Sarah. În al treilea rând, trage niște concluzii legate de Rebecca Marshall. Știi regulile. E acceptat orice. Dacă este atât de pricepută să manipuleze, atunci nu o vreau la palat. O să mă asigur chiar eu că e dată afară.

Rupert se încordă când auzi că e acceptat orice. Îi reveni în minte cea mai oribilă amintire a lui. Nigel subliniase acele cuvinte când îi ceruse să-și ajute țara. Rupert fusese ales pentru că oficialul francez de la care aveau nevoie de informații era un pervers afurisit. Bărbatul nu era interesat de femei sau de bărbați, dar îi plăceau foarte mult băieții. Tot el se afla și la baza unui plan de a-l ucide pe regele francez și de a-l învinui pe George al IV-lea, lucru care ar fi putut duce la un război.

Rupert fusese prins la mijloc, într-unul dintre cele mai groaznice conflicte cu care s-ar fi putut confrunta cineva, mai ales un băiat de 14 ani: să se sacrifice ori să întoarcă spatele țării. Nu putea fi de acord cu ce i se ceruse să facă, însă, dacă ar fi refuzat, s-ar fi considerat un laș.

Găsise însă o soluție fără să se sacrifice când își amintise de una dintre cameristele mamei lui. La începutul aceluiași an, femeia îl avusese la degetul mic, excitându-l până la un nivel periculos. Doar tachinare, însă fără nimic concret. Având doar 14 ani și fiind novice într-ale amorului, Rupert era pregătit să-i ofere lumea, atât de aprins era.

Femeia nu îi oferise însă nimic. Nici Rupert nu o făcuse în timpul acelei misiuni. Folosise tacticile femeii ca să rezolve sarcina. Promisese, dar nu oferise niciodată.

Furios pe el însuși pentru că permisesse ca acea amintire să iasă la suprafață, se ridică să plece. Rareori trebuia să facă orice era cazul pentru sarcinile primite de la Nigel. Titlul nobiliar era în avantajul lui, la fel ca reputația de fustangiu, așa cum unchiul său, ducele de Norford, descriesese tandru adorația față de femei. Dacă o femeie se aștepta ca el să o seducă, atunci de ce nu...

Nigel ar fi trebuit să-și dea seama că Rupert avea să facă lucrurile în propriul stil, nu așa cum voia el. Ținându-și furia în frâu, Rupert îl privi fix pe bătrân și spuse:

– Înțeleg că țara e pe primul loc, mereu am înțeles asta. Însă țara poate fi servită și fără să renunți la orice urmă de decență. Trebuie să găsești echilibrul pe care-l suportă. Trebuie să-ți folosești mintea ca să găsești o soluție cu care poți să trăiești, în locul soluției evidente. O să aflu dacă tânăra mi-a vândut sau nu minciuni, dar o s-o fac în propriul meu mod.

– Nu știi de ce continui să te folosesc, rosti Nigel. Niciodată nu faci cum îți se spune.

– Dar, chiar și așa, tot rezolv treaba, nu? râse Rupert în timp ce ieșea pe ușă.

Capitolul 12

Rebecca se foi toată noaptea, pentru că se tot gândi la Înger. Era atât de neliniștită, încât Elizabeth strigă la ea să se potolească la mult timp după ce se pusese în pat.

Rebecca știa că ar fi trebuit să afle dacă Rupert St. John era numele adevărat al Îngerului. Să afle ce căuta în camera lui Nigel. Oare același lucru ca ea? Sau doar vizita un prieten? Și cine era Nigel, acest bărbat pe care Sarah părea să-l spioneze?

Nu avea nici o șansă să doarmă până mai târziu, așa cum ar fi vrut să facă după o noapte atât de agitată. Flora urma să vină devreme. Însă și Elizabeth făcu mult zgomot, iar Rebecca bănuie ca scopul era s-o trezească. Atitudinea colegei ei de camera nu se îmbunătățise deloc. Ba chiar dimpotrivă. Elizabeth bombăni mult, trânti ușile dulapului, își lăsă hainele pe jos și chiar se lovi de Rebecca atunci când își făceau amândouă treburile prin camera înghesuită.

Primul lucru pe care îl făcu Flora când ajunse fu să dea hainele la o parte cu piciorul, lucru care o amuză pe Rebecca, însă nu obținu nici o reacție din partea lui Elizabeth. Cu o zi în urmă, Flora fusese clară cu Elizabeth când îi spusese că nu era camerista ei personală doar pentru că îi aranja părul. Datorită eforturilor Florei, lui Elizabeth i se potrivea mult mai bine coafura. Așa că, deși bombăni la fiecare gest al Rebeccăi, odată ce Flora intră în cameră, tăcu.

Rebecca spera să obțină răspunsuri la întrebările ei, asta dacă rezista toată ziua. Oare Sarah avea nevoie de un motiv ca s-o dea afară? Atunci Rebecca putea să nu-și mai facă griji. Era sigură că Sarah nu ar fi vrut să se afle ce se întâmplase seara trecută. Iar ea îi spusese femeii că nu avea să mai facă nimic ce i se părea greșit din punct de vedere moral.

Peste o oră, când ajunse în camerele ducese, Rebecca se consideră norocoasă când o găsi pe Evelyn singură acolo. Era convinsă că tânăra îi putea răspunde la niște întrebări, având în vedere că era

la palat de mai mult timp. Luă un gherghef și se așeză lângă Evelyn. După ce o salută, o întrebă:

– Știi cine e Nigel?

– Nigel Jennings?

Nu auzise numele de familie al bărbatului, dar răspunse afirmativ. Câți bărbați cu numele acesta puteau fi în palat?

– Am auzit că e unul dintre membrii regali ilegitari, deși nu folosește prenumele Fitz Clarence, cum fac majoritatea. Bătrânul rege William a avut atâția bastarzi cu actrița care îi era amantă, încât cine mai poate să țină socoteala? Nu l-am întâlnit, deci nu l-aș recunoaște dacă l-aș vedea.

Apoi Evelyn se apropie de Rebecca și șopti:

– Am auzit-o o dată pe Lady Sarah folosind un cuvânt profan alături de numele lui. Cred că nu-l place.

– De ce? întrebă ea.

Evelyn ridică din umeri.

– Am tot auzit lucruri pe care le-am pus cap la cap și am ajuns la concluzia că, de fapt, concurează cu el ca să-i spună reginei cele mai bune bârfe.

Rebeccăi nu-i veni să creadă. Sarah o pusese într-o poziție dezgustătoare seara trecută doar pentru că era în căutare de bârfe?

– Dar nu mi-ai spus tu că sarcinile lui Sarah implică intrigi la palat? ii aminti fetei. Ce legătură au bârfele cu asta?

– Nu sunt același lucru? Secretele, dacă sunt expuse, pot da naștere la bârfe și scandal. Și cine e mai interesat de potolirea scandalurilor decât regina?

Rebeccăi pur și simplu nu-i venea să creadă că Sarah era interesată numai de bârfe. Se concentrează apoi pe brodat, iar după câteva minute spuse nonșalant:

– Am văzut-o aseară pe Elizabeth cu un tânăr, unul extraordinar de chipeș. Mi-a amintit de un înger.

Evelyn râse.

– E amuzant că spui asta. I se spune Sfântul, cel puțin așa le-am auzit pe câteva domnișoare. E o glumă, bineînțeles, pentru că numai sfânt nu e. E doar un joc de cuvinte din pricina numelui său, Rupert St. John.

Rebecca știa că trebuia să se oprească acolo. Avea confirmarea numelui. Bărbatul nu mințise în privința asta. Dar avea mii de întrebări despre el și nu putu rezista să nu mai pună câteva.

– Nu fi timidă, spuse Evelyn. Te-am văzut dansând cu el. Ca și Elizabeth, de altfel. Dumnezeuule, ar fi trebuit să vezi cât de geloasă era! Dar ar fi prostesc din partea ei să creadă că are o șansă cu el, când bărbatului îi place să se distreze peste tot. Astea sunt cuvintele lui.

O aluzie la reputația lui de fustangiu.

– Deci flirtează cu toată lumea?

– Da, chiar și cu mine!

– El e cel căruia trebuia să-i distragi atenția sărutându-l? ghici Rebecca.

Evelyn zâmbi.

– Ești prea perspicace, Becky! Da, Sarah voia să afle dacă bărbatul era interesat cu adevărat de Elizabeth, având în vedere că în ultimul timp s-a tot aflat în compania ei. Dar nu știu de ce nu l-a întrebat chiar ea. Din câte știu, sunt prieteni.

Dumnezeule, era prieten cu Sarah? Nu era de mirare că știa în ce aripă a palatului stătea.

– Iar când l-ai întrebat dacă o curta pe Elizabeth, a spus că preferă să se distreze peste tot? întrebă Rebecca.

– Da. A făcut să pară că glumea, dar având în vedere că e cunoscut pentru asta în rândul femeilor, nu am nici un dubiu că nu e așa. Speranțele mele au fost distruse. Din câte știu, nu e niciodată serios, cu atât mai puțin cu o singură femeie. Așa că permite-mi să fac fapta bună a zilei cu acest avertisment. E în regulă să ți se pară fascinant. Tuturor ni se pare. Ai minți dacă ai spune că nu ești atrasă de el, la cât de chipeș e. Dar să nu faci greșeala pe care a făcut-o Elizabeth și să-ți faci speranțe după flirturile lui.

– S-a notat, zâmbi Rebecca.

– Poate să fie foarte îndrăzneț, spuse Evelyn pe un ton dezaprobator. Roși, semn că fusese ținta acestui comportament. Încearcă să nu fii prea șocată!

– Ca tine?

Evelyn oftă.

– Le tratează pe toate la fel, fie menajere sau doamne. Presupun că așa sunt craii, dar nu știu cum să mă port cu domnii obraznici.

Nici Rebecca nu știa. Era sigură că Rupert St. John nu se purta cu toate femeile cu îndrăzneala pe care o sugera Evelyn. Însă își aminti că bărbatul se purtase la fel cu ea seara trecută, când își pusese mâinile pe sânii ei. Roși când își aminti.

– Îmi pare rău, spuse Evelyn, care crezuse c-o pusese pe Rebecca într-o poziție jenantă. Nu am vrut să tot vorbesc despre obrăznicia bărbatului. Sper că nu o să fie invitat în palat prea mult, pentru că distrage atenția.

Capitolul 13

Elizabeth intră în camerele ducesei, într-o rochie de un verde pal și cu noua coafură pe care i-o făcuse Flora. Rebecca se întrebă dacă Flora îi sugerase să poarte rochia aceea. Camerista știa să asorteze culorile și aruncase toate hainele gri și argintii din garderoba Rebeccăi când venise în casa lor, susținând că nu i se potriveau deloc. Elizabeth era probabil încântată de cum arăta, pentru că zâmbea singură, pierdută în gânduri, până când observă cine mai era în cameră și se încruntă din nou.

Lady Sarah intră în pe altă ușă aproape în același timp. O salută prietenoasă pe Elizabeth, după care îi spuse lui Evelyn să o urmeze afară. Dar nu înainte să se uite la Rebecca și să-i facă semn.

Asta era încurajator, se gândi Rebecca. Un zâmbet ar fi sugerat că Sarah îi aranjase plecarea. Însă acela arăta că Sarah se temea că ar fi ieșit la iveală alte incidente dacă ar fi făcut asta. Rebecca speră că femeia nu avea să îi dea alte sarcini. Deși păruse incitant când crezuse că făcea un gest eroic și își servea țara, acum știa că nu era așa.

Din păcate, plecarea lui Evelyn o lăsă singură cu colega ei de cameră încruntată. Acum înțelegea de ce intervenția Florei nu o făcuse pe Elizabeth să se poarte mai bine. Era geloasă. Din cauza unui bărbat cu care ea vorbise doar cu o zi în urmă. Gelozia lui Elizabeth din cauza faptului că el dansase cu Rebecca nu făcea decât să dezvăluie nesiguranța fetei în privința relației cu el. Însă Elizabeth nu auzise de reputația lui de fustangiu? Doar nu îi lua flirtul în serios? Rebecca știa că ea, personal, nu ar fi făcut așa ceva, acum că văzuse și auzise că bărbatul se distra peste tot.

– Dacă te plictisește brodatul, ți-aș sugera să înoți în lacul din grădină. Poate că o să-mi faci o favoare și o să te îneci, spuse Elizabeth.

Rebecca râse, deoarece Elizabeth făcuse acea remarcă afișând un zâmbet deloc sincer, dar era un zâmbet.

– Probabil m-aș îneca, din moment ce nu există lacuri în apropiere de casă, unde să învăț să înot.

– Ți se pare că mi-ar păsa? replică Elizabeth, aparent iritată că nu o enervase pe Rebecca. Doar să nu o faci după-amiaza asta, pentru că am o întâlnire în parc.

Cu el, fără nici o îndoială, se gândi Rebecca, dar nu întrebă.

– Am încercat să fiu drăguță cu tine, spuse ea, deși încep să mă întreb de ce aș face asta. Nu i-am interzis Florei să te ajute. A fost ideea ei, deși a spus că, dacă acest lucru nu aduce pacea între noi, o să-și retragă oferta. Ar fi bine să reții asta, pentru că ești mult mai drăguță datorită eforturilor Florei.

Rebecca se amuză când văzu cum roșeața provocată de complimentul ei se amestecă brusc cu indignarea pe fața lui Elizabeth. Însă colega ei nu mai făcu remarci tăioase și se duse în colț, să cânte la unul din instrumente. Se părea că nici cântatul la vioară nu se număra printre talentele ei.

Constance sosi când era servit prânzul. Rebecca purtă o conversație animată cu ea despre balul din seara trecută și cina formală cu ducesa la care trebuiau să participe în acea seară, în onoarea prietenei ducese, care venise în vizită.

Elizabeth nu li se alătură la masă. Își scoase ceasul de buzunar de cel puțin șase ori într-o oră. Părea că era prea agitată ca să mănânce, anticipând întâlnirea. Entuziasmul ei deveni aproape palpabil, lucru ușor de înțeles, având în vedere cu cine se întâlnea. Rebecca decise că o plimbare în grădina regală din spatele palatului avea să fie o pauză plăcută în acea după-amiază. Nu ca să-i spioneze pe iubiți, își spuse. Doar ca să se bucure de frumusețea dintr-o grădină atât de grandioasă înainte să se facă prea rece ca să se poată plimba pe acolo.

Capitolul 14

Rebeccăi nu-i venea să creadă că trăgea din nou cu ochiul, și de data asta voit. Cum decăzuse așa de mult? Nu putea să rateze ocazia de a-l vedea pe Rupert din nou, chiar și de departe. Trebuia să afle dacă bărbatul era mai interesat de Elizabeth decât îi spusese Evelyn. Evident, nu era treaba ei, dar ar fi fost dezamăgitor dacă bărbatul s-ar fi arătat cu adevărat interesat de ea.

Din momentul în care Elizabeth ieși din camerele ducesei, Rebecca o urmări, spunându-i lui Constance că trebuia să meargă să discute cu camerista ei despre pregătirea unei rochii pentru acea seară. Însă nu fu ușor să țină pasul cu Elizabeth. Tânăra aproape că fugea. În momentul în care fata se opri la un mic foișor, forțând-o pe Rebecca să se ascundă, erau deja în grădină.

Se îndepărta repede de Elizabeth, ducându-se într-o parte, unde nimeni nu o putea zări. Nu s-ar fi căzut ca Rupert să apară în spatele ei în drumul lui spre întâlnire. Rebecca văzu că Elizabeth se tot uita la drumul pe care venise, în timp ce se plimba în foișor, tot verificând-se ceasul din buzunar.

Oare Elizabeth ajunsese mai devreme sau Rupert St. John întârziase? Oricum ar fi fost, Rebecca trebuia să găsească un loc unde să se așeze și pur și simplu să pară că se bucura de frumusețea grădinii.

O bancă aflată sub un arțar mare și cu fața spre lac era ideală pentru scopul ei. Trunchiul o ascundea complet de Elizabeth. Când stătea pe marginea băncii, nu trebuia să se aplece prea mult ca să tragă cu ochiul la ce se întâmpla. Însă Elizabeth încă era singură. Era limpede că entuziasmul și nerăbdarea fetei de a-l vedea pe Rupert o făcuseră să ajungă prea devreme la locul întâlnirii.

În timp ce Rebecca aștepta și ea sosirea lui Rupert, observă împrejurimile. Grădina, care semăna cu un parc, era considerată cea mai mare grădină privată a Londrei. Concepută de peisagistul Capability Brown și bogată în arțari, nuci și chiparoși, actuala grădină fusese recreată de faimosul John Nash, când prințul regent cheltuisese mulți

bani pentru remodelarea palatului. Până și marele lac fusese creat în urmă cu mai multe decenii, apa lui fiind adusă din lacul Serpentine din Hyde Park.

Până acum apăruseră numai câteva culori de toamnă, însă erau minunate amestecate cu verde. Trebuia să revină când grădina urma să aibă frunzișul de toamnă și când nu era așa de distrasă. Era mai frig decât de obicei, dar nu avusese timp să-și ia o pelerină. Era posibil să răcească dacă Rupert nu venea mai repede.

Trecu o jumătate de oră. Elizabeth nu renunță, însă Rebecca era pregătită s-o facă. Se ridică să plece, însă văzu o mișcare cu colțul ochiului și se așază brusc. Era el. Trecu repede de niște tufișuri, trunchiuri și statui, cu pașii lui mari, care îi făceau pletele negre să fluture deasupra umerilor largi.

Purta o haină cafenie, cămașă albă și pantaloni negri. Când se apropie de foișor, Elizabeth îi sări în brațe. Rebecca roși și vru să se întoarcă, însă Rupert nu îi răspunse la îmbrățișare. O îndepărtă pe Elizabeth.

Deloc potrivit pentru un iubit, se gândi Rebecca în timp ce se sprijini din nou de trunchi. Nu părea tipic lui Rupert, având în vedere toate poveștile despre modul în care se purta cu femeile și care l-ar fi făcut să profite de entuziasmul lui Elizabeth. Dar bărbatul venise. Întâlnirea lui Elizabeth fusese cu el. Trase din nou cu ochiul și văzu că acum pur și simplu stăteau pe o bancă. Nici măcar nu intraseră în foișor, unde se afla probabil o bancă pe care s-ar fi putut așeza. Iubiții nu ar fi profitat de intimitatea foișorului?

Ce se întâmplă? Oare această relație de iubire era numai în imaginația lui Lady Elizabeth? Rebecca se dojeni în sinea ei. Rupert abia venise. Întâlnirea lor nu se terminase. Se uită din nou. Doar vorbeau. Ba nu, Elizabeth părea supărată. De ce nu se gândise să se ascundă mai aproape ca să audă ce spuneau? Rupert își puse mâna pe umărul ei, însă părea să o consoleze. Din ce cauză?

– Deci îți place să tragi cu urechea?

Rebecca se întoarse șocată. Lângă ea stătea un bărbat scund, de vârstă mijlocie, într-un costum obișnuit. Cum reușise să se apropie de ea fără să-l audă? Era limpede că nu era grădinar, ci poate unul dintre demnitarii aflați în vizită. Însă remarca lui despre faptul că îi plăcea să tragă cu urechea sugera că bărbatul știa că ea mai făcuse

asta înainte. În afară de Înger, doar un singur bărbat mai știa despre sarcina pe care i-o dăduse Lady Sarah.

– Nigel Jennings? întrebă ea.

Bărbatul o privi uimit.

– Ne-am mai întâlnit? Nu, mi-aș aminti o tânără frumoasă ca tine! Deci chiar ești atât de deșteaptă pe cât a spus el!

Rebecca roși deoarece ghicise cine era.

Era groaznic și nedrept că Rupert îi spusese că o descoperise în camera lui! Ea nu îi dezvăluise lui Sarah identitatea lui Rupert, el de ce nu ar fi putut face același lucru? Însă Nigel nu era interesat să îi țină o predică despre ce făcuse.

– Stai liniștită, îi spuse el. Având în vedere că știi cine sunt, poți să confirmi că ești cea mai nouă domnișoară de onoare, Rebecca Marshall?

Tânăra ar fi vrut să nege. O domnișoară de onoare care trăgea cu urechea, mințea și fusese prinsă încercând să fure! Era posibil ca regina să audă de ea.

Bărbatul așteptă încuviințarea ei șovăitoare, după care continuă:

– Mi s-a dat de înțeles că mi-ai făcut un serviciu.

Deoarece nu-i venea să creadă că infracțiunea ei putea fi privită în acea lumină, întrebă:

– Cum adică?

– Ai ținut pentru tine identitatea lui St. John. Lady Sarah nu știe de asocierea noastră și am prefera ca lucrurile să rămână așa.

– Înțeleg, spuse ea. Iar acea asociere este...

Bărbatul râse.

– Nu e treaba ta, tânără domnișoară. Dar îți aplaud încercarea de a strânge informații. Sper doar că sunt doar pentru tine, nu pentru Sarah.

Rebecca oftă.

– Îți mulțumesc că nu ai spus nimic despre ce s-a întâmplat, dar trebuie să-mi cer scuze. Nu mi s-a spus aproape nimic despre sarcina dată de Sarah, doar că era importantă. Având în vedere cât de nepotrivity a fost cererea, eram convinsă că era ceva important pentru Coroană, că păraai suspect de trădare.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse el pe un ton amuzat. Era eroică?

Ea încuviință.

– Dar am început să mă simt groaznic că am intrat în camera ta și am căutat prin ea. Iar sentimentul acela a rămas, așa că am mințit-o pe Sarah când i-am spus cine a intrat în cameră și...

– Chiar a avut efectul acesta asupra ta? o întrerupse Nigel curios.

– Efect? Se încruntă, după care râse când își dădu seama la ce se referea. Din cauza înfățișării lui angelice? Nu, am făcut asta deoarece știam că e nepotul vecinului meu, ducele de Norford. Mi s-a părut deplasat ca ruda unui duce să trădeze.

– Așa e. Spune-mi, azi ești aici tot la cererea lui Sarah sau pentru a-ți satisface propria curiozitate?

Rebecca reuși să nu roșească, însă nu voiai să-și recunoască interesul față de Rupert. Din fericire, găsi o scuză bună.

– Da, sunt cu ochii pe colega mea de cameră, care a fost destul de dificilă. Am vrut doar să aflu de ce era Elizabeth atât de entuziasmată azi. Nu trebuie să-ți faci griji că o să mai îndeplinesc sarcini pentru Lady Sarah. Am avertizat-o aseară să nu mă mai folosească astfel și i-am spus că, dacă e necesar, o să vorbesc cu o persoană cu autoritate mai mare.

– Păcat.

– Da?

– Da. Speram că o fată inteligentă ca tine îmi poate spune ce lucruri neobișnuite ți-ar cere Sarah.

Bărbatul spuse asta atât de relaxat, încât Rebecca nu avea nici o îndoială că vorbea serios.

– Adică să spionez pentru tine?

– Nu, draga mea. Nu mă refer la trasul cu urechea sau uitatul pe gaura cheii și nici nu îți cer să intri în camere unde nu ai ce căuta. Nimic de genul acesta. Dar, dacă Sarah îți cere să faci altceva neobișnuit, aș aprecia un avertisment. Doar un bilet trimis de camerista ta sau de un servitor de încredere, mie sau chiar lui Rupert, având în vedere că afacerile mă duc uneori departe de palat, iar el de obicei știe unde pot fi găsit. Nigel făcu o pauză și clătină din cap. Farsele lui Sarah sunt de obicei inocente, dar să știi că nu o interesează să ajute Coroana. Am investigat-o, așa că sunt sigur de asta. Tot ce face la curte e să-și îmbunătățească poziția. E posibil să vină ziua când o să întrecă măsura.

Dacă nu l-ar fi pomenit pe Rupert, Rebecca probabil l-ar fi refuzat și ar fi plecat, fără alte discuții. Dar fu fascinată de ideea de a avea

ocazional un motiv de a-l vedea pe Rupert. Era păcat că, așa cum spusese Nigel, stricase relațiile cu Sarah.

– Nu o să-mi mai ceară să mă ocup de sarcinile ei. Felul în care m-a întâmpinat de dimineață confirmă că mă consideră un membru inutil din anturajul ducesei.

– Inutilă ei, spuse Nigel, dar mie încă îmi poți fi de ajutor.

Rebecca se încordă, enervată că bărbatul avea impresia că o putea folosi pentru propriile scopuri. Ce era diferit de modul în care o tratase Sarah?

– Cum aș putea să fac una ca asta? zise ea precaută.

– Nu fi atât de suspicioasă, draga mea. Voiam doar să spun că o să ai ocazia să auzi și să vezi ce se întâmplă și să tragi propriile concluzii.

Avea dreptate. Evelyn părea să nu aibă nici o obiecție în privința sarcinilor lui Sarah și nici o deranja să vorbească despre ele. Însă Rebecca nu avea de gând să ia angajamentul pentru ceva de genul acesta, mai ales că nu știa prea multe despre Nigel Jennings.

– Putem fi de acord că Sarah nu-și urmărește decât propriile interese, nu pe cele ale Coroanei, spuse ea, după care adăugă: Tu pentru cine lucrezi?

Bărbatul păru surprins, însă acest lucru putea fi ascuns foarte simplu.

– Chiar trebuie să întreb?

Tânăra încuviință.

– Ești învăluit în mister. Cei pe care i-am întrebat nu mi-au putut spune decât zvonuri despre tine. Deci aș avea nevoie...

Bărbatul păru amuzat din nou și interveni:

– Tu m-ai verificat pe mine?

– Bineînțeles. Speram să aflu dacă ești aici la cererea reginei. Voiam să am un as în mânecă atunci când s-ar fi dus mama la prim-ministru – asta, dacă Sarah m-ar fi dat afară. Familia Marshall nu renunță fără luptă. Dacă Sarah vrea o luptă, atunci o să afle că ea e cea care riscă să fie dată afară.

Nu avea nici o îndoială că surprinderea lui Nigel era sinceră acum.

– M-ai dat gata, serios. La naiba dacă nu sună promițător! Dar între timp...

– Nu există între timp. Nu îmi cere să cred pur și simplu ce spui. Genul ăsta de naivitate m-a făcut să greșesc aseară. Înainte să pot face ce îmi ceri, oricât de neînsemnat ar părea, am nevoie de dovezi că tot ce faci și informațiile pe care le strângi sunt în serviciul reginei.

– Adică alte dovezi în afară de faptul că sunt unchiul ei ilegal?
Rebecca îl privi suspicioasă.

– Profiți de un zvon? Nu o să fie îndeajuns.

Bărbatul râse.

– *Touché*. L-ai crede pe Rupert, dacă ar garanta pentru mine?

Rebecca știa că i-ar fi plăcut orice apropiere de Rupert, dar clătină din cap.

– Deși sunt sigură că nu ar putea fi implicat în nimic ce ar face rău țării, nu pot nega că poate l-ai păcălit în privința propriilor tale motive.

Nigel zâmbi, deși Rebecca bănuia că încăpățânarea ei începea să îl enerveze.

– Bine spus. Mi se pare și mai utilă determinarea ta de a nu mai fi credulă. Nu o să-i cerem reginei să-și întrerupă programul încărcat ca să vorbească cu tine, mai ales acum, când trebuie să se odihnească mai mult în ultimele luni de sarcină. Însă soțul ei are uneori timp liber. O să-l crezi pe prințul Albert dacă o să confirme că sunt un servitor loial țării?

Dumnezeule, prințul?

– Da, spuse ea imediat.

– Foarte bine. O să-i pomenesc asta azi, înainte să plec să-mi fac treaba. Lasă-i o zi sau două ca să găsească o ocazie să te abordeze într-o manieră care nu o să atragă atenția. Odată ce o să fii convinsă de devotamentul meu față de țară, poți să mă ții la curent cu orice afli la curte.

Rebecca fu amuzată că bărbatul era convins că avea să-l ajute, atât timp cât primea dovezi că era un susținător legitim al Coroanei. Nu că ar fi deranjat-o. Nu îi cerea să facă un lucru ce nu îi plăcea, cum făcuse Sarah.

– Doar să nu-mi streкори bilete pe sub ușă dacă nu sunt aici. Dă-mi-le doar în mână! Oamenii par să-mi umble în cameră în ultimul timp, spuse Nigel sec. De fapt, Rupert ar putea fi intermediar, din moment ce domnișoarele și doamnele oricum îl vizitează la toate

orele din zi și din noapte, iar întâlnirea la care merg azi e posibil să se termine cu o călătorie în afara țării.

Rebecca roși imediat la remarca lui despre Rupert, dar încercă să ascundă acest lucru întrebând:

– O călătorie scurtă?

– Deseori, e imposibil să știu cât o să fiu plecat de la palat.

Pregătindu-se să plece, se uită după copac.

– Au plecat, spuse el cu un oftat. Speram să-l prind pe Rupert singur aici și nu am timp să-l caut. Scoase un plic din buzunar. Am vrut să-i dau asta prietenului nostru comun. Poți să i-l dai din partea mea, având în vedere că sunt șanse mai mari să-l întâlnești pe Rupert înaintea mea?

Rebecca râse în timp ce Nigel se îndepărta. Chiar credea că ea nu-și dăduse seama că era un test și că avea să-l întrebe pe Rupert dacă sigiliul fusese rupt înainte de a fi livrat? De parcă i-ar fi păsat ce era în el. Însă lui Sarah i-ar fi plăcut să afle. Țasta era testul. Însă domnul Nigel Jennings era iscoadă, Rebecca era sigură de asta, așa că nu avea să creadă tot ce-i spunea ea. Voia dovezi ale sincerității ei, așa cum și ea voia dovezi ale onestității lui.

Apoi își dădu seama că Nigel nu îi dăduse doar un test, ci și un motiv să-l caute pe Rupert.

Capitolul 15

Rebecca părăsi devreme camerele ducesei ca să se pregătească pentru cina oficială din acea seară. Nu-l observă pe Rupert rezemat de perete pe holul din dreptul camerelor, având în vedere că ea se îndrepta în direcția opusă. Își spuse că se ducea mai devreme în cameră, ca Flora să nu se grăbească să le aranjeze și pe ea, și pe colega ei, dar de fapt nu voia decât să știe dacă aceasta își făcuse apariția.

Pentru că Elizabeth nu se întorsese în camerele ducesei, Rebecca bănuia că ea și Rupert se duseseră într-un loc în care puteau fi singuri, ca să facă dragoste. Gândul acela îi strică starea de spirit tot restul după-amiezii și nu voia decât să afle că greșise, iar Elizabeth stătuse singură în cameră.

– Ești o domnișoară greu de găsit.

Aproape că se împiedică în fustă când auzi vocea lui Rupert și se întoarse, văzându-l cum se apropia de ea. Nu trebuia să mai aibă acea reacție de uimire când îl vedea. De data asta, nu fusese atât de rău și nici nu durase atât de mult, doar îl văzuse și vorbise cu el destul de mult ca să nu i se mai întâmple asta.

În ceea ce privea apariția lui subită, se întrebă dacă bărbatul așteptase în fața camerelor ducesei ca să o vadă pe Elizabeth. Poate că până la urmă nu-și petrecuse toată după-amiaza cu ea. Rebecca se înveseli.

Dar nu crezu nici măcar pentru o clipă că o căuta pe ea.

– Prostii, zise ea în timp ce continua să meargă. Dacă voiai să vorbești cu mine, puteai să bați la ușă.

– Nu, asta nu era o opțiune.

– De ce?

– Din același motiv pentru care nu am putut dansa mai mult de o dată aseară. Vor ieși vorbe.

Rebecca se îndoia că acesta era motivul lui. Cel mai probabil nu voia ca Elizabeth să afle. Poate chiar din cauza asta fusese supărată

pe el mai devreme. Poate că îl certase pentru că dansase cu Rebecca cu o seară în urmă.

Trecu de colțul din capătul holului. Bărbatul nu plecase, încă ținea pasul cu ea. Iar ea începea să fie prea încântată de întâlnirea aceea.

Ca să se tempereze, spuse:

– Asta urmează să fie alt interogatoriu? Sau o să-mi enumeri aver-tismențele pe care le-ai pomenit?

În loc să-i răspundă, Rupert păși brusc în fața ei. Rebecca nu se putu opri la timp și intră în el, lucru la care el probabil se aștepta. Surprinsă, se îndepărtă. El nu încercă s-o oprească, doar întinse brațul ca să se asigure că tânăra se dădea într-o parte a holului, cu spatele lipit de perete. Își puse mâna pe perete, ca să o blocheze.

Poziția aceea îi aminti Rebeccăi cum îl văzuse stând cu Elizabeth noaptea trecută și bănuî că era o tactică de-a lui să le țină pe femei captive pentru flirturi. Majoritatea erau probabil încântate. Ea nu era.

– Chiar ai multe de spus despre... nimic, nu-i așa? rosti bărbatul atât de aproape de fața ei, încât îi simți respirația caldă pe obraz.

Era atât de aproape de el, încât pulsul i-o luase razna. Până la urmă, poate că nu o deranja chiar așa de mult poziția.

– Ai rămas fără cuvinte, Becca?

Rebecca își dădu seama că Rupert era probabil obișnuit ca femeile să fie atât de surprinse de îndrăzneala lui, încât nu reacționau așa de repede și nu erau prea indignate. Ea nu era o excepție. Nu se gândi cum îi aflase el numele, de vreme ce ea nu i-l dezvăluise.

Nu putu decât să spună:

– Nu-mi zice așa!

– Deci nu ești Rebecca Marshall?

– Ba da, dar nu ne știm de atât de mult timp ca să fii familiar cu mine.

Bărbatul râse.

– Îți pui din nou fațada indignată? Credeam că am stabilit că nu fac niciodată nimic așa cum trebuie. E o pierdere de timp.

– Ba nu este, replică ea. Așa trebuie făcute lucrurile!

– Dacă vrei să fii plictisitoare... Chiar îți poți imagina că sunt plictisitor?

Eticheta cu siguranță nu l-ar fi descris ca fiind plictisitor. Chiar nu-și dădea seama cât de incitantă era simpla lui prezență? Însă

tânăra înțelese mesajul pe care voia să-l transmită bărbatul. Probabil credea că femeile se așteptau să fie scandalos din cauza reputației lui. Sau poate că îi plăcea să șocheze femeile, pentru că acest lucru îi oferea un avantaj. Iar Rebecca nu trebuia să-i tot găsească scuze. Un ticălos era un ticălos, iar în cazul lui, probabil comportamentul venea pur și simplu de la sine.

Dar își dădu voie să recunoască:

– Nu cred că e posibil să fi plictisitor, chiar dacă ai încerca.

Rupert făcu ochii mari, semn că-l surprinsese. De ce? Dumnezeu, tocmai îi făcuse un compliment? Rebecca roși și speră că el nu observase asta.

– Există vreun motiv pentru care avem această conversație? întrebă ea, în încercarea de a schimba subiectul.

Bărbatul zâmbi.

– Cât de nerăbdătoare ești! Nu vrei să te bucuri de atenția mea? Mă simt rănit.

Rebecca își dădu ochii peste cap. Excelent! Cel puțin își revenise după acel compliment.

El se apropie mai mult și adăugă:

– Chiar crezi că am nevoie de un motiv ca să vorbesc cu o femeie frumoasă? Permite-mi să te asigur că nu am. Dar m-am gândit că poate ai nevoie de ajutorul meu.

Faptul că pomenise de ajutor o făcu să se gândească imediat la Nigel Jennings și la ce îi ceruse. Oare Rupert îl văzuse și aflase de întâlnirea lor? Trebuia să-i dea scrisoarea!

– Da, spuse ea, și eu am...

– Dacă o să continui să faci ce-ți spune Sarah, interveni el, e posibil să fi nevoită să seduci un bărbat norocos ca să-i distragi atenția. Având în vedere că nu știi cum s-o faci, m-am hotărât să îți ofer ajutorul în privința asta.

Având în vedere că privirea lui devenea senzuală, Rebecca ar fi trebuit să fie naivă ca să nu-și dea seama că bărbatul urma s-o sărute. Înțărmită din cauza anticipării, nu ar fi putut spune nimic în acel moment nici dacă ar fi vrut. Nu-și dădu seama nici că ratase ocazia pe care i-o dăduse bărbatul, de a nega implicarea lui Sarah.

Iar Rupert o sărută, fără să îi bage în seamă pe servitorii care apăreau și dispăreau în depărtare. Rebecca sigur nu îi observă. Sărutul lui era mai mult decât crezuse că avea să fie – atingerea, gustul...

Rebecca nu fu copleșită. De fapt, fu copleșită, dar părea mai degrabă că era dispusă să se lase pradă presiunii delicate a gurii lui, în timp ce buzele lui îi mângâiau și îi ațâtau toate simțurile.

I-ar fi plăcut ca mama ei să-i fi explicat mai multe despre sărut, așa cum îi spusese cum se făcea dragoste, când în sfârșit discutaseră despre asta anul trecut. Oare corpul ei trebuia să fie implicat la fel de mult ca Rupert, care o trase în brațele lui? Chiar trebuia să-l simtă așa mult și să fie încântată de asta?

– Ce surpriză încântătoare ești, spuse el în timp ce își lipi obrazul de ea într-un fel intim, care semăna cu o mângâiere.

Rebecca ar fi preferat să nu iasă din ceață senzuală. Dar trebuia s-o facă, pentru a se concentra pe ce spunea el. Nu voia să rateze nici un cuvânt.

Însă remarca lui trăda lipsă de sinceritate, iar Rebecca nu avea nici o îndoială că zeci de femei auziseră exact același lucru de la el.

– Nu trebuie să folosești replici tipice cu mine, să știi.

– Tipice, zici? E adevărat că majoritatea femeilor mi se par încântătoare, dar, crede-mă, draga mea, rareori sunt surprins de ele. Tu, pe de altă parte, ai fost o surpriză.

Rebecca nu-și imagină cum îl surprinsese, însă acea remarcă păru sinceră. Însă tot simți că el îi spunea ce credea că voia ea să audă. Oare acele replici veneau de la sine, după atâția ani în care fusese un crai? Sau făceau parte din metoda lui de seducție? Voia să-l creadă, iar acest lucru nu o surprinse.

Atracția pe care o simțea pentru el era copleșitoare, dincolo de orice simțise vreodată. Nu că avusese atâta experiență cu bărbați din care să se inspire. Însă simpla idee că Rupert simțea încântare în legătură cu ea o bucura enorm de mult.

– Acum că gândești din nou clar, putem continua lecția?

Lecția? Dumnezeule, uitase că totul începuse cu oferta lui de a o ajuta! Rebecca începu să roșească, deoarece interpretase sărutul lui altfel decât intenționase el. Dar bărbatul nu terminase.

Așa stăteau lucrurile pentru el? Era doar un preludiv lumesc, ca apoi să facă dragoste? Rebecca se simți rănită și insultată, așa că reacționa rapid.

– Fă-ne amândurora o favoare și nu-mi mai face favoruri. Tu, domnule, ești un ticălos, spuse ea și plecă.

– Doar nu crezi că asta mă îndepărtează, nu-i așa? strigă el cu un zâmbet.

Rebecca nu răspunse, dar se întoarse ca să arunce cu plicul lui Nigel în el. Păcat că nu îl lovi și îi căzu doar la picioare.

Bărbatul râse și mai tare când luă biletul fără să se uite măcar la el și îl puse în buzunar.

– Dacă voiai să mă lovești, o palmă ar fi fost mai potrivită, nu crezi? Deși e posibil să fii surprinsă de reacția mea la asta.

Tânăra nu avea de gând să întrebe. Nu avea de ce s-o facă. Rupert arăta prea obraznic când spuse asta. Și vorbise tare, ca să fie auzit. Ea nu avea de gând să vorbească tare. Se întoarse, hotărâtă să se îndepărteze cât mai mult de el.

Apoi i se păru că îl auzi strigând:

– Lașo!

Nu era însă sigură.

Capitolul 16

Deși ducesa de Kent încă era o femeie viguroasă la cei peste 50 de ani, cina ei se dovedi a fi plictisitoare, invitate fiind numai doamnele și domnișoarele ca să sărbătorească sosirea unei vechi prietene. Deși majoritatea femeilor prezente erau născute în Anglia, ducesa nici măcar nu încercă să converseze în engleză. Ca rezultat, doamnele nu vorbiră despre ceva în mod special, ca ducesa să nu se simtă exclusă. Rebecca se gândi la evenimentele zilei.

Se părea că Elizabeth se întorsese în camera lor cu mult înaintea ei și se îmbrăcase pentru cină. Când sosise Rebecca, doar trecuse pe lângă ea în drum spre ușă și îi aruncase o privire tăioasă. Rebecca oftase. Trebuia să își păzească spatele sau să își facă griji pentru că dormea în același pat cu colega ei? Orice declanșase asta, animozitatea lui Elizabeth crescuse din cauza geloziei față de Rupert.

După ce colega ei ieșise din cameră, Rebecca se întorsese spre Flo-
ra și întrebă:

– Când s-a întors?

– La mai puțin de o oră după ce a apărut domnul.

– A venit cineva aici să ne caute pe una din noi?

– Nu, a intrat în camera greșită, chiar a spus asta când a ieșit pe ușă jenat. Era de înțeles de ce a fost surprins. Probabil nu se așteptase să dea peste o cameristă care stătea și nu făcea nimic.

– Mă cerți cumva? Să știi că nu trebuie să stai în cameră toată ziua. Nu cred că o fie nevoie să mă schimb pentru prânzuri. Doar dimineața și seara o să am nevoie de tine.

– Știi care mi-e datoria și trebuie să fiu disponibilă dacă e nevoie de mine, nu să stau în apartamentul meu și să nu fac nimic. În plus, domnul care a apărut cu siguranță mi-a înfrumusețat ziua. Niciodată nu am văzut un bărbat atât de chipeș. Am rămas cu gura căscată chiar și după ce a închis ușa.

Rebecca fu amuzată. Numai un singur bărbat se potrivea acelei descrieri.

– Păr negru lung, ochi de un albastru foarte pal?

– Îl cunoașteți?

– Pare să fie Rupert St. John, nepotul vecinului nostru, ducele. Rupert și Elizabeth sunt... prieteni.

– Ba nu, replică Flora hotărâtă.

– Ba da. Iar astăzi s-au întâlnit, deci probabil greșise locul de întâlnire dacă a venit mai întâi aici.

Asta ar fi explicat întârzierea la întâlnirea cu Elizabeth. Oare chiar ar fi fost capabil de o asemenea greșeală? Dar Rebecca uitase că bărbatul avea multe sarcini de îndeplinit în fiecare zi!

– Probabil nu a mers bine, spuse Flora.

– Ce anume?

– Întâlnirea lor de azi. Domnișoara plângea când a intrat în cameră. Mi-am dat seama de asta. Nu a spus nici un cuvânt. Doar s-a așezat în fața oglinzii cu ochii roșii.

Asta fusese o surpriză, însă Elizabeth poate că nu era supărată din cauza lui Rupert. Rebecca își amintise că, atunci când îi văzuse în foisor, i se păruse că Elizabeth îi dăduse bărbatului niște vești proaste.

– Asta e treaba lor, nu a noastră, spusese Rebecca. Și nu era atât de supărată cât să nu îmi arunce încă o privire tăioasă când a ieșit pe ușă. În ceea ce privește plictiseala ta, mă gândeam să mergem în oraș mâine să cumpăr niște cărți. E destul de plictisitor în camerele ducesei. Putem să cumpărăm câteva și pentru tine, poate și niște materiale de tricotat sau orice preferi să faci ca timpul să treacă mai repede.

Apoi Flora nu se mai plânsese, fiindcă era încântată de ideea de a merge la cumpărături a doua zi. La fel ca Rebecca, de altfel. Până atunci, singurul divertisment de la palat fuseseră un singur bal mascat pentru care nici măcar nu se pregătise și intrigile lui Nigel și Sarah. E adevărat, se afla acolo de doar câteva zile.

Însă, având în vedere că era cel mai grandios debut, observase lipsa tinerilor pe care ar fi putut să-i cunoască. Era doar Rupert. După părerea ei, el era îndeajuns, dar...

Se întrebuse dacă mama ei știa că majoritatea bărbaților care aveau să fie invitați la evenimentele de la palat erau oficiali de vârstă mijlocie și chiar demnitari mai în vârstă. Burlacii regatului probabil nici nu veneau în Londra în afara sezonului. Trebuia oare să aștepte

sezonul din iarnă ca să-i întâlnească? Măcar aveau să fie invitați la palat?

Rebecca plecă devreme de la cina ducesei, nemulțumită de gândurile și de propriile stări. Aceste stări extreme nu erau normale pentru ea. Nu le experimentase până când îl întâlnise pe Rupert, care era un crai. Îi provoca prea mult entuziasm. Dacă nu ar fi descoperit cât de palpitantă putea fi viața, era sigură că nu ar fi fost atât de nefericită când el nu era în preajmă.

Rebecca nu plecă de la cină fără să fie observată. Ar fi putut s-o facă, dar nu avea cum s-o ignore pe Constance, care plângea pe hol. Două domnișoare de onoare supărate în aceeași zi? Oare Rupert nu se distra prea mult? Dar acesta fu un gând nedrept. Încă era foarte supărată pe el pentru că încercase s-o adauge pe lista cuceririlor lui, iar asta într-un mod atât de evident, cu oferta lui ridicolă de a o ajuta.

Evelyn îi povestise cum așteptase Constance trei ani ca logodnicul ei să se întoarcă în țară, însă bărbatul pusese punct logodnei când, în sfârșit, venise. Dacă fata părea acră uneori, aceasta era asta. Tot din acest motiv, tânăra devenise destul de pesimistă.

– Constance?

Văzu că o sperie, iar fata își șterse repede lacrimile.

– Nu s-a întâmplat nimic.

– Atunci ai vrea să vorbești despre... nimic?

Constance nu văzu umorul în întrebare.

– Nu... da. Sarah mi-a cerut să merg din nou în oraș de dimineață și încă nu am primit încuviințarea de la mama dacă ar trebui să fac genul ăsta de lucruri. Mi-a fost așa de frică prima oară! Niciodată nu am mai fost plecată singură.

– Ia un servitor cu tine de data asta.

– M-am gândit la asta și i-am spus lui Sarah ce o să fac, dar nu a fost de acord. Nu vrea să mă vadă cineva dându-i un bilet lui Lord Alberton pe Wigmore Street.

Rebecca reuși să nu râdă de faptul că tânăra tocmai îi spusese ceea ce Sarah voia să rămână secret. Parcă o și auzea pe plângându-se: „Ar fi trebuit să fac asta singură“.

– Nu e la nord de New Bond? întrebă Rebecca, după ce își aminti că mama ei avea un prieten care locuia acolo.

– Nu am nici cea mai vagă idee.

– Sunt destul de sigură că acolo e. Se întâmplă ca mâine să mă duc în oraș pe Bond Street, ca să fac niște cumpărături. Vrei să vii cu mine?

– Putem să ne oprim pe Wigmore Street?

– Sigur. Și nu ezita să îmi ceri să te însoțesc din nou în oraș dacă o să mai fie nevoie. Nu mă deranjează să ies din palat din când în când. În plus, camerista mea o să vină cu noi.

Dumnezeule, se gândi Rebecca, chiar acceptase atât de ușor să devină iscoada lui Nigel Jennings?

Capitolul 17

Rupert fu destul de mulțumit de faptul că Rebecca Marshall era ultima lui sarcină în investigarea noilor domnișoare de la curte. Faptul că tânăra era o provocare transforma misiunea într-o sarcină mult mai plăcută. Celelalte domnișoare fuseseră prea ușor de citit. Evelyn, o tânără fermecătoare, se bucura de intrigile lui Sarah. Constance, un șoarece timid, făcea exact ce i se spunea, deși nu o suporta pe Sarah. Putea fi asul din mânecă dacă era împinsă prea departe și se hotăra să expună planurile lui Sarah.

Elizabeth, deși ușor amuzantă și lesne de citit și de jucat pe degete, devenise iritantă. Prin urmare, cu o zi în urmă, fusese necesar să încheie ceea ce ea considerase o relație. Era pur și simplu prea insistentă, vrând să-l aducă în patul ei. Cunoștea femeile ca ea. Dacă îi accepta invitația, într-o lună, i-ar fi spus că trebuiau să se căsătorească. Nu avea de gând să cadă în acea capcană.

Trebuia s-o avertizeze pe Rebecca să fie atentă. Doar pentru că dansase cu ea la balul mascat, Elizabeth credea că din cauza ei pusese el punct întâlnirilor. Știa că Elizabeth era răutăcioasă. Doar se lăuda-se cum o făcuse pe fosta ei colegă de cameră să provoace un scandal care dusesse apoi la plecarea ei de la curte.

Acum, singura lui problemă era cum să ajungă la Rebecca. Tânăra părea că se baricadase în camerele ducesei toată dimineața. Fusese mult mai ușor să le întâlnească pe celelalte domnișoare de onoare, care se strecuraseră în bucătărie, se plimbaseră în grădină, admiraseră galeria de artă și îndeplinseseră numeroasele sarcini ale lui Sarah. Nu era o idee bună să aștepte la ușa camerelor ducesei, cum făcuse cu o zi în urmă. Avusese noroc că Rebecca ieșise prima, dar erau slabe șanse ca acest lucru să se întâmple din nou. Poate că tânăra nu mai voia să plece singură, așteptându-se ca el să fie acolo. Cu toate astea, nu regreta încercarea lui de a o găsi. Ba chiar cu o seară în urmă se culcase cu zâmbetul pe buze, amintindu-și de întâlnirea lor.

Rebecca se topise în brațele lui. Nu era nici o surpriză în asta. Însă lui îi plăcuse acel sărut mult prea mult. Când dorința lui își făcuse apariția în toată splendoarea, nu-i venise să creadă. Niciodată nu-și pierduse controlul! Așa că sfatul pe care i-l dăduse, să nu se lase copleșită de emoții când era sărutată, pentru el fusese un avertisment, iar pentru ea, scuza perfectă să-i dea voie să continue. Însă ea considerase asta o insultă. Cât de amuzant! Probabil ar fi vrut să arunce cu ceva mai tare în el, nu cu un plic în care se afla o hârtie cu numele unui nou croitor de pe Bond Street. Și ce Dumnezeu căuta plicul acela la ea în buzunar?

Se trezi nerăbdător să o vadă din nou și nervos pentru că asta nu avea să se întâmple prea repede. Însă evenimentele ce aveau loc seara păreau să fie singurele ocazii de a o vedea. Iar nerăbdarea lui era cu totul personală, deoarece Nigel nu era în preajmă, ca să-l grăbească să își termine sarcinile. Acesta plecase în Olanda. Unul din contactele lui îl avertizase că acolo se discuta în secret despre un război.

Olanda nu fusese în relații bune cu Belgia, care își declarase independența, iar asta nu ar fi fost prima oară când Olanda ar fi invadat Belgia ca s-o ia înapoi. Tratatul care fusese, în sfârșit, semnat avea numai câțiva ani! Iar regina Victoria era implicată personal din moment ce dragul ei unchi Leopold devenise regele Belgiei când țara își câștigase independența. Nigel spera să calmeze spiritele înainte ca tratatul să fie încălcat. Acest lucru putea dura săptămâni, ba chiar luni.

Cum Nigel era plecat de la palat și nu putea să dea de Rebecca în cea mai mare parte a zilei, Rupert se hotărî să-și viziteze familia în acea dimineață. Cum cei din familie locuiau cu el, îi observaseră absența, iar mama lui îl tot întrebase unde fusese. Însă era destul de simplu să dea de înțeles că fusese cu actuala lui amantă. Era una din scuzele pe care mama lui le credea.

Însă, când Rupert ieși din palat, nu se așteptă să o vadă pe Rebecca urcând într-o trăsură. Nu strigă după ea. Fugi la grajduri, unde trimisese mai devreme un servitor după calul lui. Avu noroc. Călare, prinse iute din urmă trăsura în care se afla Rebecca și o urmări de la o distanță discretă. Când intră pe Old Bond Street, zâmbi. Nu era o sarcină pentru Sarah. Cu siguranță, ieșise la cumpărături, iar asta putea dura toată ziua. Ce ocazie grozavă să-și petreacă ziua cu ea!

Când ajunse la concluzia asta, se dojeni pentru că era un ticălos, așa cum credea Rebecca. Trăsura ei nu se opri unde crezuse el că o s-o facă. Trecu de Old Bond, pe New Bond, și dincolo de magazine. Apoi intră pe Wigmore, o stradă pe care nu se mai plimbase înainte. La jumătatea străzii, trăsura se opri lângă trotuar. Rupert își duse calul în spatele unei trăsuri aflate la depărtare de câteva case. Nu era atât de ascuns cum ar fi vrut, dar atât timp cât Rebecca nu se uita direct spre el, nu putea să-l observe. Nu îl interesa ce făcea acolo, având în vedere numeroasele motive care nu aveau legătură cu Sarah. Poate că familia ei deținea o casă în oraș și mergea acolo. Sau își vizita o prietenă.

Însă Rebecca nu era singură, așa cum crezuse el, și nu ea fu cea care coborî din trăsură și bătu la ușă. Ci servitoarea pe care o găsisese în camera Rebeccai, când o lăsase pe Elizabeth să îl aștepte în grădină. Nu fusese chiar dezamăgit pentru că nu avusese șansa să scotocească prin cameră, deoarece nu se aștepta să găsească ceva important.

Încă nu trăgea concluzii. Poate că servitoarea fusese trimisă doar ca să afle dacă o prietenă era acasă.

Un servitor deschise ușa. Camerista Rebeccai nu fu invitată în casă. Peste câteva minute, proprietarul casei veni la ușă. Camerista îi dădu un bilet, apoi se întoarse în trăsură. Rupert se simți de parcă fusese lovit cu o secură.

Îl cunoștea pe bărbat. Nu personal, dar îl știa din vedere. Era același Lord Alberton pe care Nigel îl investigase cu un an în urmă, după ce tânărul Edward Oxford încercase să o omoare pe regină în timp ce aceasta se plimba cu trăsura prin Londra. Băiatul fusese judecat pentru înaltă trădare, însă fusese eliberat, invocând nebunia. Nigel, fiind suspicios din fire, nu crezuse varianta cu nebunia și, bănuind un plan, îi investigase pe toți cei care aveau legătură cu Oxford.

Una dintre acele cunoștințe era Lord Alberton, care fusese văzut vorbind cu tânărul. Deși Alberton susținuse că îl certase pe Oxford, pentru că tânărul încercase să-i blocheze trăsura, Nigel tot fusese suspicios. Asta deoarece Alberton era un adept al grupării Tory, care nu fusese de acord cu politicile reginei de atunci. Nigel îl investigase timp de șase luni. Nu îi ceruse ajutorul lui Rupert, ceea ce îl bucurase. Nu îi plăcea munca aceea grea, care nu ducea nicăieri, ceea ce se întâmplase de altfel cu investigația.

Dar numai pentru că Nigel nu găsisese dovezile unei conspirații împotriva reginei nu însemna că aceasta nu avusese loc, ci doar că nu fusese descoperită. Se părea că Sarah avea o legătură cu bărbatul acela dacă îi trimitea scrisori. Era probabil unul din planurile ei. Sau nu. Până la urmă, Alberton era burlac, deci interesul lui Sarah putea fi romantic. Însă, indiferent de asta, Nigel trebuia să fie avertizat imediat ce se întorcea la palat.

Acum Rupert nu mai avea nici o îndoială în privința loialității Rebeccai. Era limpede că se afla în tabăra lui Sarah Wheeler. Fu surprins să descopere că era dezamăgit de acest lucru. Foarte dezamăgit.

Capitolul 18

Librăria era de modă veche și plină cu cărți. Cu toate astea, Rebecca alese repede câteva. Flora, care nu citea la fel de repede ca ea, se decisese mai greu ce carte să cumpere. Însă nu se grăbeau. Nu era nici măcar ora 11. Se putea întoarce la timp pentru prânz. Sau poate că aveau să găsească o cârciumă în apropiere. Putea fi distractiv. Cel puțin Elizabeth nu ar fi fost prezentă ca să strice pofta tuturor.

Constance nu era interesată de cărți și acceptase o ceașcă de ceai de la proprietarul librăriei, un bărbat prietenos, care începuse o conversație animată despre palat cu timida fată când aceasta îi spusese că erau domnișoare de onoare acolo.

Cum Rebecca nu voia ceai, se duse la următorul magazin, aflat într-o curte de peste drum. Locul era plin cu tot felul de materiale și cu fire de brodat. Când deschise ușa și auzi clopoțelul de deasupra, fu împinsă imediat înăuntru.

Indignată de o asemenea îndrăzneală, se întoarse și văzu zâmbetul lui Rupert. Nu se așteptase să-l vadă pe Bond Street. Acel entuziasm datorat prezenței lui se făcu imediat simțit. Dar cel puțin de data asta nu mai era atât de șocată. Îi era din ce în ce mai ușor să-l privească și să se concentreze.

Dură ceva până când observă că purta o haină din satin vișinie și pantaloni negri.

Vesta albă, pantalonii, ghetetele și lipsa unei lavalieri elegante erau obișnuite. Însă haina ieșea în evidență în acea perioadă a zilei. Fu însă prea agitată ca să spună asta.

– Ce surpriză să te întâlnesc aici! zise el.

Rebecca suspectă că o urmărise. Altfel de ce ar fi fost acolo?

– Te-ai apucat de brodat? întrebă ea în timp ce se plimba prin magazin.

– Nu, am vrut să te prind singură. Mulțumesc că mi-ai oferit ocazia.

Răspunsul lui o satisfăcu mai mult decât ar fi putut exprima în vorbe, dar îl avertiză:

– Nu sunt singură.

– În această clipă ești.

Se opri în fața unei mese pline cu ață colorată. El se aplecă în spatele ei, ca să arate spre un ghem de lână roz.

– Acesta ți s-ar potrivi.

Rebecca abia îl auzi. Îl simțea lipit de ea și încerca să facă față entuziasmului pe care i-l provoca. Vânzătorul le zâmbi. Se părea că bărbatul îi considera un cuplu, pentru că veniseră împreună, și i se părea normal să stea atât de aproape unul de celălalt în timp ce examinau lucrurile.

Rebecca folosi acea scuză ca să stea aproape de Rupert.

Era o obrăznicie din partea ei. Știa că ar fi trebuit să se îndepărteze imediat. Însă nu voia, nu încă.

– Ai niște ochi captivanți, Becca. Prea întunecați ca să fie citiți, ceea ce te învăluie în mister. Rozul ar echilibra asta, nu crezi?

Cum ar fi putut să mai gândească? Pulsul i-o luă razna. Îl simți cum se lipi de șoldurile ei.

– Dacă am fi cu adevărat singuri acum, cred că ar trebui să-ți ridic fusta.

Șoptită de vocea lui joasă și masculină la urechea ei, remarca aceea scandaloasă o făcu să inspire atât de brusc încât aproape că se înecă. Acest lucru o făcu să-și revină imediat. Bărbatul făcu un pas în spate când ea tuși. Rebecca se întoarse și îl privi, observându-i zâmbetul.

– O să arunci cu ghemul în mine dacă te sărut din nou? întrebă el cu o strălucire în ochii lui de un albastru pal.

Acum ea înțelese. O tachina. Doar o tachina, dar în cel mai scandalos și mai seducător mod posibil. Abordarea lui era nepotrivită. Era atât de obișnuit cu femeii sofisticate, încât uitase cum să se poarte cu tinerele inocente, care cel mai probabil erau fermecate de asemenea avansuri indecente? Sau pur și simplu nu putea să facă diferența între femeii sofisticate și inocente? Cel mai probabil, a doua variantă. Până la urmă, era un fustangiu. Însă chiar să fie unul lipsit de scrupule? Trebuia să se mai gândească la asta.

Ca răspuns la întrebarea lui, îl avertiză:

– Gata cu săruturile! Ai fost un profesor excelent, am absolvit.

Bărbatul râse și continuă:

– Ce dezamăgitor! Trebuia să mai ceri sfaturi. Nu ofer chiar oricui poziția asta, de a sta în brațele mele.

– Ba bineînțeles că o faci, e un lucru bine-cunoscut.

Ea se întoarce spre masă. Dacă îl privea, nu reușea să se concentreze. Iar el încă nu îi spusese ce căuta acolo.

– Deci pur și simplu erai în trecere și m-ai observat? întrebă ea.

El se mută lângă ea. Mult prea aproape. Brațele lor se atingeau. El se prefăcea că studia ce era pe masă.

Apoi spusese pe un ton la fel de relaxat ca al ei:

– Nu, de fapt, trebuia să ridic un pachet. Asta e a doua oprită pe ziua de azi. Mă întorceam de la prima când ți-am văzut trăsura pe Wigmore Street și am ajuns să mergem în aceeași direcție, deci știam că ești pe aici undeva. Ți-ai vizitat prietenii pe Wigmore?

Ea știe imediat că nu era o întrebare întâmplătoare. Iar o interoga! Credea că trecuseră de asta. Enervată, se hotărî să nu-i satisfacă acea curiozitate, mai ales că Nigel îi spusese probabil lui Rupert că îi ceruse să coopereze. Era limpede că Nigel avea destulă încredere în ea ca să facă asta, însă Rupert nu o făcea?

– Nu am prieteni în Londra, dar camerista mea are, spuse ea scurt.

Nu era chiar o minciună, așa cum considera că era scuza lui, că îi văzuse trăsura pe Wigmore Street. Una dintre vechile iubiri ale Florei se mutase în Londra, deci putea să viziteze pe cineva în oraș. Acum Rupert avea să spună că reședința la care se oprise aparținea unui lord care nu putea fi unul dintre prietenii intimi ai Florei?

Înainte să poată face asta, Rebecca puse o întrebare:

– Ce faci pentru Nigel Jennings?

– Sunt croitorul lui, răspunse el imediat.

– Nu ești nimic de genul ăsta.

Rupert îi zâmbi.

– Am vrut să spun că el e croitorul meu.

Rebecca îl privi cu atenție.

– E interesant că minți în privința asta.

– Eschivarea e o formă de minciună.

– E interesant că privești lucrurile așa.

Îi folosea propriile cuvinte împotriva ei. Rebecca schiță un zâmbet. Deși nu îi răspunsese la întrebare mai sincer decât o făcuse ea, Rupert reuși s-o surprindă, deoarece nu insistă cu întrebările

legate de prezența ei pe Wigmore Street. Jucându-se cu niște ață albă, el zise:

– O să vreau o vestă din asta, dacă rămâi fără idei despre lucruri în care să-ți bagi acul.

Ea zâmbi.

– Serios? Dar asta implică un cadou...

Bărbatul interveni:

– Privește-l ca pe un cadou de Crăciun timpuriu, și vorbesc serios.

– Nu le fac cadouri unor simple cunoștințe.

– Suntem mai mult de atât.

– Ba nu.

– Bineînțeles că suntem, sau e un obicei de-al tău să-ți săruți cunoștințele?

– Tu m-ai sărutat, nu eu.

Rupert zâmbi din nou.

– Și tu ai participat cu totul, Becca. Nu încerca să negi asta!

Reuși s-o facă să roșească. Tânăra se întrebă dacă obrajii ei erau la fel de aprinși ca haina lui. Când își aminti de vestimentația lui neobișnuită, îl întrebă:

– Se găsesc costume de bal atât de devreme în Londra?

– Nu, din câte știu. De ce întreb?

Se uită la haina lui ce avea o culoare atât de aprinsă.

– O haină din satin în timpul zilei? Mai mult ca sigur știi că hainele astea nu mai sunt la modă de acum câteva decenii.

Tonul ei sec îl făcu să râdă.

– Nu folosi pluralul, draga mea. Nu a trecut atât de mult timp. Însă haina asta e pentru mama mea.

– Mama ta poartă haine de bărbați?

– Cred că ar face-o dacă ar fi sigură că nu provoacă anumite comentarii. O port pentru mama fiindcă o enervează groaznic de mult să mă vadă purtând satin.

– Iar asta îți face plăcere?

– Absolut.

Bărbatul o spuse cu zâmbetul pe buze, așa că Rebecca nu știa dacă o tachina din nou. Dar își dădu seama că Rupert se întorcea acasă dacă urma să-și vadă mama. Fu groaznic de dezamăgită. Nu îl mai putea vedea la palat? Nici nu-și putea imagina cât de plictisitor

avea să fie. Și cum putea să fie intermediarul dintre ea și Nigel dacă nu era la palat? Doar nu se așteptau ca ea să meargă la casa lui din Londra!

În mod normal, nu ar fi fost atât de îndrăzneță, dar trebuia să afle:

– O să te văd mai târziu la palat?

– Nerăbdarea ta mă copleșește.

Tânăra îi aruncă un zâmbet seducător.

– Eram doar curioasă, deoarece părea că te duci acasă. Dar poate că am tras concluzia greșită și nu ești invitat la palat.

– Pentru moment, sunt, dar nu trebuie să fiu invitat ca să vin în vizită. Deja ți-e dor de mine, nu? Recunoaște!

Ea își dădu ochii peste cap în timp ce el continuă să o tachineze.

– Știi foarte bine că lucrurile între noi nu s-au terminat, Becca.

Se referea fără doar și poate la faptul că era intermediar între ea și Nigel, însă, chiar și așa, Rebecca se pierdu, citind în cuvintele lui mai mult decât dorise el.

Capitolul 19

St. John locuise mereu în oraș, potrivit istoriei distinsei lor familii. Reședința inițială fusese în Londra veche, însă fusese distrusă de un incendiu în urmă cu mai multe secole. Mult mai târziu, își cumpăraseră o proprietate la țară, lângă Plymouth, care fusese asociată cu titlul Rochwood, obținut în urmă cu secole, dar niciodată nu fusese dezvoltată. În timp ce Londra se dezvoltă, familia St. John se mișcă odată cu ea. Titlul de marchiz de Rochwood îi revenise lui Rupert când tatăl lui, Paul St. John, murise. Actuala casă, conacul de pe Arlington Street, construit de bunicul patern al lui Rupert, era a lui. Deși fațada semăna cu majoritatea celorlalte case din Londra, era mobilată extravagant.

Aflată la nord de palat și la est de Green Park, Arlington nu mai era strada liniștită care fusese odată. Când Victoria transformase Buckingham în reședința ei regală oficială, fiind primul monarh care făcuse asta, toate străzile din apropierea palatului, inclusiv cele înguste, deveniseră rute secundare pentru locuitorii care voiau să evite drumurile congestionate cu livrări către palat. De obicei, aveau loc construcții de reședințe sau comerciale, din moment ce întreaga zonă devenise mult mai valoroasă cu reședința regală în apropiere.

Rupert ajunsese acasă la prânz, la timp ca să ia masa cu mama lui și cei doi frați ai săi, dacă erau disponibili. Mereu i se făcea dor de familie când era plecat prea mult într-una din misiunile sale. Mai ales de încercările amuzante ale mamei de a-l muștrului, lucru pe care îl făcea într-un mod foarte dramatic. De data asta, fusese plecat doar câteva zile, însă mama lui sigur avea să se plângă.

Fratele lui, Avery, care era cu doi ani mai mic, nu mai locuia cu ei. Cum ajunsese la majorat, îi ceruse lui Rupert să îi dea una din multele proprietăți pe care familia le avea în oraș, ca s-o transforme într-un apartament de burlac unde să-și poată ține amanta, dacă era destul de norocos să găsească una. Rupert ar fi fost ipocrit să-i nege acest lux, deși nu-și dorise niciodată un asemenea loc pentru

el însuși. Prea multe uși de dormitoare îi erau deschise, așa că nu avea nevoie de o casă departe de reședință.

Mama lor evident că obiectase când auzise de mutarea lui Avery în propriul apartament. Crezuse că reușise cu cei doi băieți mai tineri acolo unde eșuase cu Rupert, iar odată cu plecarea lui Avery, părea că tânărul pășea pe urmele fratelui mai mare. Însă acesta nu avea flerul lui Rupert pentru dezmaț. Fusese consternat când pierduse primele 50 de lire la cărți, așa că nu se apucase de jocuri de noroc. Era pasionat de cursele de cai, deși nu călărea, și deseori își înscria armăsarul la curse și câștiga. În plus, își păstrase aventurile amoroase în limitele impuse de societate. Avusese câteva amante, însă acele aventuri nu duraseră mult și nu mutase nici o domnișoară în apartament. Își ținuse acea parte a vieții destul de privată, cum făceau majoritatea lorzilor din regat.

Cum Avery locuia destul de aproape de Arlington Street, încerca să ia prânzul și cina cu familia, deși se părea că nu avea să o facă în acea zi. Owen, fratele cel mai mic al lui Rupert, avea 16 ani și învăța acasă, deci de obicei era în preajmă. Cel mai tânăr și neașteptat fiu al lui Julie St. John, Owen, se născuse în același an în care femeia devenise văduvă. Prin urmare, băiatul nu avusese ocazia să își cunoască tatăl, așa cum făcuseră Rupert și Avery. Deja înalt cât frații săi, Owen era tăcut și îi plăcea să învețe.

În clipa în care Rupert apăru în ușa salonului, mama lui întrebă:

– Unde ai fost?

Rupert se așeză în fața ei, îi arunca lui Owen un zâmbet plin de subînțeles ca să-l avertizeze că lupta urma să înceapă și apoi replică:

– Chiar trebuie să întreb?

– Cine e?

– Nu o cunoști.

– Când o să termini cu asta și o să-mi găsești o noră?

– Care a fost ultimul meu răspuns la întrebarea asta? Chiar crezi că s-a schimbat de vreme ce mă distrez prea bine făcându-mi drum printre numeroasele virgine?

– Virgine! spuse femeia șocată.

Rupert reușise să surprindă! De unde venise acea remarcă? De parcă nu știa! Când intrase în încăpere, încă se gândea la Rebecca.

Însă, înainte să-și poată retrage comentariul, Julie îl avertiză:

– Dacă nu glumești, o să te împușc chiar eu, înainte s-o facă un tată scandalizat.

Mama lui doar se plângea de viața lui de fustangiu, însă nu era nerăbdătoare ca Rupert să se căsătorească și să-i facă moștenitori, la fel cum nici el nu era. Toate se întâmplau la timpul lor. Până la urmă, avea doar 26 de ani, iar ea mai avea doi fii care urmau să ducă numele mai departe. Așa că, atâta vreme cât nu întrecea limita și nu începea să seducă inocente, își rezuma dezaprobarea la plângeri mormăite.

Julie Locke St. John încă era o femeie atrăgătoare la cei peste 40 de ani. De altfel, toți din familie arătau bine. Deși Julie era blondă cu ochi albaștri, toți cei trei băieți îl moșteniseră pe tatăl lor, și aveau ochii de un albastru mult mai pal și părul negru.

Julie era o femeie mândră și încăpățânată. Când soțul ei murise, nu fugise înapoi acasă, la familia ei din Norford. Fusese hotărâtă să-și crească băieții singură, fără să se recăsătorească. Deseori, spusese că fusese norocoasă să se căsătorească cu un bărbat pe care îl iubise și că nu putea avea parte de două ori în viață de asta. Astfel, ca și fratele ei Preston, ducele de Norford, care își pierduse soția, nici Julie nu căutase alt partener de viață.

Însă asta o lăsase cu o dilemă. Cei trei băieți – de un an, de opt și de zece ani – nu aveau alt model masculin decât pe tutorii lor, iar acest lucru nu era de ajuns. Acesta fusese motivul pentru care își ducea des copiii în vizită la unchiul Preston.

Ca să îndeplinească rolul ambilor părinți în viețile băieților ei, Julie se transformase. Schimbarea se petrecuse treptat. Însă femeia se transformase într-un bătauș cu fustă! Deși tatăl lor nu fusese niciodată brutal sau autoritar, așa interpreta Julie masculinitatea. În timp ce le oferea băieților ei dragoste și sprijin emoțional, tonul ei și comportamentul reflectau felul în care considera ea că s-ar fi purtat un bărbat cu fiii lui. Stilul ei de a crește copii era comic, însă nimeni nu îi spusese asta. Femeia crezuse că făcuse lucrul corect.

Rupert era mai conștient decât oricine altcineva de acest lucru și își iubea mama și mai mult pentru asta – doar făcuse un sacrificiu enorm pentru el și pentru frații lui. Așa că își asumă răspunderea ca mama lui să nu simtă niciodată că făcuse toate aceste lucruri degeaba. Fiind un crai rebel, îi dăduse mamei lui un scop în viață și continua să facă asta cât de mult putea, pentru că, dacă nu l-ar fi avut pe el ca să-l bată la cap, era sigur că i-ar fi fost greu.

Frații lui știau că acel comportament scandalos era doar un truc, motiv pentru care chiar el i-ar fi muștruluit dacă ar fi încercat să-l imite. Lui Rupert i se părea simplu să nu facă niciodată exact ce voia mama lui. Ea voia să aibă părul scurt, așa că și-l lăsase lung. Ea voia ca tânărul să se îmbrace discret, motiv pentru care purta niște haine neobișnuite. Numai pentru ea. Ea voia ca el să se căsătorească, însă amândoi știau că nu era nici o grabă în privința asta. Julie voia ca Rupert să nu-și mai piardă vremea doar cu distracțiile. Nu știa nimic despre munca lui pentru Coroană. Nu știa nici că el se ocupa de finanțele familiei și pur și simplu nu îi lăsa pe alții să se ocupe de asta, așa cum presupunea ea.

Unul dintre strămoșii tatălui său se ocupase de comerț și de alte activități financiare pentru a reface averea familiei, pe care un alt marchiz o cheltuise. Generațiile viitoare de St. John nu vorbiseră niciodată despre el, toți fiind nemulțumiți de faptul că își murdăriseră mâinile în comerț, așa că nu știau povești despre acest stră-străbunic întreprinzător. Rupert chiar fu numit după el, nume de care mereu fusese mândru. Tocmai de asta fusese destul de iritat când Rebecca îi spusese că nu i se potrivea.

Lui Rupert i se părea absurd disprețul rudelor. Bărbatul ar fi trebuit considerat un erou, nu oaia neagră a familiei.

Rupert se gândise deseori că lui i se potrivea acea descriere, iar mama lui era de acord.

– Stai liniștită, mamă. Chiar glumeam, o asigură el.

– O glumă proastă, spuse ea încruntată. Dar dacă vrei să știi, prefer să nu te împușc.

– Ce mă bucur să aud asta! Dar îți faci prea multe griji.

– De parcă nu-mi dai motive.

– Prostii. Nu mi-am făcut drum decât prin jumătate din femeile din Londra. În plus, am auzit că există un leac pentru asta.

– Nu există așa ceva!

– Nu? Ești sigură? Dumnezeuule, poate că o să fiu devastat să aflu că ai dreptate într-una din zilele astea!

Owen râse. Julie îi aruncă o privire tăioasă. Rupert așteptă până când mama lui îl privi din nou, după care îi făcu cu ochiul și zâmbi. Apoi prânzul lor continuă.

Mama îl înveseli pe Rupert. Îi plăcea s-o tachineze. Cum nu mai avea de ce să stea mult la palat, acum că își trăsesese concluziile

necesare, în afara întâlnirilor cu Rebecca, lucru care îi făcea plăcere, își asigură mama că avea să se întoarcă acasă în câteva zile. Trebuia să aștepte până când Nigel se întoarcea din străinătate ca să-i spună ce aflase. Bătrânul avea să fie dezamăgit să afle că nici una dintre noile domnișoare de onoare nu era o candidată potrivită pentru tabăra lui, inclusiv Rebecca, însă avea să se descurce. Rupert era de părere că Rebecca era cea mai periculoasă dintre toate din cauza minciunilor perfecte pe care le spunea. Îi oferise ocazia să spună adevărul când o întrebase ce căuta pe Wigmore Street, însă tânăra evitase să-i dea un răspuns. Însă atât timp cât el îl avertiza pe Nigel, treaba lui era făcută.

Aproape că își dori ca bărbatul să îi ceară să o investigheze mai mult pe Rebecca. Era cea mai drăguță domnișoară de onoare și cea mai captivantă, o combinație tentantă.

Deși avea aere de fecioară, Rupert începea să suspecteze că tânăra nu era atât de inocentă pe cât ar fi trebuit să fie. Își dăduse seama când o sărutase pe hol. Deși păruse scandalizată, răspunsese la sărut atât de evident încât îl excitase mai mult decât păruse s-o excite el. Iar în acea zi, la magazin, nu protestase când el își lipise corpul de al ei într-o manieră sugestivă. Nu păruse deloc inocentă, ba chiar se bucurase de avansurile lui îndrăznețe.

Rebecca Marshall se dovedea a fi un pic prea tentantă. Probabil era mai bine că Rupert terminase investigația.

Capitolul 20

– Sunt sigură că o să ți se ceară să cânti, odată ce vor afla ce voce splendidă ai. Nu fi timidă, este un dar! Fii mândră să-l împarți cu ceilalți!

Rebecca își dorea să nu-și fi amintit cuvintele mamei ei când ea și Constance se întoarseră în camerele ducesei, după ieșirea în oraș, iar Sarah întrebă dacă vreuna din ele putea cânta ceva liniștitor. Se părea că pe ducesa o durea capul și voia niște muzică plăcută, care să o ajute. Evelyn cânta deja la vioară. Constance se duse la harpă, ca să i se alăture. Rebecca recunoscuse de îndată cântecul și fredonă câteva versuri.

– Este bine! exclamă Sarah, care chiar păru mulțumită. O să stau cu ea până ce o să se simtă mai bine, așa că o să vă spun când să vă opriți sau dacă adoarme.

Însă Sarah nu se întoarse în cameră, iar Rebecca fu nevoită să cânte tot restul zilei, atât de mult, încât răgușise. În cele din urmă, unul dintre ajutoarele personale ale ducesei le mulțumi domnișoarelor pentru divertisment și le spuse că ducesa își părăsise camera în urmă cu mai bine de o oră, ca să i se alăture reginei pentru cină. Celelalte fete râseră, deoarece Sarah nu se obosise să le spună mai devreme. Rebecca însă nu crezu că fusese o scăpare. Sarah era pur și simplu o femeie răzbunătoare.

În acea seară, cânta o orchestră întreagă, iar domnișoarele și doamnele fuseseră invitată să se bucure de eveniment. Rebecca se săturase de muzică, dar nu avea cum să nu participe, mai ales că era posibil ca familia regală să-și facă apariția, iar prințul putea profita de ocazie pentru a vorbi cu ea despre Nigel Jennings.

Nu fu însă cazul. Mai mulți domni fuseseră invitați, iar cina fu formală, cu opt feluri, și dură ore întregi. În acea seară, familia regală cină în privat, dar destul de aproape ca să audă muzica. Nigel îi spusese că putea dura câteva zile până când prințul avea să-i vorbească,

iar asta fusese în regulă atunci, deoarece nu se așteptase să afle așa de repede informații de care bărbatul putea fi interesat.

Deși Rebecca se hotărî să îl ajute pe Nigel, avea de gând să nu-i spună nimic până când prințul nu garanta pentru el. Însă simțea că putea avea încredere în Rupert în probleme legate de stat. Până la urmă, unchiul lui era ducele de Norford. Oricum, Rupert, care părea să fie prieten cu Nigel, știa dacă informația pe care o avea era importantă și dacă trebuia să ajungă la Nigel. Iar Rebecca știa că avusese ocazia să-l întrebe ce să facă totuși cu acea informație de dimineață, pe Bond Street, dar se ofensase din cauza interogatoriului deloc subtil. Fusese debusolată și din cauza farmecului seducător. Cât de prostesc! Iar acum trebuia să-l găsească pe Rupert.

Se uită din nou prin cameră. Bărbatul nu se afla acolo. Oare se întorsese la palat sau se răzgândise și nu mai avea de gând să vină? Se putea oricând ca el să nu mai fie oaspete temporar, își dădu ea seama. Acum era supărată pentru că nu se ocupase de aceste treburi când avusese ocazia. Se hotărî că putea aștepta până dimineață. Dar dacă nu era posibil? Dacă Sarah punea la cale un plan cu Lord Alberton, ceva iminent, și nu avea timp de pierdut? Cu atâtea posibilități la îndemână, Rebecca nu putu să se concentreze în timpul cinei. Așa că, atunci când îl văzu pe servitorul John Keets pe hol, când se întorcea în cameră, îl întrebă de Rupert.

Bărbatul îi spuse că marchizul nu plecase încă de la palat. John se mândrea că știa astfel de lucruri. Da, îi putea arăta drumul către camera lui Lord Rupert, însă ezita să facă asta, menționând cât de scandalos ar fi fost să fie găsită acolo. Jenată din cauza a ceea ce gândea probabil servitorul despre ea, îl asigură că nu avea de gând să stea prea mult. Bărbatul îi spuse că era posibil ca Rupert nici măcar să nu fie în camera lui atât de devreme. Devreme? Era 10 seara! Sau John știa ceva ce ar fi preferat să nu-i spună unei inocente domnișoare de onoare? Oare Rupert își făcea de cap cu vreo femeie undeva în privat? Asta explica de ce nu participase la concertul de la cină, când încă era invitat la palat.

Îi spuse lui John că avea să-și asume riscul, deoarece problema era prea importantă. Servitorul o avertiză că nu putea să stea pentru a o însoți înapoi. Oricum, acest lucru nu ar fi fost necesar. Palatul nu i se mai părea un labirint de coridoare. Acum își găsea camera cu ușurință.

Avu ceva de mers până la camera lui John. Lumina care se zărea pe sub ușă arăta că bărbatul era acolo, așa că îi mulțumi lui John pentru ajutor și bătu. Nu primi nici un răspuns. Bătu din nou, însă în continuare nu veni nici un răspuns. Oare Rupert adormise și lăsase lampa aprinsă? Bătu de câteva ori. Mai tare. Își pierdu răbdarea. Trebuia să fie acolo și probabil dormea. Dar nu putea să continue să bată așa de tare. Cineva din camerele alăturate sau un servitor avea s-o audă și nu voia să explice de ce bătea la ușa unui bărbat atât de târziu. La naiba! Dar acum cel puțin știa unde să-l găsească. Se întoarse ca să plece, dezamăgită că nu rezolvase ce o apăsase în acea seară. Încercă să-și ignore dezamăgirea că nu îl putea vedea pe Rupert din nou, mai ales după ce acesta îi spusese că nu avea să stea prea mult în palat. Însă importanța misiunii ei o apăsa. Putea să se întoarcă mai târziu. Ba nu, nu era o idee bună. Ar fi fost mult mai greu să iasă din camera acum, că avea o colegă. Nu era o idee bună nici să-i lase un bilet lui Rupert sub ușă. Nigel o avertizase să nu lase bilete.

Se afla la jumătatea coridorului când avu o revelație: nici măcar nu încercase clanța! Ar fi trebuit să facă asta. Dacă bărbatul dormea atât de adânc încât bătăile în ușă nu-l trezeau, avea dreptul să intre în cameră să-l trezească. Avea să dureze doar câteva clipe ca să-i spună despre Lord Alberton, apoi se putea duce la culcare liniștită, problema fiind acum a lui.

Înapoi în fața ușii camerei lui Rupert, Rebecca apăsă clanța. Ușa era deschisă! Înțelese imediat de ce Rupert nu o auzise. Camerele lui erau mari! Avea chiar și un dormitor separat și nu se vedea nici o lumină pe sub ușă. Bătu de patru ori, după care apăsă pe clanță și deschise ușa. Era întuneric înăuntru, prea întuneric ca să distingă patul, și nu avea de gând să intre acolo. Luă singura lampă care mai era aprinsă, însă fu dezamăgită când văzu că și patul, și camera erau goale.

– De ce nu sunt surprins? se auzi o voce sarcastică din spatele ei. Lasă-mă să ghicesc! Căutai din nou eșarfa.

Capitolul 21

Rebecca se întoarse atât de repede, încât aproape scăpă lampa din mână. Ridică imediat cealaltă mână ca să țină sticla de la bază, prea emoționată ca să-și dea seama că s-ar fi ars. O așeză apoi pe masa de lângă ușă.

Când ridică ochii spre Rupert, bărbatul se îndreptă deja spre ea, și arăta la fel de intimidant pe cât îi suna glasul.

– Pot să-ți explic, îi spuse ea, fără să-și dea seama cât de seducător îi suna vocea, care încă era aspră după interpretarea lungă din acea după-amiază.

Bărbatul păru amuzat.

– Asta, când explicațiile nu sunt necesare? E limpede că ți-ai amintit că te-am avertizat ce o să se întâmple dacă o să te mai găsesc undeva unde nu ți-e locul. Nu am nici o îndoială că pe asta te bazai. Te asigur, draga mea, că nu mai trebuie spus nimic.

Tânăra habar n-avea la ce se referea. Remarca lui din seara aceea din camera lui Nigel fusese ceva despre presupuneri... Cum spusesese? „Dacă ne mai întâlnim din nou într-un loc unde nu ar trebui să fii, o să trag concluzii pe placul meu.“

Inspiră adânc. Acum, știind mai multe despre el, își dădu seama că Rupert se referise la ceva de natură sexuală. Vorbea serios? Chiar credea că voia să-l încurajeze prin apariția ei din acea seară?

Trebuia să-i spună că nu era adevărat.

– O să râzi când o să-ți dai seama cât de deplasat...

Nu avu ocazia să termine. Bărbatul îi prinse fața cu ambele mâini și își lipi buzele de ale ei. Totul se întâmplă atât de repede! Toate acele emoții incredibile fură stărnite în ea cu o singură atingere. Dumnezeuule, dar asta nu era nimic în comparație cu ce simți când el îi înclină puțin capul, pentru un sărut atât de captivant!

De data asta, nu mai era o lecție. Rupert nu mai încerca să o convingă de nimic. Lipsa lui de reținere trăda destulă pasiune cât

să ardă. Pentru o clipă lungă, se simți copleșită și încântată să fie din nou în brațele lui.

– Niciodată nu râd când seduc pe cineva, spuse el în timp ce cu un braț o trase de talie atât de aproape de el, încât picioarele ei nici nu mai erau pe podea. După aceea o să râd cu tine cât vrei, dar înainte... să știi că iau treaba asta foarte în serios.

Ce spunea? Cum să mai audă când inima îi bătea cu atâta putere? Lua treaba asta în serios? Ce ridicol! Nu făcea nimic de genul ăsta. Era prea lipsit de griji în fuga lui după fuste ca să ia treaba în serios. Și se mișcau! Cu gura lipită de a ei, Rupert se îndrepta spre dormitorul întunecat.

Disperată, înainte să-și piardă toată voința de a-l opri, Rebecca își îndepărtă gura de a lui.

– Ți-ai făcut ideea greșită!

– Ba nu, nu e nimic greșit în asta. Nici că ar putea fi mai bine. În plus, renunțările nu funcționează când sunt spuse pe un ton atât de seducător. Chiar trebuie să te avertizez cât de excitantă e vocea ta, Becca? Dar presupun că știi deja asta.

Tânăra intenționase să sune ca și cum avea o urgență, nu seducător. Cine ar fi crezut că toate orele de cântat din acea după-amiază aveau să-i vină de hac? Spatele și picioarele i se lovira nu de un perete, ci de un pat. Rebecca își ridică ambele brațe ca să-l oprească să se apropie din nou de ea, dar nu era destul spațiu între ei pentru asta, iar brațele ei ajunseră în jurul lui în loc să-l împingă.

– Stai, spuse ea înainte ca buzele lui să se lipească de ale ei.

Nu crezu că avea să mai spună altceva. Nici nu voia s-o facă. Pur și simplu nu mai gândea...

Minunea corpului unui bărbat lipit de al ei pentru prima oară era o plăcere unică, însă nu era vorba de orice corp de bărbat. Poate asta era de fapt – corpul lui, greutatea lui, gura lui care o acaparase pe a ei și o făcea să renunțe la ultimele urme de rezistență și să se lase copleșită de plăcere.

Dintr-odată, simțurile ei păreau mai vii. Sau era doar propria dorință care o ghida? Era prea inocentă, ca să știe ce se întâmpla cu trupul ei, dar nu putea nega cât de minunat era.

– Știam că o să fii periculoasă, doar că nu mi-am dat seama exact cât de mult, spuse Rupert în timp ce se dădea într-o parte

ca să ajungă la spatele rochiei. Dar niciodată nu am fost mai încântat să mă predau.

Se preda? Ce însemna asta? Probabil nu știa ce spunea. Ar fi trebuit doar să tacă. Și îi spuse asta.

– De ce nu taci?

Bărbatul își contrazise propria afirmație când râse.

– Da, de ce n-o fac?

Rochia ei galbenă îi căzu de pe umeri. O simți mai largă, însă nu pentru mult timp. El îi puse din nou mâna pe spate, iar dintr-odată, rochia căzu.

Un alt sărut apăsător, iar toată rușinea pe care începuse s-o simți Rebecca dispăru.

Încă simțea frigul din cameră. Nu era destul de frig să se facă focul, dar nu era nici destul de cald ca să stea acolo în lenjerie. Însă abia simți asta când mâna lui se odihni pe unul dintre sânii ei. Bărbatul îi desfăcea cămășuța, însă încet. O atingere aici, o urmă a degetelor ei pe marginea de sus a cămășuței, un sărut pe umăr, o atingere lungă pe talie ca să deschidă șnururile jupei. Totul în timp ce gura lui se tot întorcea la ea. Chiar dacă ea se gândise să protesteze, gândul fu unul trecător.

Se gândi însă că ar fi vrut să vadă mai mult din pielea lui. Prin ușa deschisă intra destulă lumină ca să-l vadă mai bine, acum că privire i se obișnuise cu întunericul. Dar nu putu să verbalizeze această dorință.

Îl trase de umărul jachetei, până când el observă asta și o dădu jos. Apoi îl trase de cămașă. Rupert înțelese și acel mesaj. Era mult mai bine. Însă bărbatul nu se opri acolo, iar ea nu era pregătită să îl vadă gol.

Respirația i se opri în gât. Acum nu se mai putea gândi la el ca la un înger, însă craiul era magnific. Nu era de mirare că avea legiuni întregi de cuceriri. Cu o față frumoasă, un corp perfect și cu părul negru care îi cădea pe umeri, Rupert mergea dincolo de tentație în ceea ce privea înfățișarea. Avea un efect răvășitor înainte să spună un singur cuvânt senzual, înainte să își aplice atingerea cunoscutoare. Era incredibil cât de excitant se simțea totul! Era posibil ca o femeie să reziste unei asemenea stimulări vizuale?

Bărbatul se mișcă sub mâinile ei, ca ea să nu fie nevoită să o facă. Nu se mai sătura să-l tot atingă. Oțelul catifelat al brațelor lui, gâtul

puternic, mușchii duri de pe spate, șanțurile vânjoase de pe piept... Nu-și dădu seama că Rupert o privea mirat.

Nu-și putu imagina miriada de emoții care îi traversau fața când îl atingea sau felul în care fascinația ei îl excita. Cu un mârâit, bărbatul își aplecă ușor capul, și gura lui o găsi din nou pe a ei, limba lui căutând-o pentru un sărut lung. După care se mută pe sânul ei, iar gura lui îl acapără. Rebecca gemu. Rupert era ca un cuptor, căldura lui o învăluia toată.

Jupa îi fu ridicată, pantalonașii îndepărtați, iar dintr-odată, avu parte de mai multă căldură decât crezuse că o să simtă când corpul lui îl acoperi pe al ei și o penetra. Plânsetul ei fu prins de gura lui. Rebecca știa ce se întâmplase, doar că uitase, ceea ce era probabil un lucru bun. Fără anticiparea care să o tensioneze, disconfortul fu minim și prea scurt ca să alunge celelalte senzații. Chiar dacă Rupert se oprise în momentul ei de durere, rămase adânc în ea, atingând cel mai sensibil loc pe care l-ar fi putut găsi. Nu trebui să se miște deloc ca orgasmul să explodeze în jurul lui. Apoi îi scăpă un alt scâncet, de data asta de plăcere. Sunetul îl împinse și pe el dincolo de limită. Fu un moment sublim. Cât și-ar fi dorit să rămână așa!

Capitolul 22

– M-ai oprit în prima mea zi aici să nu mă fac de rușine, spuse Rebecca timidă. Mi-ai spus că nu era nici un bal mascat în acea seară, după ce Elizabeth mă convinsese că era. Nu ți-am mulțumit că m-ai avertizat.

Stătea în brațele lui Rupert, cu un cearșaf subțire peste picioarele lor încălcite. El o trase acolo și o ținea strâns, în timp ce o mângâia tandru. Nu voia să pună capăt îmbrățișării, deși știa că trebuia să se întoarcă în camera ei.

– Tu erai? De fapt, ar fi trebuit să-mi amintesc pălăria.

Ușor, tandrețea dispăru. Din cauza pălăriei. Probabil îi amintise de a doua oară când o văzuse purtând-o, în camera lui Nigel. Rebecca crezuse că trecuseră de asta, dar se părea că nu era așa.

Rupert nu o mai mângâie. Nu o dădu la o parte, dar tânăra avu impresia că ar fi vrut s-o facă. Oftă. Se purtase scandalos. Se lăsase copleșită de seducția unui crai.

Ar fi trebuit să știe că nu trebuia să ajungă în postura de a face asta, dar nu regreta nimic. Acum însă trebuia să plece, înainte ca el să strice ceea ce fusese cea mai frumoasă experiență a vieții ei.

Se ridică, începu să-și dea picioarele jos din pat, dar nu putu. Patul era așezat ciudat, într-un colț al camerei. Nu observase asta, pentru că până atunci fusese cu fața spre Rupert. Însă acum dădu peste un perete care îi bloca ieșirea, fiind nevoită să se întindă spre capătul patului ori să se cațăre peste el. Oare așezase intenționat patul așa, ca toate cuceririle lui să plece doar când era el pregătit să le dea drumul?

Bineînțeles că nu. Era o prostie. Mai mult ca sigur, patul fusese așezat acolo dinainte, iar Rupert nu se sinchisise să-l mute.

Cum pierduse căldura corpului lui, un fior rece îi aminti că era pe jumătate goală. Cămășuța ei era strânsă în talie. Simțindu-se rușinată, o trase în sus. Jupa era în aceeași poziție, iar șnururile desfăcute

i-ar fi alunecat peste șolduri când s-ar fi ridicat, așa că o aranjă înaintea să se îndrepte spre capătul patului. Cel puțin coafura îi era intactă, în mare parte, datorită talentului Florei. Trebuia doar să-și aranjeze câteva agrafe.

– Renunți la un asemenea avantaj? îl auzi spunând în spatele ei. Sunt dezamăgit.

Nu părea dezamăgit, ci pur și simplu sarcastic. De ce era atât de dur, după clipele pe care tocmai le împărțiseră? Ea ar fi trebuit să fie cea scandalizată că Rupert făcuse dragoste cu ea în loc s-o asculte. Dar cum putea fi supărată din cauza unui lucru atât de minunat, care încă o făcea să strălucească?

Vorbi doar după ce se ridică în picioare, luă rochi de jos și și-o trase peste cap.

– Nu știu ce vrei să spui, dar pe de altă parte, spui o mulțime de lucruri care nu au sens pentru mine. Bombăni. Rebecca oftă și își trase rochia în jos. Ce avantaj?

– Sâniii tăi goi, de parcă n-ai ști. Un mod foarte drăguț de a distra atenția.

Era probabil obraznic, ca de obicei, își spuse Rebecca. Ceva mai mult tact ar fi fost apreciat având în vedere starea ei emoțională intensă. Toate erau emoții pozitive, dar chiar și așa, nu își pierdeai în fiecare zi virginitatea cu un crai... Dumnezeu, despre asta încercase s-o avertizeze John Keets! Dacă afla cineva, nu numai că își avea să își piardă postul la curte, dar reputația avea să-i fie distrusă. Însă se calmă repede și alungă acea teamă. Nimeni nu avea să afle despre asta, iar ce se întâmplase putea duce la ceva chiar și mai minunat...

Îi aruncă un zâmbet timid, dar fu o greșală să se uite din nou la el. Rupert stătea întins, cu fața spre ea, sprijinit într-un cot, pieptul lui lat fiind complet expus, iar cearșaful subțire abia acoperindu-i șoldul pe care se odihnea celălalt braț. Corpul lui suplu și lung, perfecțiunea feței, părul negru și dezordonat... Dumnezeu, oare conștientiza ce ospăț era pentru privire?

– Oprește-te, strigă el. Ah, e un avantaj mai bun, la urma urmei.

Ea clipi. O altă remarcă ambiguă era prea mult pentru ea.

– De ce așa avea nevoie de un avantaj? întrebă ea confuză.

– Nu ai? Presupun că un asemenea sacrificiu extrem pentru cauză a fost îndeajuns. Sunt impresionat de devotamentul tău. Spune-mi,

devine disperată acum că Nigel e plecat din țară? Nu-și dă seama ce pune la cale?

– Ea?

– Nu e cazul să faci pe neștiutoarea, Becca. Nu ți se potrivește. Știi foarte bine că mă refer la Sarah.

Rebecca începu să înțeleagă.

– Nu e nimic de genul ăsta. În seara asta, ai tras niște concluzii ridicole. ăsta e un alt test? Sau cauți moduri prin care să-ți domolești vinovăția?

– Ce vinovăție? Am luat ce ai oferit. Ți-am dat destul timp ca să pleci, dar nu ai făcut-o. Doar nu crezi că aș fi încercat să te opresc, nu-i așa?

– Aveam informații pentru tine, spuse ea cu vocea ridicată și plină de indignare. Nu puteam să plec înainte să ți le spun, iar tu nu m-ai lăsat să fac asta!

– Te-am legat la gură?

– Știi foarte bine că mă tot întrerupeai!

– Prostii. Ai fost trimisă să obții informații de la mine prin orice mod posibil. Chiar crezi că sunt atât de prost încât să nu-mi dau seama de asta?

Tonul lui ironic o duru cel mai tare și o făcu să-i răspundă

– Nu, ești pur și simplu prost! Nigel mi-a spus că ești de încredere și pot să-ți dau informații. De asta...

Rupert interveni.

– Nigel nu ar fi spus nimic de genul ăsta. Știe foarte bine că nu se poate avea încredere în mine când vine vorba de femei.

Asta putea crede. Însă faptul că el se îndoia o înfurie atât de tare, încât nu voia decât să plece de acolo.

Furioasă, se uită în cameră după ultimul articol vestimentar, pe care nu voia să-l lase în urmă.

– Cauți ăștia? spuse el râzând.

Îi învârtea pantalonașii pe un deget. Rebecca îi luă și se întoarse, ca să și-i pună. Când îl auzi scoțând un sunet dezamăgitor, pentru că îi nega priveliștea picioarelor ei goale, se înfurie și mai tare. Aproape că ieșise când își dădu seama că rochia nu era închisă și nu putea face asta singură.

Se întoarse și se așeză pe pat lângă el.

– Închide-o! spuse ea furioasă.

Rupert nu pretinse că nu știa la ce se referea. Cum ar fi putut s-o facă de vreme ce ea stătea în fața lui cu rochia desfăcută?

Bărbatul oftă când se ridică și spuse:

– Presupun că trebuie s-o fac.

Îi luă de zece ori mai mult timp s-o închidă decât îi luase s-o desfacă. Când termină, o sărută ușor pe umărul gol. Asta fu ultima picătură. Rebecca se ridică și se întoarse spre el.

– Cum ai putut să transformi asta într-o luptă? Știi foarte bine că am fost de acord să-l ajut pe Nigel. Ți-am dat biletul de la el, nu?

– Ce bilet?

– După ce m-ai sărutat pe hol.

Când bărbatul păru confuz, țipă la el:

– Cel cu care am aruncat în tine!

Acum nu mai părea confuz, ci de-a dreptul furios.

– Frumoasă încercare, dar acolo n-a fost nimic ce mi-ar fi trimis Nigel.

– Nu? Ei bine, orice era, mi-a cerut să ți-l dau.

– E tras de păr ce spui. Sunt sigur că poți să găsești o poveste mai credibilă.

– Îți dai seama că mă faci mincinoasă?

– Nu am fost destul de clar? Mincinoasă, hoată, iar acum cred că trebuie să adaug seducătoare. Cum naiba ai această trăsătură și ai rămas virgină atâta vreme?

Rebeccăi nu-i venea să creadă. Asta crezuse în tot acest timp și, chiar și așa, făcuse dragoste cu ea? Ce crai demn de dispreț!

Cu o privire tăioasă, rosti:

– O să spun asta doar pentru că simt că trebuie s-o fac. Nigel m-a asigurat că prințul o să garanteze pentru el. Speram că o să se întâmple în seara asta, dar nu a fost cazul. Deși am aflat deja informațiile pe care Nigel le-a cerut, nu simt că i le pot spune fără să vorbesc mai întâi cu prințul. Dar, dintr-un motiv stupid, pe care nu mi-l pot imagina, am avut încredere că tu nu ești împotriva țării. Iar Nigel a zis că îți spune orice ciudățeniile aflu. Așa că am venit aici ca să te las pe tine să decizi dacă informația pe care o am necesită atenție imediată sau Nigel poate s-o afle când vrei tu.

– Ce informație?

– Lady Constance a fost trimisă în oraș de dimineață, ca să ducă un bilet pentru Sarah. Tânăra era atât de supărată că trebuia

să meargă din nou singură în Londra, că a ignorat avertismentul lui Sarah să țină sarcina secretă și mi-a spus de ea. Dacă nu ar fi subliniat că era secretă, poate că nu mi s-ar fi părut nimic ieșit din comun. În orice caz, nu o puteam lăsa singură de vreme ce era atât de supărată, așa ca m-am oferit să o însoțesc. De asta am venit în seara asta, ca să-ți spun despre Lord Alberton și interesul lui Sarah pentru el.

Rupert nu păru cătuși de puțin surprins sau îngrijorat, iar motivul deveni clar când spuse:

– Credeam că o femeie inteligentă ca tine ar deduce că știi deja asta, din moment ce ți-am văzut trăsura la el acasă. Trebuie să te felicite. Asta ar fi fost o scuză splendidă, foarte plauzibilă, cu o singură excepție. Te-am întrebat deja ce căutai pe Wigmore Street și mi-ai dat un răspuns diferit. Sau recunoști că m-ai mințit de dimineață, când mi-ai zis că servitoarea ta vizita un prieten?

– Am spus doar că are prieteni în oraș, nu pe acea stradă.

– Ai sugerat că așa era.

– Mă interogai din nou. M-am infuriat.

– Stai să văd dacă am înțeles. Nu numai că m-ai mințit, în loc să profiți de ocazia perfectă din această dimineață ca să-mi spui informația, dar spui că ai lăsat indignarea să cântărească mai greu decât ceva ce acum ți s-a părut destul de important ca să intri în camera mea? Am rezumat bine?

– Nu, o s-o fac eu. După modul groaznic în care m-ai tratat, am terminat cu toată treaba asta. Nu o să mai ajut pe nimeni, cu atât mai puțin pe cineva care te consideră prieten. Poți să-i zici lui Nigel asta și să-i spui și motivul. Noapte bună, domnule Ticălos! Ți-ai câștigat titlul!

Ieși pe ușă, dar se uită în ambele părți ale coridorului ca să se asigure că era gol înainte să se grăbească spre camera ei. Rupert nu încercă s-o oprească. Într-o ceață de gânduri furioase, se pierdu în palat și ajunse să fugă pe o scară principală și pe coridorul reginei. Doi servitori regali o întoarseră din drum, apoi se orientă mai bine și ajunse în camera ei. Sforăitul lui Elizabeth nici măcar nu o deranjă. Era atât de afundată în durere și în gânduri furioase din cauza a ceea ce se întâmplase în acea seară, că tot palatul ar fi putut să se prăbușească în jurul ei fără să observe.

Capitolul 23

Rebecca nu-și reveni după ultima întâlnire cu Rupert St. John. Trecură săptămâni întregi, însă durerea și furia pe care le simțise în acea noapte rămaseră în ea. Nimic nu îi putea distra prea mult atenția.

O ieșire la teatru cu ducesa și anturajul ei fusese activitatea care avusese cel mai mare succes din punctul ăsta de vedere. Rebecca chiar se simțise bine. Fusese captivant să o întâlnească pe regină, însă durase prea puțin. Acum că Victoria mai avea puțin și naștea, aveau loc mai puține evenimente la palat. Cele câteva cuvinte pe care i le spusese prințul Albert ca s-o asigure că Nigel Jennings era un servitor devotat al Coroanei veniseră prea târziu.

Nu îi mai păsa că devotamentul lui Nigel pentru regină și țară era mai presus de orice. Nu avea de gând să se mai pună în poziția de a fi etichetată drept mincinoasă sau hoată. Așa că închise ochii și urechile la activitățile lui Lady Sarah. Pur și simplu nu îi mai păsa.

Plictiseala îi lăsa prea mult să gândească și să-l urască. Plecase de lângă Rupert la mai multe evenimente. De ce nu făcuse asta și în acea noapte?

Își ținu lacrimile pentru ea, însă nu reuși să-și ascundă temperamentul vulcanic, care o pusese în situații jenante de mai multe ori. Nu mai tolera comportamentul răutăcios al lui Elizabeth, iar asta culmină într-o ceartă cu țipete de care Rebecca nu era cătuși de puțin mândră. Dar măcar avu un rezultat bun. Elizabeth își strânsese lucrurile și eliberase camera. Păcat că nu plecase și din palat.

Rebecca știa că nu putea da vina numai pe Rupert pentru schimbarea stării ei de spirit. De fapt, putea, dar o altă situație, pe care nu o putea ignora, devenise mai urgentă.

Avea nevoie de sfatul mamei ei, dar pentru asta trebuia să se ducă acasă. De fapt, avea nevoie de sfatul mamei ei și în privința întoarcerii acasă! În ce situație era – să aibă nevoie de sfat pentru sfat! Dar după ce luase decizia că trebuia să meargă acasă, tot îi luă trei zile

ca să vorbească despre asta cu servitoarea ei, singura persoană de la palat de care era destul de apropiată ca să discute despre un asemenea subiect delicat.

Așteptă până ce se așează în fața oglinzii, iar Flora, în spatele ei, o pieptăna. Nu se uită în oglindă. Obrajii deja i se încălzeau, însă era de așteptat să se simtă rușinată.

– Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva, Flora.

– Copilul?

Rebecca se uită în oglindă și o văzu pe cameristă cu o sprânceană ridicată, privind-o fix.

– Cum ai știut?

Flora pufni și continuă să o pieptene.

– Cine are grijă de dumneavoastră? Credeți că nu am observat că ați umplut găleata cu mâncare pe care nu o puteți ține în stomac? Chiar dacă mi-ați cerut să vin mai târziu dimineața, ca să nu fiu de față, dovada tot era acolo.

Grețurile matinale ale Rebeccăi erau groaznice. Chiar fu nevoită să fugă de mai multe ori din camera ducesei ca să găsească un loc unde să vomite micul dejun. Dar cel puțin era doar o stare care o afecta la primele ore ale dimineții.

– Credeam că servitoarele se ocupă de asta.

– Niciodată nu le-am lăsat pe acele servitoare snoabe de aici să curețe camera. Asta e treaba mea.

– Dacă ai știut, de ce nu ai spus nimic?

– Nu erai pregătită să vorbești despre asta. Acum sunteți.

Rebecca oftă.

– Nu mai am de ales. Au trecut cinci săptămâni de când...

Îi venea greu să spună că făcuse dragoste, dar Flora înțelese.

– Și trei săptămâni de când trebuia să vă vină menstruația.

– Da. Deci înțelegi de ce nu mai pot aștepta. Încă o lună și o să înceapă să se vadă.

– La unele femei, se vede doar târziu în sarcină.

– Iar unele nu au grețuri matinale. Eu nu sunt atât de norocoasă. Speram că mă poți ajuta să mă hotărâsc ce să fac. Îi spun mamei și o las să găsească o soluție, dacă există una, sau îi spun tatălui copilului?

– Vă place destul de mult de el încât să vă căsătoriți cu el? Nu contează, probabil că da dacă l-ați lăsat să...

– Să nu vorbim despre asta, te rog! A fost o greșeală prostească. Și nu, nu aș prefera să mă căsătoresc cu el. Dacă sunt sigură de ceva, e că ar fi un soț groaznic. Nu știu însă ce fel de tată ar fi.

– Sunt sigură că vă dați seama că opțiunile mamei dumneavoastră vor fi foarte limitate. O să trebuiască fie să vă cumpere un soț, lucru pe care și-l permite să-l facă, fie să găsească o casă potrivită pentru copilul dumneavoastră.

– Nu suport gândul de a-mi da copilul unor străini, spuse Rebecca imediat.

– Atunci...

– Dar nu suport nici gândul unui soț plătit.

Flora își dădu ochii peste cap.

– Dacă v-ați hotărât deja să-l lăsați pe tată să se ocupe de asta, de ce mi-ați mai cerut sfatul?

– Nu am făcut asta.

Îngerul avea imaginea pătată în mintea ei, era dincolo de izbăvire. Până la urmă, era doar un ticălos. Acesta era tatăl copilului ei?

– De fapt, continuă ea, aș prefera să nu-l mai văd niciodată. Dar speram că tu o să găsești alte soluții.

– Ați putea pleca. Nu doar ca să nașteți, ci de tot. Să trăiți în străinătate și să vă prefaceți că sunteți văduvă. Probabil mama dumneavoastră chiar v-ar însoți.

Rebecca nu se gândise la asta și nici nu voia s-o facă. Ar fi fost o schimbare mare în viețile lor. Cum ar fi putut să-i sugereze asta mamei ei, când Lilly trăise toată viața în Norford? Toți prietenii ei se aflau acolo, iar ea era destul de mulțumită de viața ei actuală. Însă, dacă ar fi ales acest plan, Lilly sigur că și-ar fi făcut bagajele și ar fi mers cu ea. Atât de mult o iubea. Însă Rebecca nu ar fi putut suporta vinovăția de a-i fi întors viața mamei ei pe dos.

Nici una din opțiuni nu era plăcută, dar era de așteptat, după un pas așa de mare pe drumul greșit. Făcuse singurul lucru care era cu totul de neiertat în ochii înaltei societăți și tocmai de asta acestea nu trebuiau să afle.

– Nu pot să-i fac asta mamei, spuse ea. Chiar nu pot.

Flora mai trecu pieptănul prin părul Rebeccai de câteva ori, după care spuse:

– Tot ar trebui să-i spuneți gentlemanului... E un gentleman, nu?

– Nobil prin naștere, da.

- Există o diferență.
- În cazul lui, cu siguranță.
- Cine e?

Rebecca nu avea nici un motiv să-i păstreze identitatea secretă, cel puțin nu în fața cameristei sale.

- Prietenul lui Elizabeth, cel care a confundat camera asta cu locul în care își trăiau aventura în urmă cu câteva săptămâni și te-a lăsat cu gura căscată.

- Deci Lady Elizabeth nu a fost singura care... Dumnezeule, căsătorii-vă cu el!

- Nu.

- Cum să nu vreți asta?

- Pentru că probabil e cel mai groaznic fustangiu care a existat vreodată. Femeile se înghesuie din cauza felului în care arată, iar el profită din plin de asta și le seduce pe toate!

- Pe toate?

- Toate care sunt la fel de naive ca mine.

Flora oftă și o mângâie pe umăr pe Rebecca.

- Acum înțeleg mai bine. Un bărbat care arată așa poate să dărâme toate zidurile de apărare, mai ales dacă încearcă.

- Abilitățile lui nu contează, ci situația în care m-a lăsat.

- Mai exista o opțiune.

- De asta avem discuția asta, ca să analizăm fiecare opțiune. Pe care ai uitat s-o pomeniști?

- Ei bine, nu e ideală, dar dacă nu vreți să vă căsătoriți cu el...

- Am stabilit că nu.

- Și nu vreți să cumpărați un soț, să plecați sau să vă dați copilul unor străini...

- Da?

- Să-i dați lui copilul. Nu ar fi primul lord care și-ar asuma răspunderea și ar crește chiar el bastardul. Probabil ar prefera varianta asta și nu căsătoria, dacă e atât de groaznic precum spuneți. Iar dumneavoastră ați deveni o prietenă a familiei și ați putea merge în vizită, deși...

- Ce?

- Nu sunt sigură că ar fi o idee bună. Dacă vă atașați prea mult, e posibil să devină și mai dureros. Cum ați putea să nu vă implicați, când e vorba de propriul copil? În orice caz, trebuie să-i spuneți

și să faceți asta înainte să mergeți acasă. Dacă nu o s-o faceți, o s-o facă mama dumneavoastră și nu o să fie foarte drăguță, sunt sigură de asta. O să dea toată vina pe el. Probabil chiar o să-i ceară să vă ia de soție. Dacă nu vreți să se ajungă la asta, confrunțați-l! Poate că are alte alternative la care nu ne-am gândit.

Capitolul 24

Nu fu atât de simplu să îl găsească pe Rupert. Deși îl văzuse la câteva evenimente chiar după acea noapte fatidică, auzise că bărbatul se mutase din palat. Nici măcar nu se întorsese pentru celebrări după ce regina născuse primul ei băiat la începutul lunii noiembrie, noul moștenitor al tronului.

Știa că Rupert locuia în Londra, doar că nu știa exact unde și nici nu cunoștea pe nimeni în oraș pe care să poată întreba. Încercă mai multe tertipuri, în speranța că unul din birjari știa unde locuia marchizul de Rochwood. Nu funcționează. Îi ceru altuia să o ducă undeva unde putea găsi o carte cu adrese, însă birjarul îi spuse că știa niște cluburi de gentlemen care păstrau adresele nobilimii, iar nici unul din ei nu avea să treacă de ușă.

L-ar fi putut întreba pe Nigel Jennings, dar nu îl văzuse de când acesta îi dăduse scrisoarea pe care să i-o înmâneze lui Rupert, iar acum nu voia să discute cu el. În plus, era posibil ca Rupert să-i fi spus că nu era de încredere, ceea ce ar fi explicat de ce nu o căutase din nou.

În cele din urmă, îi spuse Florei de situația dificilă în care se afla, iar peste o oră, camerista se întoarse cu adresa. John Keets din nou. Ce bărbat descurcăreț!

Rebecca așteaptă până în dimineața următoare ca să poată ajunge acasă la Rupert destul de devreme, să fie sigură că îl găsește acolo. Ar fi trebuit să-i spună Florei să vină la palat mai devreme ca s-o însoțească. Însă nu avea nevoie de însoțitoare când se ducea direct la Rupert acasă și apoi se întorcea la palat, poate înainte să o lovească greața de dimineață.

Arlington Street era mult mai aproape de palat decât crezuse. Probabil putea purta acea conversație groaznică cu Rupert înainte să i se facă rău. Însă, după ce se dădu jos din trăsură și se îndreptă spre casa lui, emoțiile o copleșiră. Apoi își aminti toate motivele pe care

le avea ca să fie furioasă. Funcționă. Era la jumătatea scărilor când se deschise ușa, însă în câteva clipe, fu din nou cuprinsă de panică.

Marchizul nu era acasă, îi spuse majordomul. De fapt, nici măcar nu era în țară. Trebuia să se întoarcă în câteva săptămâni. Până atunci, era posibil să se întoarcă din Franța, deși avea dubii din moment ce corabia lui, *Merhammer*, plecase chiar în acea dimineață.

Atunci simți Rebecca un fior de speranță în toată acea panică. Oare vasul lui plecase deja sau majordomul lui doar credea asta? În orice caz, trebuia să afle spre ce port naviga *Merhammer*, deci oricum trebuia să meargă la docuri. Se duse repede la trăsură și îi spuse birjarului care era noua ei destinație. Era exclus să îl aștepte pe Rupert să se întoarcă în Londra peste câteva săptămâni. Nu avea timp de pierdut. Trebuia să trimită pe cineva după el chiar în acea zi. Poate că John Keets putea fi convins să își ia o mică vacanță...

– Ce naiba faci aici?

– Și mie-mi face plăcere să te văd, replică Rebecca scurt, după care se întoarse spre tânărul marinar care o condusese spre cabina lui Rupert.

Când mersese pe punte, simțise fiecare tip de anxietate posibilă. Ar fi fost mult mai rău dacă nu ar fi găsit iute docul unde fusese ancorată corabia. Însă toate emoțiile dispărură când văzu că *Merhammer* nu plecase. De fapt, nu toate emoțiile. Mai rămăseseră destul cât să vomite în Tamisa înainte să se suie pe corabie.

Cât de jenant fusese! Însă nici unul dintre marinarii care poate o văzuseră nu spusese nimic. Având în vedere cât de urât mirosea râul în zona docurilor, probabil erau obișnuiți să vadă femei și bărbați făcând același lucru.

Rebeccăi nu-i veni să creadă ce noroc avea. Corabia încă nu plecase deoarece o parte din marfă nu ajunsese la timp. Însă urma să plece imediat ce se întâmpla asta, așa că fu avertizată ca vizita să fie scurtă.

Având asta în minte, Rebecca intră în cabina lui Rupert și spuse:

– Cred că o să vrei să anulezi călătoria asta.

Nu îl privi în ochi. Trecuseră aproape șase săptămâni de când nu îl văzuse și nu vru să simtă din nou acele emoții.

– Serios? Presupun că ar trebui să întreb de ce, dar cum sunt slabe șanse să cred orice ai spune, cred că o să mă abțin.

Bărbatul închise ușa și se sprijini de ea. Era îmbrăcat obișnuit, cu o jachetă de un maro-închis și cămașa albă deschisă la piept. Chiar păruse amuzat de sugestia ei? Era incredibil cum o putea enerva atât de ușor, dar cel puțin acest lucru îi permise să se uite fix la el și să nu fie afectată de cât de chipeș era.

– Foarte bine, spuse ea ferm. Dacă o să poți lua o decizie rapid, fără să te gândești prea mult, atunci o să plec repede. Ești doar o opțiune la finalul unei liste scurte și nici măcar nu a fost ideea mea să te pun pe listă. Cineva mi-a spus că...

– Becca, poți să te oprești chiar aici, interveni Rupert. Am auzit destule ca să-ți recunosc tacticile, așa că permite-mi să te avertizez că nu mai am răbdare în ceea ce te privește. Spune repede ce ai de spus sau ieși! Asta e singura opțiune pe care o ai acum.

Ea îl privi fix.

– Și cu familia ta te porți la fel de groaznic?

Rupert fu luat pe nepregătite.

– Familia mea? De unde naiba ți-a venit ideea asta? Nu contează. Asta nu e treaba ta.

– De fapt, este. Și dacă nu poți să-mi răspunzi la o întrebare așa simplă, atunci nu mai am ce să-ți spun.

– Foarte bine, spuse el pe un ton satisfăcut, și deschise ușa larg.

Rebecca inspiră adânc. Vorbea serios! Rupert chiar își dorea ca ea să plece, fără să afle măcar ce o adusesse acolo. Chiar credea că ar fi putut să se înțeleagă cu el, la cât de răutăcios devenise după ce se culcase cu ea? Până atunci, nu se gândise că poate așa se purta cu toate femeile pe care le seducea și la care apoi renunță. Mai întâi era dulce și fermecător, apoi devenea un nesuferit. Cu siguranță, era un mod eficient de a se asigura că tinerele nu mai voiau să aibă de-a face cu el.

Nici măcar nu merita o replică finală. Nu-și putu ascunde privirea plină de dispreț pe care i-o aruncă atunci când trecu pe lângă el. Era la jumătatea scării când Rupert o trase înapoi. De data asta, trânti ușa în urma lor, înainte să-i dea drumul.

– Ai două minute ca să explici, mormăi el.

– Ai două secunde să te dai din calea mea.

– Sau ce? Chiar crezi că poți să treci de mine?

Încrederea lui o enervă și mai tare. Rebecca vru să-l lovească. Sărutul apăsător pe care i-l dădu Rupert îi surprinse atât de tare, încât

dură cam zece secunde ca să-și dea amândoi seama ce se întâmpla și să se retragă. Rebecca fu îngrozită de reacția ei lentă. Însă nu ezită să-și ștergă gustul lui de pe buze.

Privirea lui de un albastru pal o fixa.

– Asta a durut. Chiar m-a durut!

– Lasă-mă cu sarcasmul și dă-te la o parte! Decizia despre care am venit să discut cu tine nu mai e a ta, e a mea. Ți mulțumesc că m-ai ajutat s-o iau. Nu mai avem ce să ne spunem.

El își trecu nervos mâna prin păr.

– Presupun că știi că asta e una dintre cele mai vechi tactici existente. Chiar și eu am folosit-o ocazional. Dumnezeuule, Sarah chiar te-a luat sub aripa ei? Acum te învață și duplicitatea? Erai bună înainte, dar acum cu siguranță ai trecut la etapa următoare.

– La naiba cu Sarah! La naiba cu tine! Însă copilul meu nu o să rămână în grija ta! țipă Rebecca furioasă. De asta am venit aici, ca să aflu dacă ai vrea să crești chiar tu copilul în loc să fie dat în grija unor străini. Dar asta e ultima mea opțiune, să-l dau altcuiva. E posibil ca mama să-mi poată cumpăra un soț acceptabil, iar atunci nu o să fie nevoie să-l dau. Deci răspunsul tău nu era chiar așa de important. Am fost sfătuită să vorbesc cu tine înainte să îi spun mamei de situația mea, din moment ce prima ei reacție o să fie probabil să îți ceară să te căsătorești cu mine, lucru care e exclus!

Răspunsul lui imediat fu să aplaude încet.

– Bravo! Te pricepi de minune la manipulare, nu? Dumnezeuule, aproape că te-am crezut! Era ca și cum m-aș fi privit pe mine în acțiune. Fascinant, până când ai dat-o în bară pomenind de căsătorie. Nu ar trebui să pui niciodată pe masă scopul final. Trebuie să lași ținta să creadă că ideea e a lui, altfel nu merge.

Rebecca zâmbi amar. Oare Rupert chiar credea că făcuse toate astea ca să obțină o cerere în căsătorie de la el? Nici că putea să greșească mai mult, dar ar fi fost o pierdere de timp.

– La revedere, St. John, spuse ea cu tot disprețul pe care îl putu exprima și se îndreptă din nou spre ușă.

Însă corabia alese un moment groaznic să se incline dramatic în apă, iar Rebecca se mișcă și ea. Nu fu însă o mișcare pe care starea ei delicată să o suporte. Ochii i se măriră plini de groază și începu să se înece.

Capitolul 25

Presupunând că Rebecca avea să vomite pe podea, Rupert luă găleata goală aflată în capătul celălalt al cabinei și i-o dădu. Nu ar fi fost prima oară când vedea cum i se făcea cuiva rău, însă corabia urma să plece.

Cabina lui mică nu avea ferestre, dar fusese în destule călătorii pe mare ca să recunoască semnele.

Încă nu-i venea să creadă că Rebecca venise acolo. De fapt, nu-i venise să creadă că primul lui gând când o văzuse fu că o trimisese Nigel. Acesta subliniase că o soție i-ar fi ușurat actuala misiune și se gândise să petreacă o zi sau două în Franța, ca să găsească o femeieșcă potrivită care să se dea drept mireasa lui.

Dar fusese nebunie curată să creadă că Rebecca fusese trimisă pentru acea sarcină. Nigel știa că Rupert o credea pe Rebecca duplicitară. Își exprimase părerea foarte clar în raportul pe care i-l dăduse lui Nigel când acesta se întorsese în Londra. Rupert își vizitase superiorul după ce Nigel avusese ocazia să-i revizuiască raportul.

– Băiete, mă bucur că Rebecca Marshall ți-a dat biletul meu despre croitor, îi spusese. Cred că ești pregătit pentru câteva haine noi.

Era ceva ce i-ar fi spus Julie, nu Nigel, așa că Rupert fu șocat de reacția nepăsătoare a lui Nigel la raportul lui.

– Ai citit concluziile mele?

– Bineînțeles, dar cred că ai făcut din țânțar armăsar. O să-l investighez din nou pe Lord Alberton, dar nu cred că Rebecca era duplicitară. Am testat-o cu biletul acela pe care i-am zis să ți-l dea. I-am spus să te folosească drept intermediar, deoarece suspectam că o să fiu plecat de la palat o perioadă, așa că nu te-a mințit.

– Îți dai seama că, făcând asta, i-ai dat ocazia să ne manipuleze, nu?

– Doar dacă e în continuare de partea lui Sarah, dar, sincer să fiu, nu cred că e. Instinctele îmi spun că e de încredere. Chiar îmi place de ea.

– Pentru că e atât de bună, Nigel. Te-a păcălit.

– Nu sunt de acord. Ți se pare ciudat comportamentul ei doar pentru că se emoționează puțin în preajma ta. Nu-ți dai seama ce efect ai asupra femeilor?

– De data asta e ceva diferit, insistase Rupert.

Nigel îl privise încruntat.

– Nu te-am văzut niciodată exagerând astfel. Mă întreb de ce. Și tocmai în privința ei. Doar nu ai început să ai sentimente pentru ea, nu?

Întrebarea nu meritase un răspuns. Singurul lucru pe care Rupert nu îl inclusese în raport fusese locul în care Rebecca alesese să-i dea informațiile despre Lord Alberton: camera lui, în miezul nopții, și ce se întâmplase din cauza asta. Aproape că pomenise asta la întâlnire, dar se abținuse. Acele detalii erau prea personale pentru a fi împărtășite. Însă, fără să facă asta, nu putea explica de ce fusese atât de tăios.

Rupert știa că fusese păcălit, dar asta nu avea să se mai întâmple. Îl avertizase pe Nigel că terminase cu intrigile de la palat și că vorbea serios. Îi spusese clar că, dacă i se mai cerea vreodată să facă un lucru atât de trivial, aveau să o termine pentru totdeauna. Probabil din această cauză nu îl chemase Nigel în ultima lună. Până acum.

Rupert încă era furios din cauza Rebeccăi și nu-i venea să creadă cât de ușor îl manipulasă. Își dăduse voie să se implice emoțional, iar din cauza asta, tânăra reușise să-l păcălească. Iar acum avea îndrăzneala să se joace din nou cu el? Oare asta fusese planul ei de la început, să îl manipuleze pentru a se căsători cu ea?

Rupert nu credea că era însărcinată. Dacă era, i-ar fi spus mai de vreme și nu ar fi așteptat să-l confrunte tocmai acum, când corabia lui urma să plece. De fapt, nu i-ar fi spus deloc. Mama ei i-ar fi cerut să o ia de soție pe Rebecca.

Oftă. Nu-și putea ochii de la ea. Trebuie să se abțină să nu îi pună mâna pe umăr, să-și tempereze toată simpatia pe care o simțea pentru ea. Ea se prefăcea, iar el trebuia să țină minte asta!

Când termină de vomitat ceva ce păru un simplu scuipat, bărbatul replică sec:

– Cât de neplăcut! Cum ar trebui să mă convingă asta că ești însărcinată cu copilul meu?

– Încă ești un nemernic insensibil, nu? spuse ea, după care se șterse la gură. Asta a fost de la legănatul corabiei. Deși sufăr de greață matinală, sunt sigură că am scăpat de asta înainte să urc la bord. Mirosurile puternice din râu sunt de vină.

Bărbatul putea spune un lucru sigur despre Rebecca: găsea explicațiile ei plauzibile. Dacă nu ar fi știut adevărul, ar fi fost simplu să o creadă. Atât de pricepută era! Interacțiunea cu ea fusese o provocare care îi plăcuse, până când ea câștigase. Tocmai de asta era atât de supărat. Rebecca exploatase singurul lucru pe care el nu îl putea controla: dorința lui pentru ea.

Încă o dorea. Putea să nu fie încântat, dar nu putea nega acest lucru. Era prima femeie pe care o întâlneau vreodată care era mai abilă în manipulare decât el.

– Îmi cer scuze, spuse ea, în timp ce puse găleata la locul ei. Nu mă așteptam să se întâmple asta. Dar o să plec acum, fiindcă nu mai avem nimic de discutat.

– Mă impresionezi din nou. Mersul pe apă e una dintre abilitățile tale incredibile?

Rebecca îl privi uimită, după care avu îndoieli.

– Nu e nici măcar amuzant.

– Ai dreptate, nu e, mai ales pentru că asta e singura cabină disponibilă. Să știi că nu e o corabie pentru pasageri. Căpitanul ține această cabină goală pentru urgențe și cere un preț exorbitant pentru folosirea ei. Mă tem că eu i-am dat ideea să o închirieze prima oară când a avut nevoie de o călătorie rapidă în străinătate.

– Nu cred un cuvânt din ce spui, zise ea în timp ce se îndrepta spre ușă. Nu știu de ce încerci să mă oprești și nici nu-mi pasă, dar n-o să funcționeze. La revedere!

Rupert se mută pe singurul scaun din cabină, așteptând-o să se întoarcă. Era un scaun confortabil. Cel puțin căpitanul inclusese niște condiții la care un nobil s-ar fi așteptat, având în vedere prețul mare pe care-l plătea. Patul avea o mărime decentă și chiar dacă cearșafurile nu erau atât de moi precum cele cu care era obișnuit, erau curate. De podea erau chiar bătute în cuie o masă mică și rotundă și un scaun, pentru cină, în caz că traversarea Canalului dura mai mult decât era cazul.

Rebecca era furioasă când se întoarse, dacă era să se ia după privirea tăioasă pe care i-o aruncă.

– E inacceptabil! L-am lăsat pe birjar pe doc și încă nu-l plătisem. L-am asigurat că nu o să dureze mult.

Rupert ridică din umeri indiferent.

– Ar fi trebuit să-l plătești.

– Ca să plece și să mă lase aici? Am vrut să fiu sigură că o să stea...

– Asta e cea mai mică dintre grijile tale, Becca, deci nu te mai baza pe asta.

– Știi! Camerista mea o să înnebunească de grijă când o să vadă că nu mă întorc la palat. O să fie nevoită să trimită după mama.

Rupert simți un ușor disconfort când auzi asta. Niciodată nu mai avusese de-a face cu o mamă scandalizată, alta decât a lui. Însă disconfortul acela îl avertiză că începea să o creadă pe Rebecca, așa că se concentrează din nou pe scepticismul lui.

– Sunt sigur că o să reușești să-i explici cum ai rămas prinsă pe o corabie pe care oricum nu aveai ce căuta.

– Știi ceva, Rupert? Dai un nou înțeles cuvântului *obtuz*.

– Presupun că o să-mi spui de ce crezi asta, rosti el cu un oftat.

Spre dezamăgirea lui, Rebecca asta făcu.

– Îmi fac griji pentru mama când o să afle de dispariția mele. O să i se spună că lipsesc! Știi ce o să-i facă asta? Sunt singurul ei copil, sunt singura ei familie. Trebuie să întorci corabia!

Rupert simți că tânăra vorbea serios, așa că încercă să nu râdă. Cel puțin încercă, însă eșuă.

– Sunt sigur că această *corabie* nu o să asculte de rațiune.

– Știi ce vreau să spun, pufni ea.

Bineînțeles că știa, însă răspunsul lui era același.

– Căpitanul nu ascultă nici el de rațiune, draga mea. Dacă vrei să-l anunți de prezența ta, fii pregătită să-l plătești pentru asta. Dar nu te aștepta la o călătorie de întoarcere până nu scapă de marfă. Corabia asta e pentru comerț. Marfa este pe primul loc, iar pasagerii – pe al doilea.

– O să cumpăr marfa!

– Poți face asta doar dacă ți-ai adus toate finanțele cu tine. Căpitanul e lacom când vine vorba de bani, ți-am spus deja. Mi-a cerut 50 de lire doar pentru dus, nu și întors. Îți dai seama cât de strigător la cer e? Dar nu îi pasă dacă își închiriază cabina. Însă cu marfa își câștigă banii pentru traiul de zi cu zi.

Rebecca se aplecă, iar buza de jos începu să-i tremure. Părea că avea să plângă, lucru care îl făcu pe Rupert să se ridice de pe scaun.

– Să nu îndrăznești să mă faci să mă simt vinovat pentru ceva ce tu ai pus la cale! Sunt prins aici cu tine, fie, dar nu o să mai tolerez drame!

Bărbatul ieși din cabină, hotărât să vorbească el însuși cu căpitanul Overly. Dacă exista vreun mod să întoarcă *Merhammer* fără să-l amenințe cu pistolul, avea să o facă.

Capitolul 26

Rebeccăi îi luă câteva ore să se calmeze. Trei vizite mai neplăcute la găleată o ajutară să nu se mai gândească la suferința mamei de vreme ce nu putea face nimic în privința asta. Spera doar ca Flora să nu se grăbească să o caute pe Lilly. Dacă Rebecca era norocoasă, poate că reușea să se întoarcă în Anglia înainte ca Flora să o anunțe.

Se simțea mai bine și pentru că Rupert nu mai avea replici tăioase. La un moment dat, îi dădu un prosop rece pentru față și o ajută să ajungă în pat, unde se ghemui. Fusese un gest decent din partea lui, deși un singur act de decență nu ștergea lista lungă a comportamentului disprețuitor. Altfel, o ignoră și nu îi spuse nimic după ce făcuse niște remarci acide când se întorsese în cabină.

– O să vii în Franța și cu asta am încheiat discuția, o informă el.

– Ai întrebat...

– Chiar ți-am ascultat sugestia și m-am oferit să-i cumpăr afurisi-ta de marfă. Știe că o pot face.

– Căpitanul a refuzat? De ce, când tot ar fi obținut un profit?

– M-a refuzat pentru că a putut s-o facă. Pentru că i s-a părut mult mai distractiv să-mi râdă în față. Ar fi trebuit să știu, având în vedere că îl cunosc foarte bine. Urăște aristocrații. Îmi ia banii, dar odată ce ajungem pe mare, profită de orice ocazie ca să-mi amintească faptul că el e un zeu, iar eu sunt la mila lui.

Rupert era atât de furios, încât nu mai spuse nici un cuvânt, însă nici Rebecca nu se gândi prea mult la el, pentru că avea alte probleme. Era destul de sigură că greața nu era din cauza sarcinii, ci a corabiei. În timp ce stătea pe pat, deschise ochii de câteva ori ca să vadă unde era el.

Rupert se plimbă puțin, dar ea abia îl auzi și nu îl privi, simțindu-se prea rău ca să deschidă ochii. Când bărbatul se opri, îl zări pe acel singur scaun confortabil. Pentru că stătea cu piciorul atârnat deasupra brațului scaunului, ea crezu că Rupert voia se culce acolo.

Se apropia ora prânzului. Nu ar fi trebuit să ajungă deja în Franța, dacă *Merhammer* doar traversa Canalul? Rebecca nu mai mersese cu o corabie până atunci, dar până și ea știa cât de aproape erau cele două țări. Cel puțin se simțea mai bine, destul cât să se ridice și să afle.

– Cât de repede putem să coborâm de pe corabie? întrebă ea.

– Nu destul de repede, bombăni Rupert fără să deschidă ochii.

– Franța e o țară foarte mare. Credeai că e doar o călătorie scurtă peste Canal?

Exact asta crezuse.

– Nu e? întrebă ea.

– Nu. Marfa trebuie să ajungă în Rouen, care e mult mai departe pe coastă, la vreo 40 de kilometri pe Sena. Destinația mea e în zona centrală și în sud, deci nu contează în ce port ajungem.

– Câte zile?

Rupert deschise ochii și o privi.

– Dacă ești atât de disperată, de ce nu ai sărit în apă când încă eram pe Tamisa? Te-ai fi întors la palat târându-te prin noroi, dar cel puțin ai fi făcut asta azi, nu săptămâna viitoare.

– Asta nu a fost niciodată o opțiune, spuse ea îngrozită și palidă. Săptămâna viitoare? Nu am învățat niciodată să înot.

– Minunat. Trebuia să fie ceva ce nu știi să faci, nu?

Cum putea să fie atât de sarcastic când panica începea din nou s-o copleșească?

– Când ajungem în port?

– Dacă vremea ține cu noi, probabil mâine.

Rebecca îl privi furioasă.

– Nu puteai să spui așa, nu săptămâna viitoare? Ți place să vezi cum leșină femeile?

– Ți-ai dat seama cum să te prefaci că leșini fără să te rănești?

– Du-te naibii!

– Cabina asta a devenit deja un iad, așa că aș spune că sunt destul de aproape.

– În sfârșit, suntem de acord cu ceva!

Nu mai avea de gând să-i spună nici măcar un cuvânt acelui bărbat groaznic. Rezistă zece minute întregi. Ar fi vrut ca lucrurile să fi stat altfel, dar Rupert avea informații de care avea nevoie.

– Deci mă pot aștepta la o călătorie de întoarcere mâine? întrebă ea plină de speranță.

– Pe *Marhammer*? Nu, corabia călătorește mai la sud înainte să se întoarcă. Dacă îți permiți prețul de a păstra această cabină atât timp, ar dura minimum șase zile.

– Atunci poate altă corabie din Rouen?

– Poți să încerci, dar, dacă ar fi atât de simplu să călătorești pe mare când ai chef, nu aș mai avea de ce să folosesc o corabie de marfă ca *Merhammer*. Dar cine știe, poate ai noroc.

– Atunci trebuie să am noroc, nu? răspunse ea hotărâtă.

Rupert râse.

– O să vedem. O să încerc portul din Calais, unde există corăbii care oferă această scurtă traversare a Canalului la care sperii. Dacă nu poți să obții o cabină, majoritatea celor care pleacă spre Dover îți închiriază un loc pe punte, tocmai pentru că e atât de scurtă călătoria. De fapt, spuse el, fac asta pentru un bărbat, nu știu dacă acceptă o femeie neînsoțită. Dar, oricum, închirierea spațiului pe punte nu este o idee bună dacă plouă sau ninge, ceea ce se întâmplă destul de des în această perioadă a anului.

Chiar trebuia să adauge o problemă?

– Tu când o să te întorci?

– Nu atât de repede pe cât aș vrea. Trebuie să petrec câteva zile acolo ca să găsesc o soție... acceptabilă.

– Te duci în Franța ca să te căsătorești?

Rupert nu îi răspunse imediat. De fapt, o privea atât de insistent, încât Rebecca se simți inconfortabil.

Însă, în cele din urmă, bărbatul îi răspunse:

– Nu. Deși asta ar încânta-o pe mama, cred că ar prefera o noră din Anglia. Din fericire, nu mă grăbesc să-i fac pe plac. Nu am nevoie de o soție adevărată, ci doar de o femeie care să joace acest rol câteva zile.

– O soție falsă?

Rupert zâmbi enigmatic.

– Exact.

– Pentru ce?

– Dacă te oferi să joci rolul, putem să aprofundăm. Altfel, nu e treaba ta.

Rebecca trebui să-și controleze curiozitatea înainte să-i spună:

– Adevărată sau falsă, căsătoria cu tine mi se pare atât de detestabilă, încât răspunsul meu e *nu*.

Rupert ridică din umeri, închise ochii și încercă să ațipească.

Rebecca stătea în pat și închise și ea ochii. Nu era treaba ei ce pu-nea el la cale. Dar nu-și putea imagina de ce ar fi avut cineva nevoie de o soție falsă. Însă frustrarea ei creștea, iar curiozitatea era copleșitoare. Nu, refuza să-l întrebe din nou!

Trecu mai mult de o oră. Rebecca aproape că uitase de asta când îl auzi spunând:

– Probabil te-ai întoarce în Londra mai repede cu mine decât singură. Există posibilitatea ca nici unul din căpitani să nu vrea să aibă de-a face cu tine, pentru că nu vor femei nemăritate pe corăbiile lor. În urmă cu ceva timp, marinarii considerau că femeile aflate la bordul vasului aduceau ghinion.

Rebecca nu mai auzise niciodată ceva atât de prostesc, dar știa exact ce sugera, așa că rosti sec:

– Nu am refuzat? Sunt sigură că am făcut-o!

– Nu glumesc, Becca. Dacă aș avea cu mine o femeie care să se dea drept soția mea, probabil aș intra și aș ieși din oraș într-o zi. Dar, chiar dacă întârzii încercând să găsești o parteneră potrivită, am senzația că tot o să ajung înaintea ta în Calais și apoi acasă.

– Prostii. Dacă trebuie, o să fac acea călătorie.

– Dacă reușești să găsești o birjă care să te ducă atât de departe, e posibil. Dar bănuiesc că o să fii blocată folosind trăsurile publice. Și vei întârzia mult. Acestea călătoresc doar dacă sunt pline. O să aștepti să se umple în fiecare oraș prin care treci? Dacă stau să mă gândesc, cel mai probabil o să-ți ia săptămâni, nu zile.

– Foarte bine! țipă ea. Dacă îmi garantezi că o să mă întorc în Londra în trei zile, atunci o s-o fac. Dacă nu poți, atunci nu mai vreau să aud nici un cuvânt despre asta.

– S-a rezolvat, spuse el.

Capitolul 27

Rebecca nu putu să mănânce prânzul în acea zi pe mare, deși îi era foame. Mirosul mâncării din cabină îi provocă fiori și o ținu în fața găleții până când aromele dispărură. În a doua parte a zilei, navigarea fu mai ușoară, iar la cină putu să stea la masa aceea mică, pe scaun, pe care Rupert i-o oferă, în timp ce el stătu cu farfuria în mână pe scaun.

– Bucură-te de fiecare bucată a acelei mese, îi spuse. M-a costat 5 lire afurisite.

Rebecca aproape că se înecă auzind asta, dar continuă să mănânce, atât de foame îi era.

– E un hoț, spuse ea despre căpitan. Dar nu știam că stai atât de prost cu banii încât să simți lipsa a 5 lire. O să ți le dau înapoi.

Nu era ironică. Rupert se plânsese atât de mult de costul călătoriei, încât Rebecca se gândise că bărbatul nu avea bani, deși probabil ar fi trebuit să nu spună asta.

Rupert îi aruncă o privire tăioasă.

– Nu are legătură cu faptul dacă îmi pot permite sau nu. Nimănui nu-i place să fie jefuit, e simplu. Dar în cazul ăsta nu a fost vorba de căpitan, ci de bucătar. Nu i-a convenit să fie deranjat când i-am cerut mâncare simplă din cauza stării tale, asta în condițiile în care pregătise deja o masă copioasă.

Rebecca se simți groaznic când auzi asta. Era al doilea lucru atent pe care-l făcuse pentru ea în acea zi, lucru total neașteptat.

– Îmi pare rău.

Bărbatul nici măcar nu clătină din cap, semn că o auzise, iar asta o făcu să creadă că îi rănise sentimentele. Deși nu îi spusese de ce avea nevoie să se dea drept soția lui, nu se putu convinge să nu-l întrebe.

Tânăra tăcu până ce terminară de mâncat. Ea se întoarse în pat, dar nu se întinse din nou, ci doar stătu acolo, uitându-se la podea.

Emoțiile care i se citeau pe față erau probabil destul de grăitoare, făcându-l pe Rupert s-o întrebe pe un ton mai blând:

– La ce te gândești acum?

O întrebare mai bună ar fi fost la ce nu se gândea! Însă gândurile ei fugiră la remarca lui de mai devreme, când spusese că ar fi putut înota înapoi în Londra. S-ar fi întâmplat ceva groaznic, iar expresia ei probabil reflecta acest lucru.

– Chiar m-ai fi lăsat să sar peste bord de dimineață, având în vedere starea mea, când asta mi-ar fi putut răni copilul?

Rupert păru iritat.

– Hai să fim clari în privința asta, Becca. Nu cred nici un cuvânt din tot ce spui despre un copil. Cred că ai avut un motiv pentru care ai venit azi la mine. Dacă ai vrea să clarifici lucrurile...

O făcuse mincinoasă de prea multe ori.

– Acum aș vrea să taci, fiindcă m-ai insultat destul într-o singură zi.

– Țta e răspunsul tău când ești pusă la colț?

– Poate că patul ăsta e așezat într-un colț, dar e destul de spațios, mulțumesc frumos. Pur și simplu nu simt nevoia să te conving. Ți-am spus deja că părerea ta nu mai contează pentru mine. Ai pierdut șansa de a fi implicat în viața acestui copil și nu mai poți face nimic ca să schimbi asta.

Dumnezeule, ce satisfacție avu să-i spună asta și să-i vadă reacția neașteptată! Chiar părea furios.

– Dacă ai fi fost însărcinată, nu te-aș fi lăsat să sari, dar cum nu ești, puțină apă rece nu ți-ar fi făcut rău dacă erai atât de grăbită să ajungi acasă, așa cum pretindeai.

Deci credea că îngrijorarea legată de reacția mamei ei era o prefăcătorie? Era demn de dispreț. Nu merita nici un alt cuvânt legat de acest subiect. Se întinse ca să-l facă să creadă că adormise.

De fapt, nu trebui să se prefacă. După ce mănca, se culcă imediat. Însă corpul ei fusese afectat de toate acele grețuri, iar asta o epuizase mai mult decât își dăduse seama.

Singurul lucru pentru care Rebecca putu fi recunoscătoare înainte ca *Merhammer* să acosteze în dimineața următoare era că Rupert nu încercase să-i ia patul. Nici măcar nu pomenise de aranjamentul lor. Pur și simplu își petrecuse noaptea în acel scaun.

Dimineață, când Rupert ieși din cabină cu bagajul în mână după ce îi spusese că ajunseră în Rouen, Rebecca se duse din nou la găleată. Corabia era ancorată în apropiere de docuri. Dar, cum ajunsese

la miezul nopții, trebuise să-l aștepte pe căpitanul portului până dimineață pentru a-i desemna un loc de staționare.

Îl găsi pe Rupert pe punte, lângă balustradă. Crezu că o aștepta pe ea, însă, când i se alătură, bărbatul nu coborî de pe corabie. Rebecca nu se obosi să întrebe de ce și coborî repede. El o urmă pe doc.

– Mai bine?

– Mult mai bine, răspunse ea și găsi o ladă în apropiere pe care să se așeze. Sunt deja obișnuită cu grețurile matinale, însă acum, că am și rău de mare, e prea mult.

– Sunt sigur, spuse el sec.

Rebecca oftă. Rupert pur și simplu nu credea că era însărcinată. Îi spusese asta foarte clar noaptea trecută. Își făcuse o părere proastă despre ea din cauza situației create de Sarah. Prin urmare, nu era mirare că nu o credea. Iar cu cât încerca mai mult să îl convingă, cu atât erau șanse mai mari ca bărbatul să creadă că avea dreptate.

Timpu nu era nici el de partea ei, Rebecca nu se aștepta să îl mai vadă vreodată după călătoria asta. Rupert s-ar fi putut gândi să verifice după câteva luni, dar atunci ar fi fost prea târziu. Fie avea să fie plecată din țară, într-un loc unde el sigur nu o putea găsi, fie avea să fie căsătorită cu altcineva. Înclina către a doua variantă. Ideea că și-ar da copilul altcuiva, fie și lui Rupert, o măcina îngrozitor de tare.

Capitolul 28

Rebecca simți că avea să plângă acolo, pe doc, așa că alungă gândurile întunecate.

– Putem să plecăm acum? îl întrebă pe Rupert.

– Cum ajunge trăsura mea aici.

– Ai stabilit să te aștepte o trăsură aici?

– Nu.

Când el nu-i dădu explicații, Rebecca își dădu seama de ce nu fusese atât de nerăbdător să coboare de pe corabie.

– Ai adus o trăsură?

– Și un birjar. Este prima oară pentru mine. De obicei, prefer să călăresc. Dar am fost avertizat că o soție nu ar călători călare. Dacă ajungem la destinație cu pompă, o să intrăm mai repede. Nu prea poți să închiriezi trăsuri, nici măcar acasă.

Bineînțeles că nu puteai, dar Rebecca își aminti că Rupert nu îi explicase încă de ce avea nevoie de o soție sau de pompă. Era timpul să schimbe asta.

Însă, înainte să abordeze subiectul, el adăugă:

– Nu-ți face griji. Am reușit să strâng destule lire pentru a plăti ca trăsura să fie descărcată prima, înaintea mărfii.

Tânăra se înroși. Avea senzația că Rupert nu putea uita remarcă ei nechibzuită despre fondurile lui. Dar nu avea de gând să-și ceară scuze din nou. În schimb, întrebă:

– Ce e cu cerința ta neobișnuită? Ești aici ca să seduci o doamnă ghinionistă și, ca să te asiguri că nu îți cere să te căsătorești cu ea, vrei să aduci o soție falsă?

– Acum că ai pomenit asta, nu e o scuză rea. Își duse mâna la obraz, ca și cum s-ar fi gândit la asta. Să ne oprim aici cu explicația, da?

– Dacă o faci, poate că o să te ajut să sari în apă.

Rupert ridică un picior, îl puse lângă coapsa ei pe ladă și se aplecă spre ea.

– Dacă ai terminat cu amenințările și cu sarcasmul fără rost, o să-ți explic. Nu plănuiam să țin secret. Mi s-a cerut să termin o investigație care are loc de câțiva ani. Cum tocmai ai terminat școala, presupun că știi cât de mult s-a extins imperiul nostru.

– Bineînțeles.

– Atunci știi că această expansiune a implicat și victime, și ocupație militară. În India, de exemplu, au fost tot felul de revolte provocate de conducători mai mici strămutați. Însă a ieșit în evidență un atac, deoarece câțiva dintre soldații noștri care se aflau acolo au fost uciși de puști britanice.

– Furate?

– Da, dar nu din rezerva armatei din India, așa cum ai crede. A durat aproape doi ani ca să se găsească o dovadă în această parte a lumii, unde au fost transportate încărcături care chipurile nu părăsiseră Anglia.

– De ce atât de mult?

– Pentru că erau furate doar una sau două lăzi, deci nimeni nu a observat.

– Iar armatele noastre sunt împrăștiate în atâtea țări, încât puștile ar fi putut veni din multe alte locuri, ghici ea.

– Exact, încuviință el. Însă pista se oprește în Le Mans, cel puțin asta sperăm. Hoțul din Anglia a fost prins, în sfârșit, și convins să spună numele bărbatului care l-a angajat.

– Deci francezii chiar încearcă să ia înapoi o parte din pământul din India pe care l-au pierdut în favoarea noastră, fără să dezvăluie că ei instigă atacurile?

– E o variantă bună, Becca, dar nu. Samuel Pearson se pare că e bărbatul care a pus la cale jaful, dar avem nevoie de mai multe doze decât cuvântul unui hoț. Însă Pearson are un motiv bun. E al doilea fiu al unui lord englez, un aristocrat fără titlu. A obținut brevetul unui ofițer în armată și a fost trimis în India pentru cea mai mare parte a carierei militare. Tot acolo a fost concediat pentru niște afaceri necinstite cu cei pe care-i conducea.

– Nu sunt indienii locali care formează cea mai mare parte a infanteriei noastre de acolo?

Rupert păru impresionat și încuviință.

– Ai avut un profesor bun la școală.

– Tutore, îl corectă ea. Mama m-a ținut aproape de casă.

Dar călătorise mult și îi plăcea să împărtășească tot ce văzuse prin lume și ceea ce învățase.

– Mama ta ți-a permis un studiu atât de vast? întrebă Rupert curios.

– Chiar a insistat. Tata a murit când eram mică, așa că mama m-a crescut cum i s-a părut ei mai bine.

– Interesant. O abordare destul de radicală când ai o fată. Dar, pe de altă parte, nu ar fi prima văduvă care a exagerat cu libertățile. Mama a făcut la fel când a rămas văduvă, dar nu în ceea ce îi privea pe copiii ei, ci pe ea.

Caii lui Rupert erau în sfârșit coborâți de pe corabie, așa că se scuză câteva minute ca să ajute. Portul nu era atât de mare, așa că fu surprinzător să vadă că avea o corabie plutitoare care ajunsese deja lângă Merhammer ca să se descarce marfa, iar trăsura fu primul lucru luat.

Înainte ca Rupert să se întoarcă la ea, caii fură legați, el o însoți la trăsură, după care se urcă și el. Trăsura era tapițată cu piele de un maro-închis. La ferestre erau perdele groase. Din afară, părea trăsura unui nobil. Nu era vulgară, dar avea acel lemn maro-închis care scotea în evidență blazonul auriu al familiei St. John, deci își puteau face apariția cu mare pompă.

– Pregătește-te, îi spuse Rupert în timp ce se rezemă pe locul din fața ei. I-am spus birjarului să se grăbească. Se pricepe să-mi asculte ordinele.

Exact când îi spuse asta, ea se mișcă brusc pe banchetă. Asta îi făcu pe amândoi să râdă. Rebecca avu un sentiment ciudat. Nu ar fi trebuit să râdă cu el.

Își reveni și îi aminti lui Rupert că nu își terminase explicația.

– Care au fost motivele domnului Pearson?

– Având în vedere că fosta lui unitate a fost atacată cu aceste puști furate, și asta mai mult de o dată...

– Vorbești de crimă, nu? întrebă ea încruntându-se.

– E cea mai potrivită concluzie. A ținut câteva ranchiuni. Scandalul provocat de faptul că a fost dat afară l-a forțat să părăsească Anglia și să se stabilească în Le Mans. Dar asta e tot ce avem. Acum ne trebuie niște dovezi că primea puștile furate sau că le trimitea în India. O dovadă de plată sau o declarație ar fi îndeajuns.

– Implicarea ta în această investigație a fost cerută de croitorul tău, nu?

– Cine?

– Domnul Jennings.

Rupert râse.

– Pearson nu o să primească orice englez la ușă. A cerut un aristocrat, deci da, Nigel s-a gândit la mine. Și cum aveam ceva timp liber, am acceptat.

– O să-i spui lui Pearson cine ești cu adevărat?

– Bineînțeles că nu. O să folosim nume false: Lord și Lady Hastings.

– Deci care e planul tău?

– Trebuie să intru în casa lui. Dacă nu ar fi avut o familie așa de mare, m-aș fi strecurat pur și simplu înăuntru și aș fi terminat treaba. Dar cu servitorii, copiii și chiar câteva dintre rudele soției lui, care locuiesc cu ei, sunt probabil 30 de oameni sub acel acoperiș, și nu e un acoperiș chiar așa de mare.

– Te gândești să bați la ușă ca să intri?

Rupert râse.

– Ai zice că e o opțiune, nu? Și este, dar nu fără o soție.

– De ce?

– Pentru că, deși Pearson e un om groaznic, un hoț afurisit, un posibil criminal, are o calitate: este un bărbat devotat familiei. Ba chiar și-a luat toată familia în India. De fapt, ține atât de mult la familie, încât nu are încredere în nici un bărbat care nu e căsătorit sau care nu își prețuiește familia la fel de mult ca el.

– Nimeni nu ar putea fi atât de excentric.

– Cam astea au fost și cuvintele mele când mi s-a spus exact ce ți-am repetat. Dar se pare că e adevărat. Oricum, planul e să apărăm la ușa lui ca un cuplu căsătorit, care se află în trecere prin oraș și a auzit că un alt englez locuiește acolo. Am fost plecați atâta vreme din Anglia, în marele nostru tur, încât așteptăm cu nerăbdare să-l cunoaștem. De fapt, cred că ar trebui să schimbăm povestea, să spunem că suntem într-o căsătorie de nuntă, având în vedere cât de tânără ești.

– Vrei să spui că întregul tău plan e atât de simplu? Nu trebuie să cauți printre bunurile lui ca să găsești dovezi?

– Aici intervii tu. Nu o să fii doar prezentată. Trebuie să distragi atenția, ca eu să pot căuta prin câteva camere din casă. Doar asta e una dintre calitățile tale, nu-i așa, draga mea?

Capitolul 29

Rebecca nu mai întâlnise niciodată o persoană atât de sarcastică sau de ofensatoare ca Rupert St. John. Începuse să se întrebe dacă grosolănia lui era ceva natural sau o strategie menită să le împiedice pe femei să se îndrăgostească de el. Asta după ce le fermeca și le ducea în pat. De fapt, în cazul ei, îi spusese foarte clar că el crezuse că ea îl sedusese și o ura pentru asta. Își dădea măcar seama cât de ipocrit era?

Însă Rupert ar fi putut cel puțin să o avertizeze ce implica rolul ei în misiune. Nici măcar nu îi oferise sugestii, despre cum ar fi putut distra atenția familiei Pearson, pentru ca el să caute niște dovezi în tot acel timp.

– Nu e o călătorie rapidă, fu singura lui remarcă suplimentară. Avem noroc dacă ajungem înainte să se lase întunericul, deci ai destul timp cât să găsești ceva.

Așa era, și era un mod mai bun de a-și petrece timpul decât să fie supărată din cauza bărbatului tăcut care stătea în fața ei. Trebuia doar să încerce să uite că Samuel Pearson era un criminal suspectat și să se concentreze pe faptul că bărbatul era un familist convins. O soție aristocrată și copii... sigur putea găsi ceva comun cu acești oameni. Încă i se părea ciudat că un bărbat care își iubea familia atât de mult putea fi vinovat de trădare și moartea unor concetățeni. Oare devotamentul lui extrem față de familie era un rezultat al vinovăției pe care o simțea pentru crimele sale? Sau pista asta care ducea la el era falsă? Poate până la urmă nu era un criminal.

Dar cum i-ar putea distra atenția? Era exclus să leșine. Nu avea de gând să cadă în mod deliberat și să riște să-și rănească bebelușul. Ar fi putut poate să se împiedice de o vază, să fie soția neîndemânică. Dacă primul accident nu îi distrăgea atenția lui Pearson, cel puțin acesta va sta cu ochii pe ea, ca să se asigure că nu va mai pierde altceva de valoare din cauza neîndemănării ei.

Mulțumită de planul ei, se lăsă în scaun și se uită pe fereastră la privești. Asta o plictisi destul de repede, din moment ce se aflau între orașe și nu vedea decât câmpuri necultivate. Rupert ațipise. Oare nu putuse să doarmă în acel fotoliu noaptea trecută? Nu se simțea prost din cauza asta. Era vina lui că ea era în Franța, era vina lui că Rebecca era însărcinată cu un copil nelegitim, era vina lui că ea nu-și putea lua ochii de la el prea mult timp. Cum Rupert dormea, nici măcar nu încercă să facă asta.

Rupert își schimbase hainele înainte să se trezească Rebecca în acea dimineață. Ea nu avusese cu ce să se schimbe, dar cel puțin rochia de culoarea lavandei pe care o purtase ziua trecută îi ținea de cald și nu se șifona prea ușor. Satinul, vesta de brocart cu butoni extravaganti, inelele strălucitoare de pe degetele lui lungi, hainele croite perfect și calitatea materialelor, totul arăta că nu se dăduse în lături de la cheltuit bani pentru a fi la modă. Rebecca oftă. De ce un bărbat care arăta atât de angelic trebuia să fie un ticălos detestabil? Și de ce faptul că știa asta despre el nu pusese punct atracției față de el? Nu ar fi trebuit să simtă decât ură pentru el având în vedere cum o tratase, însă când îi privea buzele apetisante, nu simțea decât fiorii pe care i stărnise atunci când o sărutase. Când îi privea degetele, își amintea emoția provocată de mângâierile lui. Când se uita la... ba nu, nu se uita acolo, dar de ce i-o luase pulsul razna?

Se forță să-și închidă ochii. Rupert nici măcar nu era treaz! Cum putea avea un efect atât de puternic asupra ei?

Chiar dacă avuseseră doar o oprire scurtă pentru a lua prânzul, tot nu aveau să ajungă în Le Mans înainte de lăsarea întinericului. Orașul era atât de vechi, încât fusese construit chiar înainte ca romanii să cucerească Galia. Rupert nu vizitase niciodată orașul și subestimase cât le va lua să ajungă acolo cu trăsura. După ce obținuse cel mai recent set de instrucțiuni, birjarul, Matthew, deschise portiera și îl informă pe Rupert:

– Încă opt ore, milord, cel puțin. Căi nu o să reziste atât de mult în ritmul ăsta.

Rebecca nu avea să fie înapoi în Anglia în trei zile? I se citit pe chip cât de dezamăgită se simți de veștile alarmante.

După ce se uită la ea, Rupert îi spuse bărbatului:

– Nu ne permitem o întârziere așa lungă. Dă-mi câteva ore ca să dorm, după care o să mân eu trăsura noaptea, ca să dormi tu.

– Foarte bine, milord.

Matthew consideră acest aranjament acceptabil, însă Rebecca, care încă își făcea griji din cauză că va lipsi cu o zi în plus, îi zise:

– Ai dormit deja toată ziua. De ce nu te duci în locul lui Matthew acum?

– Chiar ai crezut că am putut să dorm în timp ce ochii tăi mă devorau?

Rebecca roși de furie și jenă. Ce manipulator! Îl privise de mai multe ori pe parcursul zilei. Probabil îi memorase trăsăturile feței, ca să o poată schița atunci când nu era prezent. Însă nu ar fi putut ține informațiile astea doar pentru el? Voia să se asigure că o făcea complet de râs?

Însă Rupert nu insistă. Cel puțin asta crezu ea, când se așeză pe banchetă și se întoarse cu spatele la ea.

– Culcă-te, îi spuse. Mâine trebuie să fi în formă. Rebecca tocmai se întinsese când el adăugă: Și nu te mai uita la fundul meu.

Obrajii îi luară foc. Asta garanta că Rebecca nu va dormi până când el nu se va da jos din trăsură.

Capitolul 30

Samuel Pearson clar nu era cum se așteptase Rebecca. Se apropia de 40 de ani, avea o înfățișare militară, însă era și foarte sociabil, ceea ce o făcu să suspecteze că Rupert mințise în legătură cu bărbatul și nu îi spusese adevăratul motiv pentru care se aflau acolo.

Ajunseseră în Le Mans destul de devreme cât să ia micul dejun înainte să meargă acasă la familia Pearson la o oră decentă. Rebecca reuși chiar să nu-și vomite masa, deși de data asta își dorise ca lucrurile să fi stat altfel de vreme ce grijele pe care și le făcea în legătură cu starea ei nu făceau decât să adauge la emoțiile pe care le avea pentru partea ei din plan. Însă în clipa în care Rupert se prezentă ca fiind John și Gertrude Hastings – nume pe care probabil îl alesese pentru că bănuia că nu-i va plăcea – și le povesti despre „voiajul lor de nuntă”, Pearson îi primi cu brațele deschise, îi invită în salonul lui și trimise după restul familiei, ca să îi prezinte. Cei nouă copii ai lui Pearson aveau între unu și 14 ani și se părea că Mary Pearson nu terminase cu mărirea familiei, din moment ce era în luna a șasea a unei noi sarcini. Ce doi erau evident devotați unul altuia și copiilor lor. Erau niște oameni atât de plăcuți, care se purtară ca și cum Rebecca și Rupert le erau prieteni vechi. Rebecca nu vedea nimic în neregulă cu Pearson care să susțină acuzația lui Rupert, potrivit căreia bărbatul își omorâse foștii camarazi în India ca răzbunare.

– Cum vi se pare viața în Franța? întrebă Rebecca în timpul unei scurte pauze din conversație.

– Clima e mai caldă, spuse Samuel.

– Și nu plouă prea mult, adăugă Mary cu un zâmbet. Am ajuns să iubesc orașul ăsta.

– Iar unii oameni sunt chiar prietenoși, continuă Samuel. Deși, ca în orice oraș, din orice țară, mereu o să fie și oameni care preferă să nu socializeze. Dar ne așteptam la mai multe ostilitate după ultimului nostru război cu Napoleon și am fost plăcut surprinși în privința asta.

– Am încercat să-i spun că a trecut destul timp pentru ca asta să nu mai conteze, zise Mary. Nu e ca și cum a fost primul război pe care țara noastră l-a dus cu Franța. Dumnezeuule, oare putem să numărăm toate conflictele care s-au petrecut de-a lungul secolelor între cele două țări?

– Așa e, încuviință Rupert. Dacă nu ne luptăm pe frontul de acasă, atunci e din cauza unor teritorii noi pe care ambele țări le vor. Dar comerțul înflorește din nou între noi. Banii au tendință să acopere distanța, nu-i așa?

– Așa e, spuse Samuel, care întrebă apoi curios: Tu te ocupi de negoț?

Era o întrebare impertinentă pe care un aristocrat să o pună altui aristocrat, chiar dacă tocmai vorbiseră despre comerț, însă Rebecca fu surprinsă când îl auzi pe Rupert răspunzând:

– Nu, dar bunicul meu a făcut asta. A avut de ales fie asta, fie să lase familia să fie săracă în continuare, după ce tatăl lui risipise toată averea la jocuri de noroc.

– Nu e ceva rar, răspunse Samuel.

Rebecca nu avea nici un dubiu că era doar una dintre minciunile lui Rupert, însă minciuna era menită să-i pună pe picior de egalitate pe el și pe Pearson. Oare spusese asta în caz că nu găsea dovezi scrise despre fărâdelegile lui Pearson și trebuia să găsească alte modalități prin care să demonstreze vinovăția acestuia, cum ar fi să facă afaceri cu el? Asta după ce o ducea înapoi în Anglia, evident.

Rebecca nu voia decât să se termine totul, ca să se întoarcă acasă. Cu asta în minte, întrebă dacă era în apropierea vreo încăpere în care se putea împrăști. Trei dintre copii se oferiră să-i arate unde să meargă.

Nu erau expuse vase pentru flori prin casă în acea perioadă a anului. Însă după ce observă o statueta delicată din sticlă, de vreo 30 de centimetri, pe o masă pe lângă care avea să treacă, Rebecca era hotărâtă să o dărâme când ieșea pe ușă.

Reuși să facă asta foarte ușor, dar nu se așteptase ca unul din copiii să fie atât de aproape de ea, încât să prindă figurina înainte să se spargă. Se întoarse și îi explică gazdei:

– Îmi pare rău, dar par să fiu neobișnuit de neîndemânică de când mi-am dat seama că sunt însărcinată. Sper că o să treacă repede.

Bărbatul râse.

– Nu e nevoie să-mi explici. Mary poate să-ți spună multe astfel de povești când te întorci. Ea avea poftă și, deși am încercat să mă pregătesc din timp, ca să am mai multe din ce voia, nu avea rost. La fiecare sarcină avea poftă diferite!

Rebecca zâmbi, ca semn că apreciasse gluma, însă nu i se păruse deloc amuzant. Era ușor pentru un bărbat să râdă, când nu el era cel care trecea prin toate acele senzații stranii. De asemenea, se aplecă, pentru a-i mulțumi fetiței care salvase figurina. Și simți un miros neplăcut când făcu asta. Fetița era destul de mică încât să aibă un accident, însă starea Rebeccăi nu era destul de bună pentru a face față mirosului.

Se înecă, mâna i se duse direct la gură, iar ochii i se măriră, oripi-lați că va vomita chiar acolo, pe podeaua salonului. Primul ei gând fu să fugă afară, însă Mary Pearson se grăbea deja spre ea.

– Hai să te ajut să mergi sus, unde poți să stai confortabil.

Rebecca nu credea că va ajunge așa departe, dar asta nu avea să fie o problemă. Unul din copii chiar îi dădu o găleată veche. Mai devreme crezuse că era o broderie cu un ghiveci plin cu flori mari și colorate.

În timp ce se grăbeau pe scări, Mary îi explică:

– Încă de la prima sarcină, m-am asigurat că o să am câte un recipient în fiecare cameră pentru primele luni. Și voi ar trebui să faceți la fel când vă întoarceți acasă. Grețurile pot să dureze doar câteva săptămâni sau câteva luni, însă nu ar trebui să-ți faci griji pentru ceva atât de natural.

Ce idee bună! Bineînțeles că se va întoarce la palat doar ca să-și facă bagajele și să plece acasă. Însă în Norford, putea să aranjeze să fie câte un recipient gol în fiecare cameră.

Sus, Mary deschise câteva uși până când găsi o cameră unde nu se găseau urmele dezordinii făcute de copii și o băgă pe Rebecca înăuntru.

– Aici o să ai intimitate. Și, te rog, folosește patul dacă te simți mai bine întinsă.

Rebecca știa că singurul mod de a se simți bine era să încerce să-și golească stomacul și, cum ajunsese așa departe, nu mai încercă să se abțină. Auzi vag ușa închizându-se în spatele ei și pe Mary, care le spunea copiilor ei să facă liniște și să-și curețe camerele!

Capitolul 31

Rupert nu ar fi putut cere o distragere mai bună a atenției decât cea declanșată de Rebecca, mai ales că toți copiii familiei merseseră la etaj, după femei. Rămas singur în salon cu Samuel, bunicul soției lui și doi dintre verii ei mai în vârstă, Rupert așteptă câteva clipe, pentru ca discuția să reînceapă.

Apoi se uită spre ușa goală, încruntat, astfel încât Pearson să-l observe.

– Toată treaba asta cu copilul e nouă pentru mine. Simt că e vina mea, dar trebuie s-o ajut. Mă întorc imediat.

Nu-i dădu gazdei ocazia să îl asigure că Rebecca era deja pe mâini bune. Ieși grăbit din salon. Rolul de soț și viitor tată lipsit de experiență era nou pentru el, dar oferise probabil o interpretare acceptabilă, din moment ce nu auzi în spatele lui decât niște râsete pline de înțelegere.

Nu avea timp de pierdut. Copiii puteau coborî în orice clipă. Însă scara începea undeva în spatele holului și trebuia să treacă de alte două camere înainte să ajungă acolo. Cum toate ușile de pe hol erau deschise, văzu că una din încăperi era o cameră de lucru și păși înăuntru.

Se duse direct la birou. Știa foarte bine că o căutare sistematică era imposibilă. Nu suporta să fie grăbit. Prefera să lucreze noaptea, fără lumină, dar cu timp la îndemână. Nu îndrăzni să închidă ușa, deoarece asta l-ar fi dat de gol. Așa că nu putu decât să-și umple buzunarele cu bucățile de hârtie pe care le găsea și să spera că una din ele era ce căuta. Pearson va observa că hârtiile lipseau și Rupert va fi suspectul principal, dar spera că va fi deja departe când se va întâmpla asta. În caz ca planul lui nu decurgea bine, îl pusese pe Matthew să parcheze trăsura în fața casei, cu blazonul familiei îndreptat spre stradă și nu spre casă.

Era pe grabă din cauza Rebeccăi. Sarcina asta ar fi trebuit să dureze cel puțin câteva săptămâni, dându-i timp să se împrietenească

cu familia, să fie invitat în camere în care n-ar fi avut altfel acces, să câștige încrederea bărbatului. Dar nu, Rebecca trebuia să fie în Londra în trei zile. Ce îl făcuse să fie de acord cu termenii ei, când știa foarte bine că îi va limita singura șansă să obțină ce îi trebuia? Pentru că nu dorise s-o lase singură într-o țară străină?

Știa din experiență proprie ce acrită talentată era și, deși fusese chiar acolo, ar fi vrut să afle cum se prefăcuse că vomită. Oare își pusese un deget pe gât când își acoperise gura cu ambele mâini?

– Nu ar trebui să fii aici.

Un servitor stătea în ușă și îl privea încruntat.

– Am nevoie doar de o clipă să mă calmez, deoarece transpir când soția mă face de râs cu grețurile ei matinale, spuse Rupert.

Servitorul nu era amuzat. Îl privea sever și cu suspiciune, însă Rupert îi spuse explicația improvizată în timp ce se îndrepta spre bărbat și, la ultimul cuvânt, era deja lângă el. Mai întâi încercă un pumn, apucându-l pe servitor de cămașă, pentru ca bărbatul să nu cadă pe hol. Dacă asta nu funcționa, nu știa ce ar fi făcut-o. Nu voia să-l rănească grav, doar să-l adoarmă și să îl arunce pe fereastră pentru moment.

Jumătate din plan funcționează. Bărbatul căzu imediat și Rupert îl ținu, ca să nu cadă zgomotos pe podea. Ba chiar îl duse cu ușurință la fereastră, însă planul se termină acolo.

Rama ferestrei era bătută în cuie în lunile reci, ca să fie cât mai puțin curent. La naiba, încă nu era atât de frig. Nu existau nici piesei mari de mobilier în spatele cărora să-l ascundă. Ca ultimă opțiune, îl târî înapoi lângă peretele holului și îl puse jos, ca să fie mai greu de observat de oricine trecea pe lângă cameră.

Rupert urcă grăbit scările și se întâlni cu Mary Pearson, care ieșea dintr-una din camerele copiilor. Când îl văzu, femeia zâmbi și îi făcu semn spre ușa următoare. Aceasta era închisă, iar Rupert o închise la loc în spatele lui.

Rebecca era în genunchi în colț și icnea din nou deasupra unei găleți. O găsea din ce în ce mai des în poziția aceea și, deși de obicei îl excita să vadă o femeia stând așa, sunetele pe care le scotea stricau efectul.

– Bine lucrat, Becca, dar acum trebuie să plecăm.

Ea se uită la el, după care se întoarse din nou spre găleată și icni.

Rupert oftă.

– Nu glumeam. O să folosesc scuza că ai descoperit că aerul proaspăt îți face bine și trebuie să plecăm imediat. Când ea tot nu se ridică, adăugă: Nimeni nu e în spatele meu ca să vadă această interpretare și trebuie să...

Făcu o pauză când își dădu seama că mărimea camerei într-o casă atât de mică dădea de înțeles că era dormitorul principal, în care se afla și un birou.

Se duse la el și văzu ce părea să fie un jurnal cu coperte de piele sau un registru. Când îl răsfoi, descoperi că în el erau înregistrate tranzacții, cu date, volume pentru bunuri cumpărate și vândute, costuri și chiar și numele angajaților lui Pearson, cât îi plătea și pentru ce serviciu.

Aproape râse când văzu numele hoțului care spusese că Pearson era angajatorul lui. Preferă să păstreze caietul intact pentru probe, și nu să rupă paginile de care avea nevoie.

– Crezi că poți să-l ascunzi sub fustă suficient de mult cât să ieșim din casă?

Era prea lat ca să-i încapă în buzunare.

Rebecca se uită la caietul din mâna lui și spuse:

– Sigur, dar nu merg încă...

– A trebuit să-l lovesc pe un servitor de jos, spuse el. Bărbatul se poate trezi în orice moment și să tragă alarma. Nu avem timp să discutăm despre asta, plecăm acum.

De obicei îi plăceau genul acesta de provocări și risc, dar era cu totul altceva când Rebecca era alături. Chiar începuse să simtă o panică stranie din cauza prezenței ei. Deși Rupert o considera extrem de enervantă, derutantă, frustrantă, gândul că ar fi putut fi rănită îi dădu niște fiori cu care nu era obișnuit.

Până la urmă nu îi mai dădu caietul, doar o luă de braț și se îndreptară spre ușă, după ce vârî jurnalul sub haină, în partea din spate a pantalonilor.

– Să nu te oprești pentru nimic, mergi direct la ușa din față și te sui în trăsură. Dacă mai avem timp, o să inventez o scuză pentru gazda noastră sau o să mă lupt ca să ies... E bine, înfățișarea asta palidă e perfectă!

Rupert era destul de sigur că Rebecca nu se prefăcea și își dădu seama că situația era periculoasă. Dar nu mai era timp pentru discuții. Cel puțin Mary Pearson nu mai era pe coridorul de la etaj,

așa că o duse pe Rebecca jos repede și o împinse spre ușa din față, după care se opri din nou la salon.

Aproape se așteptase la o cameră plină de pistoale, dar se părea că îl lovise pe servitor mai tare decât crezuse. Bărbații încă vorbeau. Mary se întorsese pe canapea, cu patru dintre copii, și inventă o scuză oarecare pentru graba cu care plecau, sugerând că poate se vor întoarce a doua zi, să le mai facă o vizită înainte să își continue călătoria.

Rebecca era în continuare palidă când i se alătură în trăsură, dar reuși să o liniștească.

– Dacă Pearson nu se duce direct în birou, poate să dureze o oră sau mai mult până când o să-l descopere pe servitorul pe care l-am lovit. Ar trebui să fim bine acum. Dar tot trebuie să ne grăbim spre coastă.

Rebecca nu scoase o vorbă, însă expresia ei spunea totul. Încă era supărată dintr-un anumit motiv, poate pentru că îi riscase viața așa, și nu avea cum s-o învinovățească pentru asta. Însă pericolul trecuse, iar ultimele clădiri din Le Mans erau în spatele lor. Tocmai când se gândea la asta, fu tras primul glonț.

Capitolul 32

Rupert o trase pe Rebecca pe podea! De parcă asta nu ar fi fost suficient de rău, se lăsă peste ea, nu cu toată greutatea, dar destul cât să o facă să nu se simtă confortabil.

Rebecca auzise focurile de armă care îl făcuseră pe Rupert să reacționeze așa. Nu era surdă. Chiar și așa, întrebă iritată:

– Chiar crezi că un glonț o să treacă prin peretele acestei trăsuri? Mai ales dacă e tras dintr-un vehicul în mișcare? Oricine țintește are slabe șanse să ne nimerească.

– Sunt călare, spuse el.

– Și mai rău. Ai nimerit vreodată ce ținteai în timp ce călăreai?

– Da.

Rebecca nu îl crezu. Înțelese însă implicațiile faptului că urmăritorii erau călare. Deși Matthew grăbise caii, tot nu va dura prea mult ca bărbații care trăgeau să îi prindă din urmă.

– Tâlhari? întrebă ea și nu-și putut ascunde urma de speranță din glas.

– În miezul zilei?

– Poate sunt disperați.

Nu ar fi fost plăcut să fie jefuiți, dar ar fi fost de preferat, în comparație cu alternativa, ca un criminal furios să îi alerge ca să-și recupereze proprietatea furată.

– Asta ar fi presupunerea logică, Becca, asta dacă nu am fi plecat din casa unui criminal confirmat.

– Deci ai găsit dovezile pe care le căutai?

– Sunt în caietul pe care ți-am cerut să-l streкори. Având în vedere cât de repede am plecat, cred că Mary Pearson i-a spus imediat soțului ei că te-a dus în dormitorul lor și că am venit și eu. În cazul acesta, Samuel s-a dus direct sus ca să verifice jurnalul incriminator pe care îl lăsase pe birou.

– Și a văzut că dispăruse, spuse ea cu un oftat.

– Nu ai de ce să fii atât de supărată. O să fim bine.

Rebecca ar fi putut țipa la el pentru acea afirmație ridicolă. După ce mai fură trase două focuri de armă spre ei, începu să se teamă și mai mult. Același lucru îl simțise și în clipa în care Rupert o avertizase că îl lovise pe unul din servitori, însemnând că puteau fi descoperiți în orice moment, iar greața îi dispăru brusc. Incredibil. Oare frica făcea asta? Nu că ar fi vrut să caute lucruri care o înfricoșau doar ca să treacă mai ușor prin sarcină, dar era un efect secundar interesant. Putea testa teoria acasă, punând-o pe Flora să o sperie sau... de ce Dumnezeu se gândea la lucruri care puteau să nu se mai întâmple niciodată când, peste doar câteva minute, putea să fie moartă?

– Nu ești deloc panicat? îl întrebă pe Rupert.

– Nu prea, nu atâta timp cât stai întinsă pe podea, avu el tupeul să spună. Probabil sunt pe urmele noastre încă dinainte să fi apucat să părăsim orașul.

– Atunci de ce nu au tras în noi mai devreme?

– Din cauza dovezilor. Ar fi trebuit să explice de ce trăgeau focuri de armă pe stradă, cu martori, și nu puteau comite crime în timp ce erau priviți de cetățeni. Mă rog, puteau face asta, dar cum Pearson trăiește în oraș, nu ar fi vrut să se expună în felul acesta. Așa că au așteptat până am ieșit din oraș. Pe drumul pustiu, suntem ținte perfecte.

– Nu înțeleg cum asta nu ți se pare alarmant!

Rupert se aplecă spre ea și îi spuse la ureche:

– Nu o să îi las să te rănească, îți promit.

Tonul lui fu atât de liniștitor, încât aproape îl crezu. Aproape.

– Am unul din cele mai rapide echipaje de cai. Nu aș fi surprins dacă ajungem în următorul oraș înainte să se apropie suficient de mult de noi.

Rebecca își dori ca Rupert să nu fi adăugat asta. Îi arăta că urmăritorii vor încerca să-l atace mai întâi pe Matthew, ceea ce ar încetini trăsura, dacă nu chiar ar opri-o de tot. Dar nu apucă să-i zică asta.

– Scuză-mă! spuse el.

Și se dădu de pe ea.

Rebecca se uită în spatele ei și îl văzu ridicând bancheta pe care stătuse și scoțând o pușcă din compartimentul de sub ea.

– O să omori pe cineva?

– Nu crezi că merită? Dar nu, nu asta e intenția mea. Sunt un țintaș foarte bun. O să-i ajut doar să se hotărască să se întoarcă din drum.

Pur și simplu? Și spus cu atâta încredere? Pe cine credea că păcălește? Dar îl privi cum deschise fereastra cea mai apropiată. Așezat pe genunchi, pentru că era prea înalt ca să stea în picioare în trăsură, își scoase pe geam capul, jumătate din piept și pușca. Fereastra era lată, dar pieptul lui era și mai lat. Apoi ținti.

Sunetul focului de armă atât de aproape de ea îi declanșă un țuit în urechi. Abia îl auzi pe Rupert blestemând, însă trăsura tocmai se hurducuse, iar asta mai mult ca sigur că îi afectase ținta. Își acoperi urechile cu mâinile. Nu îi fu de ajutor, însă în următoarele cinci minute, Rupert trase de încă trei ori, ultima de la cealaltă fereastră.

– Poți să te ridici acum.

Rebecca se prefăcu indignată când se trase cu greu pe bancheta ei, pentru ca el să nu observe cât de speriată fusese nu doar pentru ea, ci pentru copilul ei.

– Ai avut nevoie de trei focuri de armă ca să-i schimbi părerea lui Pearson? Deci, nu ești un țintaș chiar atât de bun, nu?

– Mai erau doi cu el. Toți trei sunt răniți acum.

Rebecca roși puțin. Focurile de armă se opriseră, dar nu și tremuratul ei. Când îi descriesese cum aveau să-și petreacă timpul în Le Mans, Rupert nu menționase și faptul că vor alerga pentru a-și salva viețile.

Stând din nou în fața ei, cu brațele încrucișate, Rupert remarcă după cei îi studie un moment chipul:

– Știi, cred că e prima oară în viața mea de adult când m-am instalat comod cu o femeie într-o trăsură confortabilă și nu am încercat să o aduc în poala mea pentru a face călătoria mai plăcută. În afară de mama mea, bineînțeles.

– Remarca asta ar trebui să aibă sens?

– Credeam că am fost destul de clar, spuse el cu un rânjet sălbatic, în timp ce îi luă mâna și o trase la el în poală.

– Ce...?

– Ai trecut printr-o sperietură groaznică, spuse el pe un ton jos în urechea ei, respirația lui fierbinte trimițându-i un fior pe spinare. Asta o să te facă să uiți de tot ce s-a întâmplat, nu crezi?

Mintea ei deja era în altă parte! Nu-și putu imagina de ce-ar fi vrut s-o consoleze, când o vedea într-o lumină atât de groznică, dar Rupert nu așteptă răspunsul ei. Își puse o mână pe obrazul ei, își apropie buzele de ale ei și, în câteva secunde, sărutul deveni fierbinte și exploziv. Întâlnirea lor cu moartea le trezise niște emoții intense, care acum erau eliberate într-un exces de pasiune.

Dumnezeule, cum reușea s-o facă să îl vrea atât de mult, că nimic altceva nu mai conta? Era destul de rău când doar îl privea, dar să îl guste, să îl simtă! Și își aminti de noaptea în care făcuseră dragoste... dacă nu ar fi știut la ce ducea sărutul, poate ar fi avut voința să-l oprească, dar știa și nu voia să-l oprească.

Degetele i se plimbau prin părul mătăsos. O șuviță îi mângâie obrazul în timp ce el schimbă ușor poziția, fără să întrerupă sărutul. Capul ei se odihnea acum pe brațul lui, în timp ce mâna lui se mișca încet, de la gât spre pântec, într-o mângâiere lungă și delicioasă, care se opri doar pentru o clipă, după care îi simți degetele apăsând-o între picioare. Hainele ei erau în drum.

Un salt al trăsorii întrerupse sărutul și o trezi la realitate destul cât să-și dea seama că mai trebuia să încerce o dată să îl convingă de existența copilului înainte ca lucrurile să meargă mai departe. Amândoi vor regreta mai târziu dacă nu o va face. Sau poate acesta era modul lui de a-i spune că o credea! Își puse degetele pe buzele lui, înainte ca Rupert să o poată săruta din nou, și îl întrebă:

– Acum mă crezi?

– În legătură cu ce?

Era foarte confuz, se vedea după expresia lui. Însă atunci mintea lui se concentrase pe un singur lucru și în ochi încă i se mai citea pasiunea.

Atunci ea clarifică situația:

– În legătură cu copilul.

Asta stinse repede focul, cel puțin pentru el. O așeză la locul ei, își trecu mâna prin păr și o fixă cu o expresie încruntată.

– Ți-ai ales prost momentul, Rebecca. Credeam că am fost foarte clar că nu o să mă păcălești.

Asta stinse flăcările senzuale și în ea. Dacă asta credea, atunci nu ar fi trebuit s-o sărute. Nu conta că reușise s-o facă să uite spaima de a se fi tras în ea. Ce rămăsese acum era frustrare pură.

Ar trebui să încerce pentru ultima oară să-l convingă că se înșela în privința ei.

– Știi, când o să fim amândoi bătrâni, reuși ea să spună, cu părul alb, și o să ne analizăm viețile, numai eu o să am amintiri cu acest copil pe care l-am conceput. Cred că atunci o să-mi fie milă de tine.

Clar atinsese un punct sensibil, având în vedere privirea întunecată pe care i-o arunca Rupert acum. Nu-i păsa. Afirmatia aceea era fix ce meritase.

El nu mai spuse nimic.

Ea spusese prea mult.

Apoi Rupert încuviință din cap.

– Ce naiv sunt, să mă tot las păcălit de tine. Ești expertă în manipulare. Chiar vrei atât de mult să te căsătorești cu mine? Foarte bine. O să-l rog pe căpitan să ne cunune pe mare, când traversăm Canalul spre Anglia. Dar să nu crezi că o să primești ce vrei, Becca. Asta nu o să te aducă în casa mea. O să fie doar cu numele, până când o să se poată dovedi că nu ești însărcinată, după care o să anulăm căsătoria. Tu va trebui să-ți părăsești poziția de la palat. Domnișoarele de onoare își pierd titlul când se căsătoresc și nu au voie să aibă copii. Deci, o să te duci acasă și o să te ascunzi.

Cum îndrăznea să îi vorbească așa?

– Deja plănuiam să mă întorc acasă, pentru că mi-e din ce în ce mai greu să-mi ascund grețurile matinale. Dar ar exista altă opțiune, ghici ce, așa accepta-o doar ca să-ți fac în ciudă! Dar să mă mărit cu cel mai necredincios fustangiu din Londra nu e o opțiune. Așa că ai deja răspunsul meu. Nu o să se întâmple.

– Ba da, insistă el.

Ha!

– Nu crezi? Atunci presupun că nu o să te deranjeze când sarcina ta o să fie anunțată în ziare.

– De ce-ai face asta? întrebă ea furioasă.

– Pentru că ai sădit în sfârșit o urmă de îndoială în mintea mea și atât timp cât există o șansă să fie adevărat ce spui, te asigur că al naibii să fiu dacă o să permit ca un copil de-al meu să fie crescut de străini.

– Hai mai bine du-te naibii!

Capitolul 33

Cum era posibil să urăști pe cineva și în același timp să te simți prost pentru că îi spusese să se ducă naibii? Cu toate astea, Rebeccăi îi părea rău. Ba chiar trebui să se abțină să nu îi ceară scuze. Era sigură că și Rupert vorbise la furie și nu s-ar căsători de fapt cu ea.

Însă o făcu.

Șocul era imens și nu dispărea. Stând pe puntea unui vas mic, pe care Rupert îl tocmise ca să-i ducă acasă, vântul rece îi bătuse în față și îi uscaser lacrimile atât de repede, încât nici nu-și dăduse seama că plângea. Ce mod groaznic de a te căsători și totul pentru că nu îi putuse rezista unui înger pătat. Încerca să se gândească ce va însemna această „căsătorie” pentru ea și nu reușea. Nu avea nici un sens!

Un vas mai mare va transporta trăsura și caii, însă numai Matthew avea să călătorească cu el, din moment ce pleca abia a doua zi. Nava mai mică nu oferea o cabină, dar pleca imediat și îi ducea la Dover într-o oră.

Îl simți doar când Rupert veni să stea lângă ea la balustradă.

Nu reuși să se uite la el. Se vedea coasta Angliei, iar Rebecca nu-și dezlipea privirea de ea.

– Permite-mi să te asigur, Becca, spuse Rupert pe un ton calm, liniștitor, ca și cum i-ar fi făcut o favoare, că nu o să te mai ating din nou. Căsătoria asta o să fie doar cu numele.

I-ar fi mulțumit pentru asta, dacă ar fi reușit să vorbească. Pe de altă parte, ar fi preferat să nu vorbească deloc cu el în momentul de față.

Rupert nu terminase însă tot ce avea de spus:

– Nu o să-mi asum riscul chiar să te las însărcinată.

Dacă ar fi fost predispusă la crize de isterie, ar fi făcut una. Iar Rupert încă nu terminase să îi calce în picioare mândria. Deși vocea lui rămase calmă, o insulta cu fiecare ocazie.

– Nu va mai trebui să mă vezi din nou până când va trece suficient timp cât să se vadă că minți în legătură cu copilul. De fapt, nici

nu trebuie să vin eu pentru asta. O să-l trimit pe unul din frații mei să te verifice în locul meu și după aceea o să anulez căsătoria. Deci, nu o să fie nici o problemă, cel puțin din punctul meu de vedere.

– Cât de drăguț din partea ta, spuse ea sec.

– Deși nu am nici un dubiu că aceasta căsătorie e exact ce îți doreai, în ciuda protestelor tale, păcat. Nimeni nu o să afle despre asta sau trebuie să fiu mai clar?

– Da, răspunse ea tăios. Sunt sclipitor de vicleană și de tâmpită în același timp. Continuă să mă tratezi ca un copil.

– Sarcasmul nu e necesar.

– Nu sunt de acord. De fapt, probabil nu o să fiu de acord cu tine de acum încolo, chiar dacă sunt de acord cu tine sau nu. Pot să mă port ca un copil, dacă insiști să mă tratezi ca pe unul.

Nu îl privise încă, dar se uitase în jos, și îi văzu mâinile, care strângeau bara de lângă ea. Foarte bine. De ce ar fi fost ea singura furioasă din cauza acestei situații deplorabile?

– Facem cum vrei tu atunci, mergem pe versiunea explicită, spuse el. Ar fi bine ca nimeni să nu afle despre această căsătorie doar cu numele pe care spui că nu o vrei și pe care știu foarte clar că nici eu n-o vreau.

Acum o amenința? Cu ce? Căsătoria cu el pe viață? Era posibil chiar să-i facă o criză de isterie.

– Bineînțeles că-i poți spune mamei tale despre asta. Nu vreau să-mi bată la ușă, dacă ești destul de toantă încât s-o convingi că ești însărcinată. Dar nu o să mai spui nimănui și o s-o avertizezi și pe ea de același lucru.

– Serios? Și ce te face să crezi că o să fac ceva din ce spui?

– Pentru moment, ești a mea, în mod legal, iar asta înseamnă că o să mă ascuți.

Rebecca aproape se înecă.

– Nu te baza pe asta, St. John. Nu mă interesează ce drepturi crezi că îți dă această căsătorie falsă, dar în ceea ce mă privește, tu nici măcar nu ești. Trebuie să fiu mai explicită?

– Nu. Cred că am ajuns la un acord comun, să uităm unul de celălalt, ceea ce îmi convine. Atâta timp cât nu faci nimic ca să-mi atragi atenția, ceea ce înseamnă că o să stai la tine acasă în tot timpul acesta.

– Amenințările tale nu mă sperie.

Rupert ridică o sprânceană.

– Nu? Înseamnă că ai niște noțiuni ciudate despre căsătorie, dacă ai impresia că acum poți să faci ce vrei. Întreab-o pe mama ta dacă ai dubii.

Rupert plecă, iar Rebecca nu se obosi să se uite unde. Erau soț și soție acum și vor fi până când Rupert va anula căsătoria. Ce trezire bruscă avea să fie peste trei sau patru luni. Pentru el.

Capitolul 34

– Unde ai fost?!

Rebecca tresări când auzi tonul strident al Florei, deși nu se așteptase la altceva. Durase atât de mult să închirieze o trăsură în Dover și să se întoarcă în Londra. Însă camerista nu trebuia să fie atât de gălăgioasă când își exprima ușurarea.

– Nu unde am vrut să fiu, răspunse Rebecca obosită și se așeză pe pat.

– Au trecut patru zile!

– Am noroc că au fost numai patru, mormăi Rebecca. Știi, nu e chiar așa ușor să găsești un vas când ai nevoie. De fapt, nu ai cum să știi. Dar am aflat asta pe pielea mea.

Flora făcu ochii mari.

– Și unde te-ai dus cu vasul? Și singură? Fără mine?

– Nu a fost alegerea mea. Vasul a plecat în timp ce-i spuneam soțului meu că era exclus să mă căsătoresc cu el.

– Deci, te-ai căsătorit cu el.

Rebecca clipi când auzi tonul dintr-odată liniștit al Florei.

– De ce nu te surprinde asta?

– Pentru că era lucrul corect de făcut, având în vedere situația.

Rebecca pufni și, simțind că se înfurie din nou, sări în picioare.

– Nu și când el nu vrea să se însoare cu mine. Nu când el crede că l-am sedus. Nu când e sigur că îl mint când îi spun că sunt însărcinată cu copilul lui.

– Atunci... cum de te-ai căsătorit cu el?

– Din cauza unei urme de îndoială pe care o are, după cum s-a exprimat.

– O urmă?

– Da, doar o urmă.

– Ai petrecut patru zile cu el și nu ai vomitat nici măcar o dată ca să demonstrezi...

– Bineînțeles că da. În fiecare dimineață, oftă Rebecca. Dar a crezut că mă prefăceam. În plus, pe vas, nu am suferit doar din cauza grețurilor matinale. Sunt destul de sigură că singura dovadă pe care o s-o accepte înainte de naștere e burta mare. Dar mi-a zis că are de gând să anuleze căsătoria, din moment ce e atât de convins că nu o să înceapă să-mi crească burta în perioada respectivă.

– O să fie păcat de el când o să-ți crească burta.

– Ba nu, e păcat de mine. E un ticălos, Flora. Nu-mi vine să cred că am fost atrasă vreodată de el. Bineînțeles că nu și-a arătat adevărata față înainte de acea noapte fatidică. Dar și-a arătat-o când l-am confruntat pe acel vas. Și i-am spus că nu voiam să mă căsătoresc cu el.

– Te-ai ținut de cuvânt, văd.

– Nu încerca să transformi situația asta deplorabilă în ceva amuzant. A amenințat că o să-mi distrugă reputația dacă nu îi acceptam condițiile groaznice. Și mi-a poruncit să mă ascund acasă, la Norford, până când va considera că a trecut destul timp ca să pună punct acestei farse de căsătorie.

– Ce se întâmplă când o să vadă că nu o poate încheia amiabil, ci numai printr-un divorț scandalos?

– După ce o să vadă că nu am mințit, nu o să îi mai pună punct, iar asta mi se pare groaznic. Acesta a fost singurul motiv pentru care s-a căsătorit cu mine, acea urmă de îndoială. A spus clar că nu o să lase niște străini să-i crească copilul. Deci, chiar sper că o să-i ofer cât mai târziu dovada pe care o vrea, ca să pot să ies din tot haosul ăsta, înainte să-și dea seama că există un copil.

– Nu cred că te-ai gândit prea bine la asta, spuse Flora.

– Nu am nici un dubiu că îl urăsc, insistă Rebecca.

– Nu la asta mă refeream. Mă refeream că ai primit ce aveai nevoie, legitimitate pentru copilul tău. Dacă o să puneți capăt în secret căsătoriei, ca nimeni să nu afle despre asta, o să te întorci de unde ai început, dar cu trei sau patru luni prea târziu ca să mai poți face ceva, în afară să naști copilul în secret, apoi să îl dai.

Rebecca păli. De ce nu se gândise la asta? Pentru că fusese prea ocupată să fie furioasă pe Rupert St. John ca să gândească dincolo de la a se îndepărta de el?

– Văd că mi-ai înțeles mesajul, adăugă Flora.

– E intolerabil. Nu suport gândul că sunt legată de el pentru...

– Termină. Chiar crezi că o să se poarte la fel de groaznic cu tine după ce află că toate concluziile lui sunt greșite? Probabil o să devină cât de fermecător poate, ca să compenseze.

– Ba nu, o să găsească pur și simplu un alt motiv ca să mă urască. Nu uita, el susține că eu l-am sedus, că totul e din vina mea!

– Și așa ai făcut? o întrebă Flora. După ce Rebecca îi aruncă o privire urâtă, camerista adăugă pe un ton împăciuitoare: Nu, bineînțeles că nu. Nu știu unde mi-era mintea. Dar te face să te întrebi de câte ori au încercat femeile să-l prindă în capcana căsătoriei, pentru ca el să nu mai creadă adevărul nici când e chiar în fața lui.

– Nu îi căuta scuze, Flora. Am petrecut patru zile groaznice cu bărbatul ăsta, așa că aș prefera să nu mai vorbesc despre el.

Flora încuviință și ridică cartea pe care o citea.

– Cât de neliniștită a fost mama din cauza dispariției mele? întrebă Rebecca îngrijorată.

Expresia Florei deveni imediat înțelegătoare.

– Am așteptat cât de mult mi-au permis nervii până să-i spun că lipseai. M-am tot rugat să te întorci. Dar după două zile și două nopți în care nu am primit nici un mesaj de la tine, nu am mai putut aștepta. Iar acum a trecut încă o zi și lacheul John Keets, pe care l-am trimis cu mesajul, nu s-a întors încă. Dar sunt convinsă că l-a livrat. Credeam că Lilly o să ajungă aici aseară, așa că nu-mi dau seama de ce întârzie. Mă aștept să apară din moment în moment.

Rebecca oftă. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că Lilly nu își făcuse griji mai mult timp, dar acum ea era îngrijorată, pentru că nu știa ce o întârziase pe mama ei. Și nu știa dacă ar trebui să rămână la palat și să o aștepte aici sau să încerce să-i iasă lui Lilly în întâmpinare pe drumul spre casă. În cazul acesta, era posibil s-o rateze, având în vedere că deja se întunecase. În plus, neavând propria trăsură cu birjar, ar trebui să închirieze una și nu credea că va găsi pe cineva care s-o ducă până la Norford noaptea.

– Presupun că va mai trebui să stau o noapte aici, spuse Rebecca. Dar poți să pui să-mi fie aduse cuferele aici și o să te ajut să strângem totul, ca să ai timp să-ți împachetezi și tu lucrurile din apartament înainte să se facă prea târziu.

– Plecăm mâine?

– Da, la prima oră. Dacă aș putea să găsec transport în seara asta, aș face-o.

- John ne poate ajuta probabil cu asta, dacă vrei să plecăm acum.
- Dar dacă vine mama după ce plecăm?
- John poate să fie atent și, dacă vine, să îi spună că ești bine și în siguranță, spuse Flora. Asta o să fie principala ei grijă. Nu trebuie neapărat să te vadă ca să se asigure că ești bine.
- Bietul domn Keets. Am cam profitat de bunătatea lui. Va trebui să mă gândesc la un mod de a-l recompensa pentru tot ajutorul lui.
- Nu trebuie să faci asta, spuse Flora, care roși.
- A, zise Rebecca, înțelegând perfect și simțindu-se doar puțin stânjenită că atinsese subiectul numeroșilor iubiți ai Florei, acum că avusese parte de propria cădere. Sper că nu o să-ți fie prea dor de el când ne întoarcem acasă.
- Flora zâmbi.
- A promis c-o să mă viziteze... des.
- Foarte bine atunci, putem chiar să trimitem pe cineva după cuteretele noastre, dacă o să ne găsească o trăsură în seara asta. Va trebui să-i explic lui Lady Sarah absența din ultimele zile și să-i spun că îmi părăsesc postul de domnișoară de onoare. Mă duc să fac asta acum.
- O să-i spui adevărul? întrebă Flora surprinsă.
- Dumnezeule, nu. Informația asta o s-o ținem pentru noi. Dar am pregătit o scuză pentru Sarah. Intrigile ei, că nu le mai suport etc. O să-i spun chiar că am fost acasă în ultimele zile, ca să o conving pe mama că vreau să renunț la acest post.
- O să ce? spuse Lilly Marshall din ușă.

Capitolul 35

Lilly arăta minunat, dar mereu arăta așa în lunile mai reci, când avea o strălucire rozalie în obraji de la mersul zilnic călare. Rebecca, o călăreață excelentă, învățase de la mama ei și mereu călărea cu ea dimineața, înainte de a începe lecțiile. Îi fusese dor de asta la Londra. Îi fusese teribil de dor și de mama. Trecuseră aproape două luni fără s-o vadă.

– Nu-mi spune că ți-am cumpărat o casă aici în Londra degeaba, spuse Lilly când intră în cameră și o îmbrățișă strâns pe Rebecca. Deși presupun că o putem folosi, acum că a venit iarna. Cum te simți, draga mea? Ești puțin palidă. Doar nu ai fost bolnavă, nu? De asta vrei să te întorci acasă?

Rebecca abia reuși să își ascundă uimirea. Era evident că mama ei nu aflase de absența ei de patru zile. Ceea ce însemna că Lilly nu fusese îngrijorată, iar Rebecca își făcuse griji pentru nimic. Iar când intrase în cameră, mama ei probabil nu auzise decât ultimele cuvinte rostite de Rebecca. Asta însemna că tânăra îi putea da veștile cu binișorul...

– S-a căsătorit, e însărcinată și o să-ți spună toate detaliile în drum spre casă.

– Flora! exclamă Rebecca.

Lilly se încruntă la cameristă.

– Mereu ai avut un simț al umorului lipsit de bun-gust, Flora. Astea nu sunt subiecte pe seama cărora să glumești.

Rebecca încercă să schimbe subiectul.

– Când te-ai hotărât să cumperi o casă în oraș? Nu ai pomenit nimic despre asta în scrisorile tale.

– Am vrut să-ți fac o surpriză. Chiar am venit la Londra acum două zile, ca să termin achiziția, dar au fost niște întârzieri. Cum voiam să fie o surpriză, m-am abținut să te vizitez până când nu erau semnate actele, lucru care s-a întâmplat acum o oră. A fost dificil,

mai groaznic decât să fiu acasă și să-mi fie dor de tine, spuse Lilly cu un zâmbet.

– Nu glumeam, interveni Flora cu un bombănit, din partea cealaltă a camerei.

Cele două femei Marshall se uitară urât la ea, apoi o ignorară din nou.

– Dar ai spus că nu o să cumperi o casă aici, îi aminti Rebecca mamei ei.

– Știu, eram hotărâtă să n-o fac. A trebuit să tai cordonul ombilical, ca să zic așa, pentru că știam că probabil nu o să mai locuiești acasă vreodată sau cel puțin nu pentru o bună bucată de vreme. Dar în cele din urmă n-am mai suportat! Așa că indiferent unde o să locuiești după ce te căsătorești, nu o să mai fim departe una de cealaltă.

– Nu glumeam, bombăni camerista din nou.

– Flora, termină, te rog, spuse Rebecca de data asta.

Din păcate, de data asta, în tonul ei era prea multă angoasă ca Lilly să nu o observe. Mama se încruntă îngrijorată.

– Ar trebui să aflu ceva? o întrebă Lilly direct.

Rebecca nu putu spune nimic, doar se holbă la mama ei.

Stomacul începu s-o deranjeze din nou.

– Nu încerc decât să te împiedic să nu mai enervezi din cauza asta din nou, spuse Flora. Nu ai nevoie de alte supărări care să se adauge la greața matinală. Ai trecut deja prin destule.

Lilly se pricepea prea bine la numere ca să nu tragă concluzia pe un ton rănit:

– Te-ai căsătorit în aceeași zi când ai ajuns aici? Și nu mi-ai spus și nu m-ai invitat la nuntă?

– Nu a fost așa, mama, o asigură repede Rebecca. M-am căsătorit de dimineață, pe Canalul Mânecii, când ne întorceam din Franța.

– Din Franța?

Rebecca tresări.

– Ai putea spune c-a fost un fel de... voiaj de nuntă.

Însă restul situației începea să se contureze pentru Lilly, care spuse:

– Dumnezeu, trebuie să mă așez. Dar nu o făcu. Încă stătea acolo, șocată, când adăugă: Cine e?

– Rupert St. John.

– Nu e... oh, Dumnezeuule, băiatul acela chipeș al lui Julie? Asta explică multe. Mereu te-a tulburat când îl vedeai, nu?

– Da, până am ajuns să-l cunosc, răspuse Rebecca.

– Mai este ceva în neregulă, în afară de faptul că a trebuit să te căsătorești?

– Presupun că faptul că mirele și mireasa se urăsc ar putea fi considerat ceva în neregulă, spuse Flora.

De data asta, Lilly se așază. Dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Deschise gura din nou, dar apoi o închise. În cele din urmă, izbucni:

– Genul acesta de lucru nu trebuia să ți se întâmple ție! Foarte bine, spune-mi pe scurt, te rog, ca să pot trece dincolo de dorința asta de a găsi un pistol.

Rebecca îi spuse pe scurt și încercă să nu sară peste nimic. Începu cu începutul, explicându-i în ce încercase s-o implice Sarah Wheeler și cum prima ei întâlnire cu Rupert fusese amuzantă, mai ales că amândoi trăseseră atâtea concluzii greșite. Își recunoscuseră fascinația pe care o avuse față de el, în ciuda faptului că era un fustangiu. Chiar admise că fusese de acord să îl ajute pe domnul Jennings în intrigile lui și că asta o împinsese să îl caute pe Rupert acolo unde nu ar fi trebuit s-o facă. Însă nu rată nimic în concluzia ei, repetând tot ce-i spusese el și de ce.

Rebecca se simți chiar minunat când termină, ca și cum un munte de greutate de pe umeri se transformase în praf. Ar fi trebuit să-și aducă aminte cum trata Lilly binele și răul pe care viața le oferea. Mama ei nu se îmbufna niciodată, nu ținea ranchiună. Se mai enerva uneori pe cineva sau ceva, dar rareori se frământa din pricina aceluși lucru, preferând o scurtă răbufnire emoțională ca să se descarce și să revină la sinele ei vesel obișnuit. Rebecca își dorea să semene mai mult cu ea. Și își dori să se fi dus mai întâi la Lilly, în loc să asculte sfatul Florei, lucru care o făcuse să se mărite.

Când Rebecca termină, Lilly se ridică în picioare și chiar zâmbi. Chiar dacă nu era un zâmbet din tot sufletul, era, cu siguranță, unul hotărât.

– Foarte bine, spuse ea. Nu are nici un rost să ne grăbim acasă în Norford. Am o cameră pentru tine la mine la hotel. M-am gândit că o să te bucuri de o pauză de la palat ca să mergi la cumpărături cu mine, să mobilăm casa nouă, dar privește-o ca o pauză de la a te gândi la această situație tristă. O să ne simțim bine împreună.

O să ne distrăm. Apoi o să te hotărâști ce vrei să faci. Păi, poți să uiți de ordinele prostești ale soțului tău, care sunt irelevante, pentru că se bazează pe o analiză falsă, și nu pe adevăr. Deci, ce spui, draga mea? Mergem să luăm o cină plăcută în Londra? Și chiar dacă tu nu poți, am chef să beau ceva, să mă amețesc puțin.

Capitolul 36

De data asta, Rebecca nu era câtuși de puțin agitată când ajunsese acasă la Rupert. Lilly se oferise să o însoțească, dar Rebecca nu dorea ca mama ei să vadă cât de sarcastic și de insultător putea fi Rupert sau cum putea ea să se coboare la același nivel, odată ce era provocată. Luă decizia să se ducă singură la Rupert. Chiar dacă hotărâse asta la furie, era sigură că era decizia corectă. Nu conta cât ura ideea sau cât avea de gând Rupert să obiecteze. Copilul lor trebuia să fie pe primul loc.

În plus, mama ei fusese de acord cu decizia ei și chiar îi sugerase ideea originală când o avertizase: „Nu-l lăsa să se simtă prea confortabil cu ideea anulării, când asta n-o să aibă, de fapt, loc“.

Același majordom cu care se întâlnise și înainte îi deschise ușa. Cum birjarul mamei ei deja scotea unul din cuferele ei mai mici din trăsură, bărbatul ar fi trebuit să fie măcar puțin surprins sau curios, însă își ascunse bine sentimentele.

– Sunt Rebecca St. John și am venit să locuiesc aici, explică ea. Aș aprecia dacă ai trimite un lacheu să dea o mână de ajutor la bagaje. Te rog să-mi spui cum ajung la marchiz.

Dură o clipă până să îi răspundă majordomul. Ochii chiar îi străluciră puțin. Probabil se gândi că ar fi trebuit să fie avertizat înainte de sosirea ei, și pe bună dreptate. Însă nimeni din casă nu știa nimic despre asta.

– Marchizul nu este disponibil, răspunse el.

– Încă doarme la ora asta?

– Nu, Lady Rebecca, a plecat dis-de-diminează. Abia răsărise soarele. A luat o valiză mică cu el, deci e posibil să nu se întoarcă azi, atâta lucru a spus.

Rebecca nu se așteptase la asemenea vești. Era pregătită pentru o ceartă, iar el nu era acolo, ca s-o poată avea.

– Pot să vorbesc cu mama lui?

– Bineînțeles, urmați-mă.

Majordomul nu se duse prea departe, oprindu-se la ușa sufrageriei ca să anunțe scurt:

– Lady St. John a sosit, doamnă.

Rebecca auzi un ton iritat din încăpere:

– Ești orb, Charles? Sunt chiar aici.

– Noua Lady St. John, se corectă el.

Rebecca avu senzația că lui Charles îi făcuse plăcere să o lase pe doamna casei fără cuvinte. Dar de vreme ce el nu ar fi putut să răspundă la alte întrebări pe care i le-ar fi pus Julie St. John, Rebecca îl ocoli și intră în cameră.

– Eu sunt noua doamnă despre care vorbește. Anterior Rebecca Marshall din familia Marshall din Norford. Casa familiei mele se află în apropiere de proprietatea fratelui dumneavoastră, deci e posibil să știți...

– Fata lui Lilly Marshall? o întrerupse Julie.

– Da, și, în prezent, nora dumneavoastră.

Femeia ar fi trebuit să fie șocată, însă doar își puse furculița jos, ca să întrebe pe un ton oarecum măhnit.

– Care dintre ei s-a căsătorit cu tine?

– Cel mai mare. A fost o ceremonie scurtă, care a avut loc pe mare săptămâna trecută.

Un zâmbet larg apăru pe fața soacrei, lucru care o șocă pe Rebecca.

– Trebuie să recunosc, dragă fată, ai reușit acolo unde altele au eșuat. Te felicit!

– Nu sunteți supărată?

– Dumnezeule, nu, sunt încântată. Chiar i-am cunoscut pe părinții tăi. Erau cei mai buni prieteni, după cum sunt sigură că ți s-a spus, așa că nimeni nu a fost surprins când s-au căsătorit. Eu plecasem deja de acasă atunci, dar am auzit că contele a construit casa special pentru Lilly, din moment ce era aproape de reședința familiei ei. Mi s-a părut romantic, când mi-a povestit fratele meu într-una dintre vizitele mele acasă. E foarte greu să trăiești cea mai mare parte a vieții în conacul moșiei și să îl pierzi după ce soțul tău moare. Cel puțin asta nu i s-a întâmplat mamei tale.

Rebecca abia reuși să-și controleze expresia la mormăitul femeii. Știa exact de ce se plângea Julie. Presupusese că Rupert încă locuia cu mama lui și chiar îi pomenise asta lui Lilly în săptămâna aceea.

– Ai înțeles greșit, îi spusese Lilly. Julie încă locuiește cu el. El a primit toate proprietățile marchizului, odată cu titlul, când a murit tatăl lui.

Rebeccăi nu-i scăpă faptul că Julie schimbă subiectul. Femeia nu voia să știe de ce Rupert nu îi spusese că se însurase?

– Mă bucur că mă considerați o soție potrivită pentru fiul dumneavoastră, spuse Rebecca cu luare-aminte, dar trebuie să vă avertizez că el nu e de aceeași părere. Nu sunt aici la invitația lui, ci dau buzna, cum ar veni.

– Deja vă certați? Asta nu e bine, dar explică de ce nu mi-a zis nimic despre acest eveniment extraordinar. Încă mi se pare incredibil. Mă așteptam ca amândoi băieții mei mai mici să se însoare cu mult înaintea lui Rue.

– E mai mult decât o simplă ceartă, Lady Julie. Rupert vrea să ne anuleze căsătoria.

Doamna se încruntă.

– Cred că mi-ar fi plăcut să nu aflu asta încă. Deci, nu o să am nepoți?

– Ba da, cel puțin unul, spuse Rebecca cu un zâmbet timid.

Capitolul 37

Nu dură mult până când Rupert să-și dea seama cât de ușor îi era să se gândească la Rebecca într-un mod logic când nu era în preajmă ca să îl provoace. După ce o lăsase la palatul Buckingham și el se dusesse acasă, abia dacă avusese două zile de respiro înainte ca cea urmă de îndoială sădită de Rebecca să crească, iar el să devină conștient de consecințele care aveau să-i schimbe viața, consecințe ale faptului că-i purta copilul în pântec.

Cum naiba le vor explica oamenilor decizia de a trăi separat în aceste luni timpurii de sarcină dacă rămâneau căsătoriți? Dar asta ar fi o problemă numai dacă Rebecca era cu adevărat însărcinată, iar acest lucru nu fusese demonstrat încă.

Mai dură apoi câteva zile pentru ca Rupert să se gândească la copil ca la o realitate și nu un produs al uneltirilor Rebeccăi. Ba chiar începu să-și imagineze cum va arăta bebelușul. Asta fu o greșală. De îndată ce puse o față acestui copil, care probabil nici nu exista, fu copleșit de o emoție puternică, pe care nu o putea descrie și de care nu putea scăpa. Copilul lor... ba nu, era al lui. La naiba, nu, era cu adevărat al lor, dacă era real.

Se îmbătă bine ca să nu se mai gândească la bebeluș și la Rebecca, însă nu putu scăpa de ideea care îi intrase în cap. Va trebui să o aducă pe Rebecca înapoi la Londra. Până la urmă, nu putea avea încredere în ea să nu facă ceva prostesc. Știa oare ce precauții să-și ia? Își dădea seama că unele lucruri care erau perfecte pentru ea în circumstanțe normale puteau reprezenta un pericol pentru un copil nenăscut?

Rupert își împachetă o valiză mică, în caz că de vreme urâtă, și se duse direct în Norford, ca s-o aducă acasă cu el.

Conviețuirea în aceeași casă nu era o situație ideală, dar era singura modalitate prin care îi putea supraveghea activitățile, ca să fie sigur că erau potrivite pentru o viitoare mamă. Puteau găsi un motiv simplu să stea în aceeași casă, care nu avea nimic de-a face cu căsnicia. Mamele lor erau, în definitiv, din aceeași zonă, și cum luna

noiembrie se termina peste doar câteva zile, lungul sezon monden de iarnă urma să înceapă. Julie putea spune că o găzduia pe Rebecca pe durata sezonului. Era foarte simplu.

Se duse călare până la Norford, surprins de cât de repede putea fi parcursă distanța când nu făcea călătoria cu mama lui, în trăsura ei înceată. Anxietatea pe care o simțea, ca să-l aibă pe copilul lui nenăscut sub protecția sa nu semăna cu nerăbdarea de a o vedea pe Rebecca din nou. Cel puțin asta își spusese de vreo șase ori pe drumul acela lung. Însă dezamăgirea neașteptată pe care o simți când nu o găsi acasă era parțial responsabilă pentru furia pe care o simțea în timp ce călărea înapoi spre Londra.

Doar îi spusese să se ducă acasă. Chiar credea că putea face ce voia? Îl sfidase în mod deliberat. Cum nu era însărcinată, se hotărâse să își păstreze postul la palat. Nu avea de gând să meargă acolo, de vreme ce era genul de ceartă care ar fi deveni vehementă și erau prea mulți oameni care trăgeau cu urechea și bârfitori la palat.

Când pași pe ușa din față a casei, fu prea șocat când o văzu ieșind din salon ca să reacționeze imediat. O privi intens. Fu ușurat că era în regulă și nu dispăruse. Însă furia cu care călărise spre casă nu dispăruse de tot, și, în scurt timp, se încrunta la ea. Rebecca nu păru intimidată de expresia lui. I se putea oare citi furie în ochi? La naiba, era răvășitoare în acea rochie de culoarea lavandei... talia la fel de subțire ca întotdeauna...

– Există vreun motiv pentru care ești aici?

– Ei bine, mi-am adus geamantanele, spune ea cu nonșalanță. Mă mut aici.

– Pe naiba!

– Drăguț din partea ta să mă întâmpini în maniera ta grosolană obișnuită.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui. Nu conta că tocmai se dusese în Norford și înapoi de dimineață ca s-o aducă aici. Acea fusese ideea lui. Sosirea ei aici fusese ideea ei, iar asta îl făcu suspicios.

– Nu începe iar cu manipularile, o avertiză el. Răspunde-mi la întrebare.

– De ce sunt aici? Să începem cu motivul evident? Pentru că sunt însărcinată și odată ce o să se vadă asta, nu vreau să fiu în poziția ca oamenii să mă întrebe cine e soțul meu și să nu mă creadă când le zic că ești tu.

- Iar răspunsul mai puțin evident?

- Pentru că m-ai enervat atât de tare, că îmi place să-ți fac în ciudă.

- Nu o să-mi forțezi mâna doar apărând aici neinvitată, îți promit că n-o s-o faci. Recunosc că există o urmă de dubiu, dar dacă încerci să transformi căsătoria asta într-o realitate înainte ca bebelușul să devină o realitate...

- Nu mai vorbim din nou despre asta. Mama ta știe, mama mea știe, iar asta ne face căsătoriți de-adevăratelea, asta dacă nu ești destul de isteț cât să-ți dai seama. Ți-am spus că nu o să mă căsătoresc cu tine, dar ai insistat, așa că acum suportă consecințele. Nu vreau decât ca bebelușul meu să fie legitim și acum o să fie. Așa că împrăștie minciunile că am profitat dacă vrei. Cum ai zis? Că te-am sedus? Nu-mi mai pasă.

Cu toată răbdarea de care putea da dovadă când venea vorba despre ea, o întrebă:

- De ce-mi faci asta?

- Pentru că nu mint. Nu te-am mai mințit din noaptea în care ți-am spus că nu căutam decât eșarfa lui Sarah.

Capitolul 38

Rebecca se întrebă dacă emoțiile aveau să-i scape mereu de sub control când se afla în preajma lui Rupert.

Se îndepărta de el. Pur și simplu, nu se putea vorbi cu omul, iar el o înfuriase atât de tare, încât Rebecca ajunsese să spună din nou lucruri pe care ar fi preferat să nu le spună. Dar asta era casa lui! Așa că faptul că se îndepărta de el însemna că Rupert putea veni după ea, lucru pe care acesta îl și făcu.

Ea nu știa unde îi fuseseră duse bagajele. Prea furioasă să îl găsească pe majordom ca să-l întrebe și prea furioasă ca să nu le caute singură, începu să deschidă ușile de la etaj. În mod normal, nu ar fi făcut ceva atât de nepolitic, dar nimic din emoțiile ei de acum nu era normal, iar Rupert se afla pe urmele ei.

Când întinse mâna să deschidă penultima ușă de pe coridorul lung, Rupert o avertiză:

– Aia e... nu...

Nu apucă să termine. Stând în spatele ei când deschise ușa, văzu că ea își găsisse cuferele așezate unele peste altele în încăperea spațioasă. Ea nu ezită și intră.

La fel făcu și el, dar tonul lui fu extrem de ferm.

– Nu stai aici.

Era o cameră minunată. Albastrul-închis și roșul de Burgundia se combinau bine în covorul gros. Azuriul și nuanța pală de crem din tapet puneau în evidență tablourile mari cu ramele lor din lemn întunecat.

Tapițeria canapelei și a fotoliul lui de citit din lemn de cireș era de un crem pal, creând un contrast puternic cu covorul închis la culoare. Masa joasă pusă între ele era o operă de artă în sine, picioarele sale fiind sculptate minuțios.

Draperiile de la mai multe ferestre aveau o altă nuanță de albastru-închis și erau brodate cu fir argintiu. Un șevalet se afla lângă fereastra cea mai mare, iar pictura la care se lucra era întoarsă spre

lumină, deci nu văzu cine era. Mai multe biblioteci era atât de pline, că nu mai era loc pentru nici măcar o carte. Birouri gemene, mai mari decât orice alte birouri pe care le văzuse, se aflau unul lângă celălalt și fuseseră confecționate la comandă. Un șemineu din marmură albă, destul de mare să încălzească o cameră atât de spațioasă, ocupa o bucată bună dintr-un perete.

Două alte uși erau pe un perete, iar patul mare, așezat într-un colț al camerei, o făcu să ghicească:

– Camera ta? Încercă să-și păstreze tonul neutru când adăugă: Sunt de acord, nu o să stau aici. Charles a presupus probabil că aici ar fi logic să-mi lase bagajele, după ce i-am spus că sunt noua Lady St. John.

– Deja le spui pe nume servitorilor mei?

Rebecca se întoarse și îl văzu traversând camera și așezându-se în fața șevaletului, ca un câine de pază. De parcă ei i-ar fi păsat ce pictase sau ar fi vrut să afle ce găsea interesant să picteze.

Ca răspuns la întrebarea lui, Rebecca spuse:

– Doar am auzit numele servitorului tău, dar fie, de acum încolo o să-i spun majordomul tău, așa cum asta o să fie casa ta, așa cum o să numesc asta afurisitul tău de pat ciudat.

– Ce e în neregulă cu patul meu?

– Nimeni nu pune un pat ca să poată să se urce în el sau să se dea jos pe o singură parte decât dacă nu are destul loc pentru el, ceea ce nu a fost cazul pentru paturile tale. Toate cele trei pe care am avut ghinionul să le văd au fost înghesuite în colțuri.

– Asta ți se pare ciudat?

Rebecca inspiră adânc, în timp ce Rupert se apropia de ea. Expresia lui devenise prea senzuală, reamintindu-i de noaptea în care făcuseră dragoste.

Probabil și el își amintise același lucru, pentru că adăugă:

– Nu-mi amintesc să fi fost deranjată de patul din camera mea de la palat. De fapt, ai părut să nu-l observi, pentru că erai prea atentă la mine. Nu-ți amintești?

Cum ar fi putut uita! Dar nu avea de gând să recunoască. Însă roșeața din obraz probabil o dădu de gol, așa că Rebecca se îndepărtă de el.

– Te-ai gândit vreodată să întrebi de ce paturile sunt aranjate așa, în loc să tragi concluzii pripite? spuse el, ceea ce făcu obrajii Rebeccăi

să ia foc. Nu e nimic în neregulă cu acest aranjament. De fapt, există un motiv bun pentru el.

Acum, din fericire, nu mai vorbea despre noaptea în care făcuseră dragoste.

– Foarte bine. Care e motivul?

– Nu e treaba ta, dar dacă tot ai făcut în țânțar armăsar, o să-ți spun. Este un defect de-al meu. Mă zvârcolesc atât de mult, încât cad uneori din pat. Asta nu se întâmplă niciodată când am o tovarășă de pat lângă mine, care mă atrage spre corpul ei cald ei chiar și când dorm. Însă cum lucrurile nu stau de obicei așa aici, ca să nu-mi trezesc familia când cad, am găsit această poziție mai sigură pentru pat.

Rebecca nu și-ar fi imaginat un asemenea răspuns sau că el ar recunoaște. Simți că trebuia să-i ceară scuze.

Prin urmare, se surprinse spunând:

– Ce, servitoarele nu sunt destul de drăguțe cât să te tenteze?

– Ba da, dar mama nu e de acord să îmi fac de cap în casa ei. Rupert ridică din umeri. Cum locuiesc aici cu familia mea, trebuie să-i respect dorințele.

Rebecca roși din nou. De ce nu putea pur și simplu să-și ceară scuze? Încă nu se convinsese să facă asta nici acum. În schimb, se întoarse să iasă din cameră.

– Mă duc să-l găsesc pe majordomul tău, spuse Rebecca pe un ton nepăsător, fără să se oprească, și să-i spun să-mi mute bagajele imediat.

– Îți dai seama cât de mult ai întrecut limitele, Becca? Îți sugerez o atitudine mai împăciuitoare de acum încolo.

Ea făcu o pauză.

– Sau?

– O să te pun aici.

Rebecca se întoarse ca să evalueze seriozitatea afirmației ei. Surprinse o strălucire de obrăznicie în ochii lui și altceva. Era dorință sau furie? Trebuia să fie furie. Iar ea nu trebuia să fie furioasă când el o acuzase de tot felul de lucruri urâte, când de fapt era nevinovată?

– Știi, ți-am spus în seara aia, când am venit la tine în cameră că îl ajutam pe prietenul tău Nigel, la cererea lui, își aminti ea. Nu te-ai deranjat să confirmi asta, nu?

– Ce vrei să demonstrezi?

– Niciodată nu aş fi venit la tine în cameră dacă nu m-ar fi asigurat că o să fii intermediar între noi.

– Da, am vorbit cu Nigel şi mi-a confirmat că ți-a spus să mă foloseşti ca intermediar. Dar, Becca, amândoi ştim că ai avut alte ocazii să îmi spui informațiile. Dar ai preferat să încalci toate regulile şi să intri la mine-n cameră, noaptea târziu, aşteptându-te să fiu în pat la ora aia şi asta ne-a adus în această situație insuportabilă. Aşa că nu e cazul să aruncăm vina de la unul la altul, Becca, când amândoi ştim cine e de vină.

Rebecca scutură din cap de frustrare.

– Sunt sigură că n-o să fii surprins că nu sunt de acord. Chiar dacă am fost naivă, nu am vrut să te seduc. Te rog, fă-ne o favoare şi nu te lua după mine, să îmi calci pe urme. Asta o să fie o căsătorie în care nu ne atingem, aşa cum singur ai descris-o, pe parcursul ei.

– De fapt, felul în care am descris-o a fost o căsătorie în care nu ne atingem până când nu putem dovedi sarcina. Doar nu crezi că o să-mi pot ține mâinile doar pentru mine dacă va trebui să rămânem căsătoriți, nu? Dar nu încerca să mă tentezi până atunci. Dacă acesta e planul tău actual, să te muți aici ca să mă seduci din nou ca să rămâi însărcinată de-adevăratelea, te avertizez că o să regreti asta. Ba nu, îți promit asta!

– Şi când mă gândesc că te asemănam cu un înger. Probabil îmi pierdusem mințile.

Rebecca mormăi asta în barbă în timp ce mergea spre uşă, prea încet ca s-o audă el. Se lăsase împinsă de ură ca să vină acolo. Lăsase furia să mărească distanța dintre ei. Însă nu furia îi umplu pieptul de suferință. Şi nu furia îi aduse lacrimi în ochi.

Capitolul 39

Femeia îl înnebunea! Rupert se întrebă cum naiba va supraviețui atât de aproape de Rebecca. La naiba, încă o dorea, dar nu suportă faptul că fusese manipulat să se însoare de o femeiușcă vicleană, indiferent cât de atrăgătoare o găsea. Îl va ispiti la fiecare pas cu presupusa ei inocență. Și va funcționa. Nu avea cum să nu funcționeze, având în vedere că deja îl ispitisese, fără măcar să încerce. Rupert rămase în camera lui până când cuferele Rebeccai fură scoase, și mai dură câteva minute până când auzi o ușă trântită pe hol. Avea să-l alunge din propria casă. Nu vedea nici o altă soluție.

Era la jumătatea scărilor când se opri. Ce făcea? De când alesese varianta lașă? Chiar îl înnebunea, de îl făcuse să aleagă calea ușoară. Avea mai mult curaj de atât. În plus, îi cunoștea planul. Trebuia doar să-și ignore instinctul de autoconservare suficient de mult cât să taciască un plan care să îl contracareze pe al ei.

Încă stătea pe scări când ușa de la intrare se deschise și vărul lui, Raphael Locke, intră, împreună cu soția lui, Ophelia. La naiba cu sezonul! Uitase că multe dintre rudele din partea familiei Locke își făceau apariția la Londra în această perioadă a anului. Și, bineînțeles, veneau în vizită, iar unii stăteau chiar săptămâni întregi. Era probabil să vină și verișoara Amanda, sora lui Raphael, din moment ce și ea trebuia să se mărite. Ea prefera să stea la el acasă, fiindcă avea trei escorte în el și frații lui, în locul propriului frate, care prefera să stea acasă cu soția lui și micuța lor fiică.

Sosirea lui Raphael și a soției lui îi întăriră hotărârea lui Rupert. Va trebui să rămână. Știa cât de ușor Rebecca se putea insinua în inima familiei lui, dacă nu era în preajmă să îi avertizeze în legătură cu duplicitatea ei. Era prea adorabilă și amuzantă să nu facă asta. În timp ce cei mai mulți bărbați ar fi fost îngroziți ca o femeie din familia lor să fie la fel de inteligentă ca ei, cei din familia Locke și St. John nu se încadrau în acest grup.

Chiar și acum, Rupert continua să fie uimit de frumusețea incredibilă a Opheliei Locke. Nu avea cum să se obișnuiască cu o față atât de unică. Ophelia și Rebecca vor avea probabil foarte multe în comun. Ba nu, de fapt se gândea la vechea Ophelia. Aceasta obișnuia să exceleze la manipularea situațiilor care îi serveau interesele și apela la minciuni ca să facă asta, exact ca Rebecca. Ophelia era de o frumusețe răpitoare, fără egal în privința asta, însă nu fusese plăcută tocmai din cauza acelor trăsături urâte. Însă căsătoria cu Rafe o transformase complet. Nu avea ce să nu-i placă la Ophelia care se căsătorise cu verișorul lui.

– Nu mă așteptam să te găsesc aici, bătrâne, spuse Raphael când îl văzu pe Rupert.

Rupert râse și coborî scările ca să se alătore cuplului în hol.

– Încerc să mă limitez să petrec nopțile cu numai trei femei pe săptămână zilele astea. M-ai prins într-una din zilele mele libere.

– Speram să nu te văd deloc, răspunse Raphael. Oricum am venit s-o văd pe mătușa Julie, așa că poți să pleci.

Oricât de ciudat ar părea, Raphael Locke glumea numai pe jumătate. Nu fusese prea gelos din cauza soției lui de când nu se îndoia de dragostea pe care i-o purta ea, însă Rupert provocase acea gelozie de prea multe ori. Totul fusese o joacă pentru Rupert când flirtase cu Ophelia în primele lor luni de căsnicie, însă Rafe, care cunoștea bine reputația de fustangiu a vărului său, nu găsisese acest lucru deloc amuzant.

– Ce a vrut să spună a fost că bănuiam că o să dormi la ora asta, explică Ophelia, încercând să facă remarcă lui Rafe să pară mai prietenoasă.

– Nu-ți face griji, iubire, sunt obișnuit deja cu faptul că nu prea e sigur pe sine, spuse Rupert și-i făcu cu ochiul Opheliei.

– Unde ești, mătușă Julie? Trebuie să-l trimiți pe ticălosul ăsta al tău cu treabă cât sunt în vizită, spuse Raphael.

Ophelia îl certă cu blândețe pe Rupert:

– Știi că nu vorbești serios și cel puțin nu mai încerci să mă seduci cu fiecare ocazie, ca în trecut, dar trebuie să-i spui și lui că nu vorbești serios.

– Totul e numai o joacă, draga mea.

– Prostii! O faci doar ca s-o înfurii pe mama ta.

– Și asta, admise Rupert zâmbind.

– Și pe a soțului meu.

Rupert chicoti.

– Și asta.

– E timpul să nu îl mai provoci, nu crezi? Îmi place să-ți vizitez familia, dar durează zile întregi să-l conving pe Rafe să ne aducă în oraș, totul din cauza ta.

– Dumnezeu! îl auziră pe Raphael exclamând din cealaltă cameră. Când s-a întâmplat asta?

Rupert oftă, iar Ophelia întrebă:

– S-a întâmplat ceva?

– Da, dar asta e numai părerea mea. Pe de altă parte, mama mea crede probabil că nimic nu ar putea fi mai în regulă cu lumea. Dar o s-o las pe ea să-ți spună.

Întinse brațul spre salon. Ophelia îi aruncă o privire enervată, apoi o luă înaintea.

Însă mama lui nu păstră suspansul prea mult. Din momentul în care Ophelia apăru la ușă, Julie anunță:

– Lasă-mă să fiu prima care te anunță că Rupert s-a căsătorit. Și-a găsit o fată așa minunată și deja așteaptă un copil.

Rupert se rezemă de tocul ușii și se lovi cu capul de lemn. Era tipic pentru mama lui să spună totul din prima.

Ophelia îl privi și, pe un ton abătut, spuse:

– Îmi plac nunțile. De ce nu am fost invitați?

Rupert închise ochii.

– Poate pentru că nimeni nu trebuia să știe despre asta încă.

– Da, nu avea de gând să-mi spună nici mie, adăugă Julie, deși zâmbetul ei se mări, semn că nu era deloc supărata din cauza asta. Dar îl iert, acum că știi. Trebuie să o cunoașteți, Rafe. E o vecină de-a voastră. Ba chiar mi-a zis că ar fi putut să intre în familie mai devreme, că pusese ochii pe tine cu mult timp în urmă.

– Da? spuse Ophelia ridicând o sprânceană în timp ce se uita la soțul ei.

Raphael roși.

– Nu am nici cea mai vagă idee la cine se referă mătușa Julie, draga mea. Nu a zis încă cu cine s-a căsătorit.

Ochii lui Rupert se măriră acum. Totul avea sens. Motivul pentru care Rebecca pusese totul în mișcare. Nu avea nimic de-a face cu intrigile de la palat, ci cu propriile planuri. Scopul ei fusese să se căsătorească în familia Locke!

Capitolul 40

– Eu sunt mireasa, spuse Rebecca din ușă, iar în încăpere se făcu imediat liniște.

Reuși să nu se îmbujoreze când făcu acea afirmație curajoasă. Dar nu exista nici un motiv ca să evite subiectul, mai ales că auzise remarcă lui Raphael când se apropia de cameră. Ar fi trebuit să se retragă când auzise atâtea voci în salon. Dar nu se mutase în casa asta ca să se ascundă. Era acolo ca să își asigure locul în familia lui Rupert, de dragul copilului ei, iar asta era prima ocazie.

Remarca atrase toate privirile asupra ei, inclusiv a lui Rupert.

– Ai uitat să spui mireasa norocoasă, nu? comentă Rupert pe un ton jos în timp ce se așeză lângă ea.

Acesta era răspunsul normal al unei proaspete soții, dar nu i se potrivea.

– Nu, nu am uitat, șopti ea cu un zâmbet fals. Dar am reușit să nu spun „ghinionistă“. Poți să-mi mulțumești mai târziu.

El pufni. Rebecca plecă de lângă el ca să se așeze lângă soacra ei, pe una din canapele. Julie radia de fericire. Raphael zâmbea și el, probabil o recunoscuse. Ophelia era singura care îi arunca o privire uimită.

– Îmi pari familiară, dar nu îmi amintesc numele tău. Nu ne-am mai întâlnit? întrebă Ophelia în cele din urmă.

– Ba da, la puțin timp după ce te-ai căsătorit. Eram cu mama când am venit să-ți urăm bun venit în regiune.

– Da, așa e! exclamă Ophelia. Lilly și Rebecca Marshall. Îmi amintesc acum și că în ziua aceea, mama ta a spus ceva ce mi-a stârnit curiozitatea.

– Și anume?

– Nu cred că a vrut s-o aud. Vorbi destul de încet, după ce am făcut cunoștință. „Asta explică multe.“ Poate îți amintești și știi la ce se referea? Am avut senzația că acea remarcă era despre mine.

Rebecca izbucni în râs. Amintindu-și ziua în care o întâlnise pe Ophelia Locke pentru prima oară. Rebecca înțelesese cum de cedase Raphael așa repede farmecelor Opheliei. Femeia era mai mult decât frumoasă. Pur și simplu, nu existau cuvinte ca s-o descrie. Lilly avusese aceeași părere și o rezumase în acele câteva cuvinte, „Asta explică multe“.

– Da, era despre tine, spuse Rebecca cu un zâmbet. Ani la rând, eu și mama am considerat că Raphael ar fi un soț bun pentru mine. Așa că atunci când s-a căsătorit din senin cu tine, am fost curioase să aflăm de ce. Dar nu a trebuit decât să te întâlnim ca să înțelegem de ce s-a grăbit să te ducă la altar, odată ce îți atrăsese atenția.

Ophelia roși când auzi complimentul, însă soțul ei explică:

– Perioada în care i-am făcut curte, oricât de neobișnuită a fost, a fost subiect de bârfă în Londra. Ophelia poate să-ți spună despre asta la un moment dat. Doar că bârfele nu au ajuns la Norford când mi-am adus soția acasă. Apoi o tachină pe Rebecca: Sper că nu ai fost prea dezamăgită.

– Am fost devastată cam o oră, îl tachină Rebecca, făcându-i să râdă, după care îl asigură: Erai doar o idee pentru mine. Ceva ce nu era luat în serios, însă la care să țintesc când deveneam majoră. Te-ai căsătorit înainte să ajung acolo.

Toți râseră, mai puțin Rupert. Era atât de încruntat, că ieși din încăpere înainte să bage cineva de seamă. Rebecca observă însă, înainte ca el să o lase singură cu familia lui. Ar fi trebuit să treacă peste asta. Ar fi trebuit să profite de ocazie și să le explice situația familiei Locke, fără ca Rupert să le dea versiunea lui. Dar deja îi explicase situația lui Julie, iar aceasta le putea spune rudelor dacă voia. Însă Rebecca se scuză și se duse după Rupert. Nu trebui să meargă prea departe și îl urmă pe hol, în camera în care dispăru și opri ușa exact înainte să i se închidă în nas. O deschise larg. Rupert se întoarse și o țintui cu privirea.

– Tipic pentru tine, să mă lași pradă lupilor, spuse Rebecca și închise ușa.

Bărbatul pufni când auzi această descriere ridicolă a familiei lui.

– Termină cu melodrama. Îți mâncau din palmă.

– Asta scuză nesimțirea ta?

– Familia mea nu se așteaptă la nimic altceva de la mine. În plus, în caz că nu ai observat, Rafe ar fi fost încântat să mă vadă plecat.

De când i-am dorit soția, a preferat să nu fiu în aceeași cameră cu ea prea mult timp.

– Doar nu ai făcut asta!

Rupert își dădu ochii peste cap.

– Bineînțeles că am făcut-o, eu și fiecare bărbat care dă vreodată ochii cu ea. Majoritatea își ascund sentimentele și sunt discreți în privința lor. Eu doar am ieșit mai tare în evidență.

Rebecca bănuia că încerca doar s-o provoace.

– Deci așa o să fie? Nici măcar nu o să stai în aceeași cameră cu mine când familia ta e în vizită?

Dintr-odată, o lipi de perete.

– Mai exact cât de prost crezi că sunt, Becca? Așa cum ar spune mama ta, „Asta explică multe“.

Rebecca nu spuse nimic pentru moment, nici măcar nu putu procesa ce-i spusese. Pur și simplu nu putea face față apropierii de el. Un val de căldură o străbătu. Simți fluturi în stomac. Nu-și putea lua ochii de la buzele care erau atât de aproape de ale ei.

– Nu ai nici o scuză pregătită de data asta? continuă el, cu destulă asprime ca ea să își ridice privirea.

Îl văzuse nervos de atâtea ori, însă de data asta, era cu totul alt nivel. Un mușchi chiar îi zvâcnea în obraz. Aproape îi simțea furia, atât de tare emana din el. Ce naiba spusese? Gândește! Nu putea! Nu auzise nici un cuvânt de când trupul lui se apropiase atât de mult de al ei, iar peretele din spate nu îi lăsa loc să scape.

– Ce insinuezi?

– Nu e momentul potrivit să-mi testezi răbdarea. Când te-ai hotărât să faci orice e nevoie ca să intri în familia mea? Înainte sau după ce Rafe a fost îndepărtat din capul listei tale? A doua ta alegere nu e chiar așa reușită, Becca. Nu o să fiu un soț fidel, dacă farsa asta trebuie să continue.

Rebecca rămase fără cuvinte când își dădu seama la ce concluzie ajunsese el.

– Glumești? Vărul tău era una dintre cele mai bune partide din Anglia, cu atât mai mult din regiunea mea. Fiecare domnișoară din Norford pusese ochii pe el, așa că de ce aș fi eu excepția? Și aveam numai 13 ani când mamei și mie ne-a venit ideea că ar fi un soț foarte bun. Dar îl întâlnisem numai de câteva ori. Probabil el nici nu-și amintește. Și dacă vrei să știi, când s-a căsătorit cu Ophelia, aveam

doar 16 ani. Am fost dezamăgită, deoarece îl considerasem „al meu“ timp de trei ani, dar nu am fost nici devastată și nici nu i-am plănuit înlocuirea. De fapt, chiar așteptam cu nerăbdare să mă alătur celorlalte debutante pentru un sezon de vânătoria de soți în Londra, cel puțin până când mama a obținut acea numire la palat.

– Văd că aveai o scuza pregătită, spuse el caustic.

Rebecca știa imediat că indiferent ce ar fi spus, nu ar fi crezut-o. Nici măcar nu i-ar fi acordat prezumția de nevinovăție. În mintea lui, era vinovată că folosise cel mai vechi truc cunoscut ca să-l târască la altar. Nu conta că de fapt el o târâse, aparent ea îl manipulasă să facă și asta. Iar Rupert nici măcar nu lua în considerare cât de dezirabil era! Nu, el crezuse că ea voia să intre în familia lui, prin urmare orice alt membru al ei al fi fost bun.

Ca de obicei, reuși să o enerveze și, cum se întâmpla în ultimul timp, nu ținu asta doar pentru ea și îl împunse cu cel mai mare ghimpe pe care îl putu verbaliza.

– Prostii, de ce aș avea nevoie de o scuza pregătită dinainte? Deja ai sugerat că sunt destul de deșteaptă să mint pe loc. Gândește-te la asta, Lord Le-știe-pe-toate!

Se aplecă pe sub unul dintre brațele pe care Rupert și le proptise de perete și ieși din încăperea înainte ca el s-o poată opri. Îi venea din nou să plângă. De data asta, nici măcar nu știa de ce. Nu era ca și cum Rupert nu își exprimase clar părerea pe care o avea despre ea.

Capitolul 41

Rebecca așteaptă până la prânz ca să coboare din nou. Nu îi era foame, dar nu se putea gândi doar la ea acum când venea vorba despre mâncare. Așteptase destul de mult cât să dea familiei Locke timp să plece. Nu avea chef să fie sociabilă, chiar dacă acum făcea parte din familia lor. Voia să ia o farfurie cu mâncare din bucătărie și apoi să dispară din nou în camera ei, unde să-și plângă de milă.

Nu reuși să execute decât jumătate din plan. Cu farfuria în mâna, urca scările când ușa principală se deschise în spatele ei. Se întoarse, sperând că era Floare care aducea restul bagajelor. Uitase să-i spună lui Julie că și camerista ei va avea nevoie de o cameră. Însă era prietena ei Amanda Locke, care își dădea jos haina.

Amanda o observă imediat.

– Becky?! Ce faci aici? Te sponsorizează mătușa Julie pe perioada sezonului? Dar, stai, nu ar trebui să fii la palat? Am auzit că ai primit un post acolo. O domnișoară de onoare reală! Am fost atât de încântată pentru tine! Și poate puțin geloasă, spuse Amanda chicotind. Nu m-am gândit niciodată să fac așa ceva, dar poate ar fi trebuit s-o fac. Să o las pe regină să aleargă un soț pentru mine, având în vedere că eu nu am noroc să-mi gădesc singură unul. Acesta o să fie al treilea sezon la care particip. Îmi vine să plâng!

Rebecca zâmbi. Amanda nu se schimbase deloc. Nu se văzuseră de câțiva ani, însă copila frumoasă crescuse și se făcuse o femeie și mai frumoasă, pe care Rebecca ar fi recunoscut-o oriunde. Iar personalitatea nu i se schimbase nici ea. Încă reușea să spună o sută de cuvinte pe minut și să abordeze trei sau mai multe subiecte dintr-o singură respirație! Când erau mici, aproape deveniseră cele mai bune prietene. Locuind atât de aproape, iar Amanda fiind doar cu câțiva ani mai mare, se bucuraseră de multe lucruri împreună, asta când amândouă aveau numai interese copilărești.

Însă apoi Amanda plecase la aceeași școală privată la care merseseră toate mătușile ei și, pentru o vreme, jumătate din veri nici

măcar nu le petrecuse acasă în Norford, ci în vizită la noile ei prietene de la școală. Așa că se îndepărtaseră, iar diferența de vârstă se făcuse și ea simțită, având în vedere că interesele Amandei deveniseră mai sofisticate și mai mondene.

Rebecca regreta deseori că nu își reînnoase prietenia după ce crescuse și ea. Nici măcar nu apucase să-i spună că plănuse să se mărite cu fratele ei! Atâția ani trecuseră de când vorbiseră ultima oară.

Rebecca coborî scările ca să-și explice prezența în casa St. John fără să dezvăluie toate detaliile.

– M-am căsătorit. De aia a trebuit să-mi părăsesc postul de la palat.

– Dumnezeuule, deja te-ai căsătorit? Acum o să plâng! Nu dădea însă semne că ar face asta și o îmbrățișă strâns pe Rebecca. În sfârșit, cineva care poate să îmi spună toate secretele obraznice ale căsătoriei, pe care tata a fost prea jenat să mi le împărtășească.

– Chiar nu știi?

– Glumeam, bineînțeles că le știu. Am cinci mătuși și fiecare mi-a vorbit despre această latură delicată. Dar știi cum sunt femeile mai în vârstă. Îți spun ceva, fără să îți spună însă nimic, doar fac aluzii.

– Deci, chiar nu...

– Ba nu, știu, interveni Amanda. Toate prietenile mele apropiate s-au căsătorit deja. Vezi? Sunt singura care nu poate să-și găsească un soț!

Rebecca nu-și putea imagina de ce. Amanda avea înfățișarea extraordinară cu care fuseseră binecuvântați cei din familia Locke: păr blond-deschis, ochi albaștri și trăsături superbe. Era fără doar și poate cea mai frumoasă debutantă care își căutase soț de când își făcuse ieșirea în societate. De fapt, în urmă cu doi ani debutase și Ophelia și nimeni, nici măcar Amanda, nu se putea compara cu acea frumusețe. Chiar și așa, asta fusese în urmă cu doi ani. Amanda ar fi trebuit să fie căsătorită până acum.

– E din cauza titlului tatălui tău? Până la urmă, e duce, și asta poate să sperie...

– Nu, am primit foarte multe cereri. Dar am o problemă, nu reușesc să mă hotărâsc, pentru că nu simt ce trebuie aici, spuse Amanda arătând către inimă. Tu simți ce trebuie aici? Da, bineînțeles că da. Altfel de ce te-ai fi căsătorit?

Rebecca începu să explice că existau numeroase motive pentru a te căsători, în afară de dragoste, dar nu avea să pomenească motivul ei, în condițiile în care Amanda era încă inocentă. Dacă familia ei alegea să-i spună, foarte bine, dar chiar trebuia ca Amanda să afle că nici Rebecca și nici Rupert nu-și doreau căsătoria? Nu că lucrul acesta nu ar fi devenit evident dacă Amanda rămânea acolo pentru o vizită mai lungă. Însă, din fericire, pentru moment, Amanda își răspunsese singură la întrebare, iar Rebecca nu o corectă.

– Deci, cine e norocosul?

Întrebarea conținea atâta curiozitate, încât Rebecca își dădu seama că fata nici măcar nu-i luase în considerare pe cei trei verișori ai ei din casă. Unul dintre ei însă, Owen, era prea mic. Rebecca nu îl întâlnise pe Avery, al doilea, însă, dacă semăna cu Rupert, Amanda i-ar fi descris probabil pe amândoi ca burlaci deloc eligibili.

– Eu sunt, spuse Rupert, care apăru pe hol în spatele Rebeccăi.

– Cât de minunat! În sfârșit o să fim cele mai bune prietene, Becky! Nu-mi vine să cred că am pierdut toată distracția. Cum de s-a întâmplat asta înainte de începerea sezonului? V-ați întâlnit acasă sau aici, în Londra? Când s-a întâmplat asta? Stai un pic, de ce n-am fost invitată la nuntă?

– Am fost prea nerăbdători ca să așteptăm o nuntă normală, spuse Rupert.

– V-ați dus tocmai în Scoția ca să evitați publicarea anunțurilor? Cât de romantic!

Rupert o sărută pe Rebecca pe ureche și, când făcu asta, îi șopti:

– Nu are de ce să afle.

Chiar erau de acord într-o privință? Ce surpriză! Când se întoarse spre soțul ei, buzele i se lipiră de ale lui.

Capitolul 42

Rebecca știa foarte bine că acel sărut fusese numai de dragul verișoarei lui Rupert și acesta fu singurul motiv pentru care nu se retrase imediat. Cel puțin asta își spunea înainte ca simțurile ei să devină confuze și să uite că nu ar fi trebuit să se bucure de moment.

Oare gustul ticăloșilor nu ar trebui să fie la fel de rău ca purtarea lor? Ba da. Acesta ar fi fost un avertisment foarte clar. Dar nu era cazul. Era copleșită de euforie de fiecare dată când îl gusta și, chiar și acum, când promisiunea lui că „nu-i va fi niciodată fidel“ era încă proaspătă în mintea ei, nu putu opri senzația de amețală care o copleșea când o atingea, când mâna lui se mișca de sus în jos pe spatele ei.

Nu Amanda o scoase pe Rebecca din transă. Tânăra doar se legăna pe călcâie și rânjea pentru că erau atât de îndrăgostiți încât nu-și puteau ține sentimentele numai pentru ei. Cel puțin asta își închipui Rebecca că gândea Amanda când farfuria pe care o ținea îi alunecă dintre degete și se sparse pe podeaua de marmură. Asta îi separă pe ea și Rupert imediat.

Amanda începu să chicotească în timp ce Rebecca privea oripilată mizeria pe care o făcuse.

– Nu-ți face griji, spuse fata venind spre ea și târând-o spre salon. O să curețe una dintre servitoare. Vreau să aud totul despre povestea asta de dragoste care vă face să vă purtați așa nechibzuit.

– Asta ar trebui să fie interesant, spuse Raphael care stătea întins pe una dintre canapele.

Sora lui se holbă la el.

– Mă întrebam de ce nu te-ai întors încă la casa ta din oraș, dar nu mă așteptam să fii tot aici, în vizită. Ai avertizat-o măcar pe mătușa Julie că o să stau aici o perioadă?

– Am uitat, draga mea, spuse Raphael în timp ce se ridica în capul oaselor. Dar sunt sigur că se aștepta la asta din moment ce ai stat aici

și sezonul trecut și ai hotărât să prelungești agonia tuturor când nu te-ai căsătorit.

– Nu fac nimic de genul acesta! protestă Amanda.

– Te mai plângi din cauza asta?

Amanda se supără din cauza tachinării fratelui ei.

– Unde e soția ta? Ai stat mai mult decât era cazul.

– Exact la asta mă gândeam și eu, spuse Rupert care li se alătură.

Raphael râse.

– Ai face bine să renunți, bătrâne. Ai intrat în rândul lumii, iar asta pune punct neînțelegerii noastre. Iar în ceea ce privește doamnele, acestea s-au dus sus, ca s-o găsească pe Rebecca și să vadă care încăpere poate fi transformată în camera copilului.

Amanda se uită la Rebecca.

– Nu e cam devreme?

– De fapt, nu.

– Serios acum, de cât timp ascundeți căsătoria asta?

– Nu de destul, spuse Rupert și își dădu ochii peste cap.

Rebecca îi aruncă o căutătură ciudată. Cât de simplu făcuse să pară că au vrut doar puțin timp singuri înainte să împărtășească vestea cu familia. Ar fi preferat să spună adevărul, dar acesta era neplăcut și jenant și... avea senzația că o să plângă din nou.

– Probabil m-au ratat când eram în bucătărie. Mă duc să le caut, spuse ea repede. Mă scuzați.

Era a doua oară când pleca grăbită din salon. Rupert o urmă. Cum voia să fie singură, se opri și îl întrebă:

– Acum ce mai e?

Cum o servitoare curăța mizeria de pe hol, Rupert o luă de braț și o duse în biroul lui. Îi vorbi pe o voce joasă:

– Nu trebuie să spunem întregii familii că mariajul acesta e unul făcut în iad.

Deja pomenise asta în legătură cu Amanda, dar nu le spusese nimic nici lui Raphael și Opheliei, care să le indice că era ceva în regulă cu mariajul lor. Cum ar fi putut însă ascunde asta, când nu puteau fi în aceeași cameră fără să se ciondănească?

– Ce sugerezi?

Rupert păru frustrat o clipă, după care răspunse:

– Te pricepi să te prefaci. Îți sugerez să ne prefacem că totul e în regulă, cel puțin pentru restul familiei.

O insultă și o ramură de măslin dintr-o lovitură. Nu, nu sugera un armistițiu, ci o farsă. Lucru la care ea se pricepea, cel puțin din punctul lui de vedere. Rebecca aproape râse.

– De ce vrei să încerci asta, când te aștepți ca mariajul nostru să se termine în câteva luni?

– Pentru că ești în casa asta. Pentru că ai anunțat deja căsătoria, când ți-am zis să n-o faci. Ai fi putut veni aici ca invitată, să știi. Chiar am fost la Norford să... nu contează. Dar acum, că s-a aflat, trebuie să punem o fațadă fericită.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. Faptul că aveam diferențe ireconciliabile era motivul tău pentru anularea căsătoriei. Ce sugerezi acum pune capăt încercării tale de a scăpa ușor, nu?

– Te-ai ocupat tu deja de asta. Ai venit aici ca să-mi forțezi mâna. Așa să fie. Ai reușit. Dacă se ajunge la asta, putem mereu să divorțăm. Dar motivul, Becca, l-ai spus singură. Copilul.

Nu putea să nu fie de acord cu asta, doar că nu se așteptase ca el să se gândească mai întâi la copil. Dar ea ar fi trebuit s-o facă. Până la urmă, Rupert se căsătorise cu ea de dragul copilului.

Rebecca oftă și făcu un efort să dea la o parte toată animozitatea, cel puțin pentru moment.

– Foarte bine, spuse ea. Dar îți dai seama că mama ta probabil o să le spună ceva rudelor tale, dacă nu a făcut-o deja. Am fost sinceră cu ea.

– I-ai spus versiunea ta sau a mea?

Rebecca se înroși de furie. Cât de scurt fusese armistițiul. Rupert se aștepta ca ea să joace rolul soției fericite, când el nu-și putea controla insultele?

– I-am spus fapte, nu presupuneri. Iar treaba asta nu o să meargă dacă o să continui să mă provocu cu fiecare ocazie!

Rupert își trecu exasperat mâna prin păr.

– Îmi pare rău, nu a fost intenționat. O să fac eforturi să îmi controlez cuvintele când avem companie.

Ea îl privi cu atenție.

– Dar nu și când suntem singuri?

– Fațada e pentru alții, nu pentru noi. Nici unul dintre noi nu are astfel de iluzii.

– Bineînțeles că nu, departe de mine să cred că există vreo urmă de realitate în treaba asta. Dar dacă crezi că pot să zâmbesc sincer

și să fiu fericită în preajma altora, când de fapt sunt atât de furioasă, încât complotez să te omor, gândește-te mai bine!

Rupert oftă.

– Înțeleg ce vrei să spui. Merg pe o frânghie subțire de îndoială, deci ai răbdare cu mine, te rog. O să fac niște schimbări. În ceea ce o privește pe mama, slabe șanse să fi vorbit cu cineva. E atât de încântată de situația asta, că o să lupte din răputeri ca nimic să nu ne distrugă mariajul.

– În cazul ăsta, singurul lucru pe care îl poți face e să demonstrezi că poți să te ridici la nivelul provocării. Arată-mi un zâmbet care nu e disprețuitor.

Nu se așteptase la asta, dar era o cerere rezonabilă. Rebecca nu avea de gând să care toată șarada pe umerii ei. Trebuia să-și îndeplinească și el partea.

Dar Rebecca nu se așteptase la unul din acele zâmbete incredibile cu care o fermecase înainte de acea noapte fatidică petrecută în patul lui. Inspiră adânc. Inima începu să-i bată cu putere. Dumnezeuule, cum era posibil să aibă în continuare efectul acesta asupra ei?

– Nu trebuie să fi atât de convingător! spuse ea și se întoarse, ca să-și ia ochii de la el.

– Păstrează-ți zâmbetul seducător pentru legiunea ta de cucuriri. Nu o să fac parte dintre ele, așa că un zâmbet decent o să fie îndeajuns.

Rebecca râse.

– A fost doar un zâmbet normal, Becca. Dacă nu mă crezi, întoarce-te și o să-ți arăt diferența.

– Nu. Să mă seduci nu face parte din înțelegere.

– Bineînțeles că nu. Pentru moment, mariajul acesta fericit e doar de fațadă și am promis deja să-mi țin mâinile departe de tine, nu?

– Atunci ține-ți și buzele departe de mine, spuse ea din ușă. Nu o să mai fie săruturi accidentale.

Rebecca îl auzi râzând din nou înainte să închidă ușa după ea. Dumnezeuule, cu ce fusese de acord? Asta nu avea cum să funcționeze!

Capitolul 43

– Dar e doar un mic bal! Au fost chiar atâtea la palat că te-ai săturat deja de ele? întrebă Amanda.

În timp ce Rebecca stătea cu Amanda la masă, își aminti cât de încăpățânată putea fi prietena ei odată ce îi intra o idee în cap. Când erau mici, Amanda ignora toate răspunsurile până când îl auzea pe cel pe care îl căuta.

Se pare că nimic nu se schimbase în privința asta de-a lungul anilor. La 20 de ani, Amanda încă nu învățase să reacționeze cu grație când nu primea ce voia. Rebecca nu mai era însă acea fetiță ușor de manipulat, care putea fi convinsă ușor. Își dezvoltase propriul tip de tenacitate.

Așa că repetă pentru a doua oară:

– Pur și simplu, nu mi se pare în regulă. Sunt mai mică decât tine. Asta nu mă face o însoțitoare bună.

– Prostii. Doar nu ești încă obișnuită să fii căsătorită. Statutul de femeie căsătorită te face însoțitoare perfectă. Și prefer să merg cu tine decât cu Avery, care nici măcar nu și-a făcut apariția ca să-l întreb. Owen e prea tânăr. Iar Rue provoacă prea multă senzație printre domnișoare, ceea ce îi afectează pe domnii prezenți, care nu mai dansează. Cel puțin asta are tendința să se întâmple la baluri.

Rebecca se abținu să nu zâmbească, deși bănuia că Amanda exagera doar ca să-și susțină ideea. Nu că Rupert nu ar fi provocat senzație, ci partea în care toată lumea se oprea din dans din cauza lui. Cum fusese deja informată, îi reaminti tinerei:

– Te-ai mutat în casa asta pe durata sezonului pentru că ai deja niște însoțitori, inclusiv pe mătușa ta. Dintr-odată, toți sunt inacceptabili?

Amanda oftă și își lăsă capul pe masă. Din fericire, farfuria cu desertul fusese deja dată la o parte. Numai ele mai rămăseseră în sufragerie.

Julie îl luase pe Owen pentru verificarea săptămânală a ceea ce învățase. La 16 ani, tânărul era încă foarte timid, dar atât de politic! Rupert plecase și el în clipa în care terminase de mâncat, susținând că avea o întâlnire. Seara? Rebecca nu avea nici un dubiu că soțul ei se ducea la tânăra care se afla acum pe lista lui de seducție. Dar nu avea să lase asta să o deranjeze.

– Ai dreptate, recunosc Amanda. Deși l-aș prefera pe Avery și pe el nu l-ar deranja să mă escorteze, probabil încă nu știe că sunt în oraș. Mătușa Julie a renunțat la viața mondenă cât și-a crescut băieții. Nu voia să-i lase niciodată singuri. Deși ar fi de acord să fie însoțitoarea mea, și-ar petrece întreaga seară bombănind și, crede-mă, puțini bărbați nu ar da înapoi când ar fi ținta unei priviri încruntate de-a ei.

– Dacă pot fi intimidați atât de ușor, atunci nu sunt pentru tine.

– Niciodată nu am privit lucrurile așa, dar ai dreptate. Dacă stau să mă gândesc, trebuie să recunosc că m-am bucurat să-i văd plecați pe unii dintre bărbații pe care i-a pus pe fugă. Dar chiar și așa, nu mi-ai înțeles ideea. Aș prefera mult mai mult să merg cu tine! O să fie distractiv! Iar tu pari așa serioasă zilele astea. Poate mă poți ajuta să-mi găsec un soț. Te rog, acceptă!

Rebecca rânji, încă nerezistând rugămintilor drăgălașe ale vechii sale prietenei. Rămăsese fără scuze.

– Măine-seară zici că e?

– Da, și să nu îndrăznești să-mi spui că nu ai ce să porți, pentru că tocmai ai venit de la palat!

– Calmează-te, Mandy, râse Rebecca. O să vin cu tine. Am chiar câteva rochii de bal pe care nu le-am purtat încă. Deși anticipasem un șir continuu de evenimente la Buckingham și aveam garderoba potrivită pentru asta, eu și mama pur și simplu nu ne-am gândit că regina se apropia de sfârșitul sarcinii când am ajuns acolo. Palatul a fost destul de liniștit în acele ultime săptămâni.

Rebecca începu să simtă o urmă de entuziasm. Un bal adevărat. Nu unul plin cu oficiali de la curte, atâția dintre ei de vârstă mijlocie sau mai bătrâni. Aici vor fi tineri veniți în oraș pentru același motiv ca restul fetelor, în căutarea unui partener cu care să se căsătorească. Dansuri și nici un însoțitor! Fantezia scurtă se termină acolo. Aproape râse de ea, dar ar fi fost un răs amar.

Se putea duce, dar nu știa dacă se și putea distra. Doar era o femeie căsătorită. Nu aveau să fie flirturi nevinovate pentru ea, nici un fel de entuziasm pentru că ar fi obținut un dans cu unul dintre burlacii eligibili. Va trebuie să refuze invitațiile la dans. Nu ar fi fost cuviincios, cel puțin nu fără ca soțul ei să fie acolo și să-și dea acordul.

Aproape se răzgândise, însă Amanda se lansase într-unul dintre torențele ei nesfârșite de subiecte, toate legate de seara următoare, și era atât de fericită, că Rebecca nu avu inimă să o dezamăgească. Se va duce și probabil va sfârși prin a se frământa toată noaptea pentru că soțul ei va fi cu una dintre amantele lui, în loc să își însoțească soția la primul ei bal al sezonului, dansând cu ea, provocând senzație, însă de data asta pentru că se va afla că nu mai era un burlac eligibil. Lui Rupert nu i-ar fi plăcut asta, dovada era cât de mult încercase să păstreze secretului mariajului lor. Ei bine, păcat pentru el. Rebecca va spune vestea tuturor celor pe care îi va întâlni. Atunci să vadă ce reacție vor avea amantele lui!

Capitolul 44

Rebecca își tot privi talia, nevenindu-i să creadă ce schimbare avea loc deja în corpul ei. Rochia de bal pe care Flora tocmai o ajustase ca să îi vină bine îi era fixă acum, aproape incomodă. În urmă cu șapte săptămâni îi venise perfect. Nu era posibil să se arate semne ale sarcinii!

Flora o aștepta să vină la măsuța de toaletă pe care o improvisaseră până când va cumpăra una. Confiscaseră una din mesele de pe hol, iar o servitoare găsisese în pod o oglindă veche care avea numai o crăpătură mică într-un colț. Va merge. Însă Rebecca nu simțea că aceea era camera ei.

Flora o privi și începu să râdă.

– Nu e ce crezi, Becky. Doar ai pus ceva pe tine.

– Nu e adevărat!

– Bineînțeles că e! Era de așteptat, din moment ce activitățile tale obișnuite s-au înjumătățit cât ai stat la palat. Nu ai călărit zilnic cu mama ta, nu ai urcat și coborât scările de zece ori pe zi, iar la fiecare masă au fost servite mai multe feluri decât erai învățată acasă.

– Dar am vomitat fiecare masă din cauza grețurilor matinale.

– Și ai compensat mâncând prea mult la alte mese, mai ales la prânz, când ți-era atât de foame pentru că rataseși micul dejun.

Rebecca se îndreptă spre oglindă. Nu suporta când Flora își demonstra atât de clar punctul de vedere, deși, în cazul acesta, era doar pentru Rebecca fusese preocupată de alte lucruri ca să ajungă chiar ea la concluzia asta. Însă înainte să devină tăioasă, lucru pe care nu mai părea capabilă să-l controleze, deși nu-l suporta, Amanda intră în cameră. Nici măcar nu bătu la ușă, ca și cum ar fi fost din nou copiii care nu aveau nevoie de intimitate.

Rebecca se stăpâni și de data asta, dar fu nevoie de ceva efort. Aceste schimbări dese de dispoziție păreau să se înrăutățească. Nu le suporta. Dar nu avusese parte de nici un pic de liniște interioară care să le echilibreze de când se mutase în casa lui Rupert. Fusese

cu atât mai rău de noaptea trecută, când stătuse la fereastra de la camera ei, care dădea spre stradă, așteptând să vadă când se va întoarce Rupert acasă și, în cele din urmă adormise în scaun înainte ca el să se întoarcă.

În această zi nu îl văzuse decât o dată, la prânz, când el își etalase atitudinea relaxată, în timp ce ea tăcuse și se uitase în altă parte, ca să nu provoace o scenă. Amanda vorbise pentru toți, în cea mai mare parte despre balul din acea seară, deci Rupert știa că ea avea să o însoțească pe verișoara lui și le urase distracție plăcută. Bineînțeles că nu se oferise să le însoțească, ceea ce ar fi fost lucrul potrivit pentru un soț. Rebecca bănuia că asta va duce șarada mai departe decât ar fi crezut.

Amanda era deja îmbrăcată într-o rochie de culoarea apei cu broderie argintie sclipitoare pe margini. Arăta superb, cu o perlă în formă de lacrimă la gât, mai multe perle la încheieturi, pe degete și chiar și în păr. O făcea pe Rebecca să se simtă demodată în rochia ei din mătase strălucitoare de nuanța lămâii, care era făcută să fie adecvat de deschisă la culoare de o dublură de șifon ivoriu – și strânsă în talie. Avea voie să poarte culori mai întunecate, mai vibrante, acum că era căsătorită, doar că nu avea încă. Nu avea nici un rost să se grăbească să corecteze asta, având în vedere că hainele nu îi vor mai veni în curând.

Amanda avea pe un braț o pelerină tivită cu blană, pe care o aruncă pe pat înainte să spună

– Încă folosești camera asta, când există un dormitor foarte bun atașat de dormitorul principal pe care l-ai putea folosi pe post de garderobă?

Rebecca își menținu privirea pe oglindă. Mințise cu o zi în urmă când Amanda o găsisse în camera acesta. De fapt, nu mințise, doar nu o corectase când Amanda spusese că Rebecca nu dormea acolo, ci doar o folosea ca loc unde să se îmbrace.

– Cred că am decis că acea cameră să fie a copilului, iar mătușa ta Julie are de gând să o mobilizeze luna asta, deci nu avea rost...

– Am înțeles. Cel puțin sforăitul lui Rue nu te-a alungat într-o alta cameră.

Rebecca își opri un râset isteric.

– Sforăie?

– Nu? Credeam că majoritatea bărbaților sforăie.

Încercând să nu roșească, Rebecca spuse:

– Dorm buștean, nu aș observa.

– Cu atât mai bine atunci, nu? E un lucru pentru care mi-am făcut mereu griji. Am auzit cât de tare sforăie tata. Se zguduie ferestrele. Cum de suportă femeile măritate așa ceva? Ești gata? A fost chemată trăsura.

– Încă puțin, răspunse Flora pentru Rebecca.

Amanda încuviință și coborî ca să aștepte la parter. Flora ridică o sprânceană la Rebecca în oglindă după ce Amanda plecă.

– E foarte exuberantă, nu?

Rebecca râse.

– Nu o știi de când era mică. Atunci era și mai și.

– O astfel de personalitate poate să te epuizeze. Să nu o lași să te obosească, având în vedere condiția ta.

Era un sfat bun, deși Rebeccai i se părea amuzantă vorbăria tinerii, nu epuizantă. Cel puțin când nu deschidea subiecte personale.

Rebecca se așteptase ca Rupert să fie și el prezent când coborî să i se alăture prietenei ei. Și să vadă cât de demodat arăta. De fapt, lucrurile nu stăteau chiar așa. Mica ei oglindă îi spusese că arăta minunat, în ciuda taliei strâmte. Doar se simțea demodată. Un alt sentiment incontrollabil care se adăuga celorlalte sentimente nefericite pe care le avea.

Asta ar fi trebuit să fie una dintre cele mai fericite perioade din viața ea, nu cea mai mizerabilă. Alte femei aveau soți iubitori cu care împărtășeau miracolul nașterii. Ea avea un ticălos infidel care doar se prefăcea că era iubitor.

Călătoria fu scurtă, fiindcă acest bal de la începutul sezonului de iarnă avea loc la distanță de câteva străzi. Entuziasmul pe care îl simțise Rebecca dispăru cu totul și fu înlocuit cu ceva ce semăna cu panica atunci când își dădu seama că nu era pregătită pentru asta. Dorise să se afle despre căsătoria ei. Asta fusese și ideea când dăduse buzna în casa lui Rupert. Dar nu era pregătită pentru asta. Dacă trebuia să suporte felicitări de la străini, probabil ar fi izbucnit în plâns. Emoțiile ei erau pur și simplu prea sensibile ca să se poată preface la o scară așa de largă că era „mireasa fericită“.

Acum coborau din trăsura în fața conacului familiei Wither, când îi șopti dintr-odată Amandei:

– Să nu mă prezinți ca marchiza de Rochwood.

- De ce nu?

- Pentru că nu vreau să explic de ce nu e Rupert cu mine.

- Ce prostie! Bărbații vin rareori la evenimentele astea dacă nu sunt obligați. Și tu ești...

- Mandy, te rog, spune doar că sunt însoțitoarea ta sau spune-mi doar numele. Nu îi cunosc pe toți oamenii ăștia, iar ei nu trebuie să mă cunoască încă.

- Foarte bine, cum vrei, dar tot mi se pare o prostie.

În ciuda tonului enervat, Amanda fu cea care se răsti la major-dom, după ce acesta se uită la Rebecca aproape un minut, așteptând ca aceasta să-și spună titlul.

- E cu mine. Nu mă mai ține aici nici o clipă în plus. Anunță-mă!

Bărbatul se înroși la față și făcu așa cum i se porunci. Amanda o luă de braț pe Rebecca, arătând astfel că erau împreună, și o conduse în sala de bal. Amanda nu se îndepărtă prea mult, iar Rebecca nu îi putu rata oftatul din toți rărunchii.

- Ți-e rușine pentru că ai fost atât de tăioasă cu acel bărbat? Întrebă Rebecca.

- Cine? Nu, deloc. A fost nepoliticos și a meritat-o. Nu, am observat doar că nici una dintre prietenele mele nu e aici și probabil nici nu va fi la evenimentele acestui sezon. Toate sunt căsătorite acum sau își plănuiesc nunțile. Câteva chiar au copii. Emma Davis, care a terminat școala în același timp ca și mine, chiar așteaptă al doilea copil.

Expresia tristă a fetei și melancolia reală din tonul ei exprimau cât de supărată era de fapt.

Rebecca își așeză o mână pe brațul ei ca s-o consoleze și spuse singurul lucru la care se putu gândi:

- Când o să-ți întâlnești bărbatul, o să fii fericită că ai așteptat. Imaginează-ți cum ar fi dacă te-ai fi căsătorit prea devreme cu persoana greșită și după aceea apare cel potrivit.

Amanda clipi, apoi cel mai strălucitor zâmbet posibil îi apără pe față.

- Asta ar fi groaznic, nu?

- Oribil, spuse Rebecca.

Rebecca se simți mai bine după ce împărtășise ceva atât de personal cu Amanda. Nefericirii chiar îi plăcea compania. Iar Amanda uită de problemele ei în clipa în care un grup de tineri care îi observaseră

intrarea se apropiară de ea. Mulți o știau din sezoanele anterioare și toți erau nerăbdători să obțină promisiunea unui dans cu ea. Când unii se întoarseră și spre Rebecca, ea se dădu în spate și scutură din cap. Dansul însemna conversație, iar ea se hotărâse să evite așa ceva.

– Ai făcut ceva valuri când ai plecat de la palat fără să oferi un motiv plauzibil.

Rebecca gemu în sinea ei. Recunoscu vocea lui Elizabeth Marly în spatele ei. O privi pe Amanda râzând cu unul dintre tineri, care o conducea către ringul de dans, și se întoarse spre vechea ei inamică, pregătită pentru o conversație neplăcută.

– Am avut un motiv bun, spuse Rebecca. I l-am spus lui Lady Sarah. Dacă aceasta a ales să nu-l împărtășească...

– Sarah a fost dată afară, spuse Elizabeth pe un ton enervat. Constance, gogomana aia egoistă, s-a plâns de prea multe ori de sarcinile minore care îi erau date, iar toate aceste plângeri au ajuns la urechile ducesei.

– Deci, mama reginei chiar nu știa de intrigile lui Sarah?

– Intrigi? Sarah a încercat doar să țină toate lucrurile sub control. Ridică din umeri. Da, a avut o abordare puțin ciudată, dar nimeni nu a fost rănit.

Rebeccăi nu-i veni să creadă ce atitudine indiferentă avea Elizabeth.

– De unde știi asta? întrebă. Ai fost doar lacheul ei fidel. Habar n-ai ce a făcut cu informațiile strânse sau pe cine a rănit.

– Mai contează acum? spuse Elizabeth iritată. Duceasa a fost furioasă și a dat-o afară imediat, în ciuda asocierii lor lungi. Nu o să tolereze nici un scandal în care e implicat anturajul ei personal, care ar putea afecta reputația reginei.

– A fost un scandal?

– Nu ascuți! A fost oprit înainte să fie declanșat. Dar postul este atât de plictisitor acum că a plecat Sarah.

– De asta ești aici?

– Bineînțeles. Aparentul moștenitor nu are nici măcar o lună. În afară de celebrările legate de nașterea lui, Drina încă nu are apariții și nu a ordonat nici ale evenimente. Deci, care e scuza ta pentru că ai plecat?

Rebecca ar fi trebuit să spună clar că nu era treaba lui Elizabeth, din moment ce nu erau cunoștințe în termeni buni, cu atât mai puțin prietene. Nu-și putea imagina ce diavol o împinse să spună:

– M-am căsătorit cu Rupert.

Fața lui Elizabeth se schimonosi de furie.

– Nu ai făcut așa ceva!

– Întreabă-l.

Fata o privi cu atâta venin, încât părea incredibil cum de reuși să se controleze și să ridice indiferentă din umeri.

– Nu contează. Oricum nu voiam să mă căsătoresc cu el, când era atât de evident că nu va fi un soț bun. Ce păcat că nu ți-ai dat seama de asta mai devreme. O aventură cu el e grozavă, însă. Ar trebui să îți mulțumesc. Mi-a dat încă ceva care să-mi ofere satisfacție, când o să-l am din nou în patul meu.

Rebecca văzu roșu în fața ochilor. Dorința de a se năpusti asupra lui Elizabeth cu unghiile la înaintare era irezistibilă. Nu-i putea rezista. Faptul că Elizabeth plecaseră imediat nu avea să o oprească. Avea să provoace cel mai mare scandal pe care îl văzuse Londra în ultimele decenii și nu-i păsa!

Capitolul 45

– Mă așteptam să te găsec singură, dar nu aici, în mijlocul camerei, ieșind în evidență ca nuca-n perete.

Rebecca se întoarse. Surprinderea ei fu atât de mare când își văzu soțul rânjind la ea după remarcă ironică, încât scurta răbufnire de furie i se risipi. Era foarte chipeș în costumul lui de gală, cu părul negru aranjat, dar care tot îi mai atingea umerii largi. Negrul acela contrasta atât de puternic cu ochii lui albaștri și frumoși.

Trebui să facă un efort conștient ca să tempereze vechea fascinație pe care încă i-o provoca.

– Ce faci aici?

– Ați plecat de acasă înainte să termin să mă îmbrac, spuse Rupert.

– Aveai de gând să ni te alături? De ce nu ne-ai spus asta?

– Voiam să fie o surpriză, dar ar fi trebuit să știu că verișoara mea va ieși pe ușă în clipa în care veți fi gata.

Mintea încă îi era în ceață din cauza furiei provocate de Elizabeth, prin urmare, Rebecca nu reuși să ghicească motivul lui Rupert.

– Dar de ce să vii? Amanda avea nevoie numai de un însoțitor.

– M-am gândit că o să apreciezi compania. Având în vedere că am însoțit-o pe Mandy la astfel de evenimente, știu că tinerii nu îi dau o clipă pace. Nu o deranjează, dar asta îl lasă sigur pe însoțitor.

Era drăguț? O salva? Rupert chiar credea că Rebecca o să îl creadă?

– Nu te-ai gândit că poate o să petrec seara dansând?

– Ești căsătorită acum, deci nu, nu m-am gândit deloc.

Rebecca se abținu să nu râdă. În ochii lui, căsătoria era lipsită de orice fel de distracție? De ce nu o surprindea asta?

Însă Rupert nu terminase și adăugă:

– Mi te imaginam plictisită de moarte, prinsă undeva în fundul sălii alături de matroane și de mame. Dar dacă tot ai pomenit de dans, îmi amintesc că te pricepeai la asta.

Nu o întrebă dacă voia să danseze. Cu el. Când termină remarca, deja o învărtea pe ringul de dans. Rebecca stătea rigidă. De ce făcea Rupert asta? Dumnezeu, ar fi fost atât de ușor să se relaxeze lângă el... ba nu!

– Cum ai putut să faci dragoste cu Elizabeth?

– Cu cine?

De îndată ce rosti cuvintele, Rebecca se rușină și regretă că nu își ținu gura închisă. Însă întrebarea lui, „cine“, o înfurie.

– Cum adică cine? Tocmai m-ai văzut vorbind cu ea!

– Dacă era cineva cu tine când am venit, mă tem că nu am observat. Ochii mei erau numai la tine.

Rebecca roși. Nu credea nici un cuvânt, dar totuși roși!

– Elizabeth Marly, îi reaminti.

– A, da, cum aș fi putut s-o uit? Ce femeiușcă nesuferită! Ai tras o concluzie deplasată, draga mea.

– Nu e nici o concluzie, chiar ea mi-a spus asta acum câteva clipe.

El ridică o sprânceană.

– Dacă e adevărat, cu siguranță, nu ar fi prima oară când se întâmplă. E fascinant cum unele femei sunt dispuse să-și distrugă reputația doar ca să spună că au fost intime cu mine. Asta din gelozie sau doar ca să se laude. Rupert ridică din umeri. Niciodată nu am înțeles motivele de genul acesta. Dar nu e necesar să se întâmple ceea ce se sugerează. Am învățat asta cu mult timp în urmă.

– Asta ce vrea să însemne?

– Cu Beth doar am flirtat și i-am sugerat că vreau să mă culc cu ea, după care am evitat să fac asta.

– Deci, ea nu era o țintă pe lista ta de cuceriri, doar ai făcut-o să creadă asta, nu? Te amuză asta?

– Acum ești ofensată în numele ei, când, de fapt, nu o placi mai mult decât mine? Rupert râse. La momentul respectiv am avut un motiv bun. Dar nu mai contează. Dar știi că vorbești ca o soție geloasă, nu? Ești geloasă, iubire? Mi se pare amuzant, având în vedere situația.

– Nu râde prea devreme, pentru că nu sunt nimic de genul acesta.

– Nu?

Rupert încă râdea.

– Prezența ta neașteptată aici miroase a gelozie, îți verifici soția, dar nu mă auzi pe mine acuzându-te de asta.

– Cred că tocmai ai făcut-o.

Faptul că se amuza o irita. De obicei avea efectul ăsta când era pe seama ei. Însă furia ei dispăru. Nu era vorba că voia să-l creadă pe el, ci mai degrabă știa că Elizabeth era mincinoasă. Dacă emoțiile ei nu ar fi fost atât de tumultuoase, Rebecca nici nu ar fi crezut-o. Și de ce îi mai păsa?

Rupert o mai roti de câteva ori înainte să spună:

– Începe să mi se pară obositor. Ți-am oferit prezumția de nevinovăție...

– Nu-mi face favoruri.

Rupert își întoarse capul într-o parte, deoarece ea se întorsese ca să mormăie asta.

– Mă provoci să te fac din nou dulce și ușor de iubit? Cred că ești!

Privirea ei se întoarse la el, dar nu reacționa la acea absurditate. Ochii lui pali străluceau, probabil abținându-se să nu râdă. Ce naiba făcea? Doar nu era serios. Totuși își frecă obrazul de al ei chiar acolo, pe ringul de dans!

– Ce...?

Nu ar fi trebuit să se întoarcă spre acea mângâiere neașteptată. Chiar trebuia să-i întâlnească buzele? Se retrase imediat, cât încă mai avea prezența de spirit să facă asta. Dar el n-o făcu. Ba chiar se apropie și mai mult, gura lui căutând-o pe a ei, până când momentul nu mai avu nimic accidental. Simțurile ei o luară razna și se împiedică. Asta îl încurajă să o tragă mai aproape și să o sărute mai profund. Rebecca se apropia cu pași repezi de punctul în care nu îi mai păsa!

Disperată, se retrase.

O să provoci un scandal!

– Cred că merită, îi șopti el la ureche. Dar e doar o infracțiune minoră și ușor de trecut cu vederea, având în vedere că toți de aici știu că suntem căsătoriți.

– Nu știu. Nu am anunțat asta.

Rupert se opri brusc. Alte cupluri chiar se lovira de ei.

– De ce nu?

Rupert o privi încruntat, iar Rebecca se uită în altă parte. Cum îi putea explica ezitarea ei de mai devreme, fără ca Rupert să nu interpreteze asta ca fiind un atac de panică, ceea ce și era? Dar el nu așteptă răspunsul ei.

Dintr-odată, o conducea în afara ringului de dans. Începu un circuit social prin cameră și nu rată pe nimeni care nu dansa. Se opri la fiecare grup ca să o prezinte pe Rebecca ca soția lui, marchiza de Rochwood. O făcu scurt, ca și cum ar fi îndeplinit o sarcină care îi fusese dată, ceea ce îi dădu senzația stranie că era pedepsită. Era oripilată. Majoritatea oamenilor credeau că glumea! Doar îl cunoșteau. Îi știau reputația, iar Rupert nu se purta cătuși de puțin de normal.

El avea chiar o scuză pregătită, pentru cei care întrebau de ce nu auziseră de căsătoria lor.

– Suntem căsătoriți în secret de ceva timp. Am încercat să ascundem asta de mama ei, care a vrut pe cineva mai bun pentru fiica ei decât pe mine. Dar nu mai are de ce să păstrăm secretul, acum că a aflat.

Rebecca ar fi putut să-i facă jocul, să injecteze umor despre mama ei ca să-i susțină povestea, dar era prea șocată ca să mai poată spune ceva. Când ajunsese din nou pe ringul de dans, iar mâinile lui o țineau strâns de talie și de mână, Rebecca îl privi uimită.

– Cum ai putut să faci asta?

– Becca, nu poți să negi cine sunt. Am început să am un sentiment profund de protecție față de copilul pe care recunosc că e posibil să-l porți. Deci pentru moment, suntem căsătoriți și aș aprecia dacă te-ai purta ca atare.

Rebecca era și mai nedumerită de comportamentul lui.

– De dragul aparențelor?

Rupert o privi atât de adânc în ochi, încât își ținu respirația din cauza suspansului. Apoi el se uită în altă parte și îi spuse ce voia să audă:

– Da, de dragul aparențelor.

Cel puțin asta crezuse ea că voia să audă. Însă reacția ei fu exact invers decât ar fi trebuit să fie.

– Dar obiceiurile tale nu se vor schimba din cauza acestei fațade? Sau crezi că a fost cineva păcălit ieri de așa-zisa întâlnire nocturnă? Doar asta i-ai zis mamei tale, nu? Că aveai o întâlnire?

Privirea lui coborî spre a ei.

– Astea sunt din nou semne de gelozie?

– Pun o întrebare pertinentă. Dacă ai impresia că fațada asta o să fie unilaterală, atunci îi punem punct acum.

Incredibil, bună-dispoziția îi reveni brusc și zâmbi larg.

– Înainte să devii lividă, trebuie să recunosc că întâlnire nu a fost cuvântul potrivit, din moment ce nu a fost ceva programat. Am fost doar să-mi văd avocatul și nu, nu poartă fuste.

Rebecca ignoră încercarea lui ridicolă de a face o glumă.

– Noaptea?

Rupert oftă.

– Da, ca ultimă opțiune. Fusesem deja la el la birou în timpul programului. A încercat să mă amâne până săptămâna viitoare, dar nu stau bine la capitolul răbdare. Însă cum alți cinci clienți îl așteptau, m-am hotărât să mă duc mai târziu acasă la el, când știam că o să fie acolo, ca să se ocupe de treburile mele.

– Ce a fost atât de important....?

– Nu ți-ai atins încă limita de întrebări?

Tachinarea din acel moment era atât de nepotrivită, încât Rebeccai nu-i venea să creadă. Dar nu fusese decât o tachinare, iar Rupert continuă:

– Mi-am schimbat testamentul, ca să îl includă pe copilul meu nenăscut. A durat mai mult decât m-am așteptat, pentru că a încercat să mă convingă să aștept până se naște copilul, iar eu, la rândul meu, l-am convins că nu era o idee bună.

– De ce nu?

– În caz că mi se întâmplă ceva până atunci.

Din fericire, Amanda îi atrase atenția tocmai atunci, când dansă în apropiere și îi făcu cu mâna, așa că nu o văzu pe Rebecca albindu-se la față. Rupert simți poate umezeala de pe mâna ei. Îi dăduse un răspuns atât de logic, însă când îl auzi, Rebecca fu copleșită de teamă. L-ar fi putut pierde? Nu era în toate mințile?

Capitolul 46

Imaginea căsătoriei fericite ar fi putut fi numită farsa secolului, însă pe măsură ce săptămânile treceau și continuau într-un mod perfect, Rebecca trebui să se ciupească pentru a se împiedica să creadă și ea asta.

Îngerul era prea minunat ca să fie adevărat. Din noaptea balului familiei Wither, fusese extrem de atent cu ea. Oare ca să se revanșeze pentru comportamentul de dinainte?

Rebecca nu-și dădea seama și nu avea de gând să întrebe. Însă dansă cu ea de mai multe ori în acea seară. Stătu alături de ea când avea nevoie de odihnă. Ba chiar repetară circuitul, însă de data asta, Rupert îi făcu pe toți să râdă, inclusiv pe ea.

Comportamentul lui impecabil continuă și acasă, chiar și când erau doar ei doi în compania lui Julie, care știa situația adevărată, sau a lui Owen și Amanda, care nu o știau.

Dar era mai mult decât atât. Chiar și când rămâneau singuri, Rupert nu-și mai exprimă furia de la început, care o provocase pe a ei. Rebecca începu să-l creadă că vorbise serios și nu mai voia să se certe. Oricât avea să dureze situația asta, tânăra se bucură de pace și nu făcu nimic ca să îl enerveze.

Luau cina într-o seară când Avery, fiul mijlociu al lui Julie, își făcu în sfârșit apariția. Rebecca observă că deși cei trei frați nu semănau între ei, cu excepția părului închis la culoare și a ochilor albaștri, între ei tot exista o asemănare distinctă.

– Îmi pare rău pentru absența atât de lungă, mamă, spuse Avery în timp ce se îndrepta spre un scaun, oprindu-se doar ca să o sărute pe cap pe Amanda când trecu pe lângă ea, am fost la o petrecere la casa de la țara a familiei Millard, cea de lângă York. Cred că îi știi.

– Da, spuse Julie cu o sprânceană ridicată. Nu au o fată tânără și frumoasă, care nu e destul de mare pentru debut?

Avery zâmbi timid.

– O să fie destul de mare vara viitoare. Ochii lui albaștri se opri-
ră asupra Rebeccăi și rămaseră pe ea, deși încă vorbea cu mama lui.
Și cine este frumoasa ta invitată? Cred că ar fi trebuit să vin mai
repede acasă.

– Nu pentru asta, spuse Julie, iar expresia ei încruntată se trans-
formă într-un zâmbet mândru când continuă: Rebecca St. John, fă
cunoștință cu al doilea fiu al meu, Avery.

– St. John? întrebă Avery confuz. O rudă îndepărtată?

– O rudă nouă și o adăugare minunată la familie. S-a căsătorit cu
fratele tău.

Privirea lui Avery se îndreptă neîncrezătoare spre Owen, care
începuse să se înroșească. Dar Rupert interveni repede:

– Nu cu el, cu mine, nemernicule.

Asta îl făcu pe Avery să izbucnească în râs.

– Bună încercare, bătrâne, dar îmi dau seama când sunt păcălit.
Singurul mod prin care te-ai căsătorit e dacă ai fi prins în capcană.
Chiar tu ai spus asta?

Julie aruncă imediat cu o lingură în el.

– Ce e? întrebă el surprins.

Rupert se ridică și el și își lovi fratele peste ceafă.

– Ce? Glumeam, dar și tu glumeai. Ce naiba se întâmplă aici?

– Ți s-a părut că glumesc? întrebă Julie.

– Nu... tu nu ai glumi, recunosc Avery.

– Exact.

Avery se ridică și spuse:

– Mă scuzați cât mă duc să-mi scot piciorul din gură.

– Stai jos, spuse Rupert când se întoarse în capul mesei, apoi îi
zise mamei lui: L-ai anunțat, nu? Sau nu a fost în Londra ca să afle?

– De fapt, am crezut că o să vrei să îi spui tu, deci am rezistat și nu
i-am zis. Însă nu a fost ușor. Simțeam că o să plesnesc de nerăbdare.

Amanda, care stătea lângă Rebecca, spuse:

– Nu te rușina, Becky. Familia St. John e mereu așa. O să te
obișnuiești.

Rebecca era puțin jenată, dar fu uimită de reacția vehementă pe
care o avusese Rupert la cuvântul capcană, din moment ce aceea era
și părerea lui despre căsătorie. Însă și în fața unei glume nepotrivite,
Rupert se purta protector, așa cum trebuia să se poarte un soț.

– Hai să nu mai repetăm greșeala asta, îi spuse Rupert lui Julie. Dă un anunț la ziare, mamă. Știu că plesnești de nerăbdare, după cum ai zis.

Julie râse și încuviință, însă Amanda interveni:

– Nu e chiar necesar în momentul ăsta.

– Bineînțeles că e, spuse Julie chicotind și încuviințând din cap, dar Amanda insistă:

– Bănuiesc că nu ți-a spus că a prezentat-o personal pe Becky fiecărei persoane de la balul familiei Wither? Crede-mă, mătușă Julie, căsătoria lor e clar întoarsă pe toate părțile de către bârfitori.

– Într-o lumină bună, sper.

Amanda clipi.

– Bineînțeles, de ce n-ar fi? A, pentru că ea e deja însărcinată?

– Serios? întrebă Avery.

– Doar nu s-au căsătorit și atât, îi spuse Amanda verișorului ei, apoi se corectă: Nu știai, nu? Îmi pare rău. Dar ascundeau vestea de mama ei, îi explică Amanda, după care râse: Cel puțin asta am auzit la bal. Însă partea cu sarcina nu a fost pomenită în prezentări. Nu era nici un motiv să le spună oamenilor, pentru că nu era treaba lor până la urmă.

Julie se încruntă la Rupert. El nu observă asta, din moment ce îi arunca verișoarei lui o privire plină de afecțiune. Rebecca ar fi vrut să se ascundă sub masă, nefiind obișnuită ca sarcina ei să fie discutată atât de deschis.

Uitându-se în jurul mesei, la gama variată de expresii, Avery oftă.

– Cred că data viitoare când sunt invitat la țară, o să rămân acasă. Toate lucrurile interesante par să se întâmple când nu sunt în preajmă ca să mă bucur de ele.

Capitolul 47

Vizitatorii de dimineață începură să apară acasă la Rupert în săptămâna de după bal, sub pretextul că îi vizitau mama. Julie nu era obișnuită să primească atâția oaspeți, însă Rupert nu-și văzuse niciodată mama atât de fericită de rolul de gazdă. Rolul ei masculin fusese dat la o parte! Acum era o soacră și viitoare bunică grijulie, deși nu le spuse asta oaspeților neașteptați. Evident că ar fi vrut s-o facă, dar așteptă permisiunea lui să facă asta, iar Rupert nu era pregătit să i-o ofere.

Din fericire, Rebecca nu știa că cel puțin jumătate dintre femeile care apăruseră la ușa lui Rupert în acea săptămână era fostele lui amante. Nici mama lui nu știa. Însă femeile pur și simplu refuzau să creadă că Rupert se însurase, în ciuda bârfelor potrivit cărora chiar el confirmase asta. Îl cunoșteau, deci era logic să se îndoiască. Voiau să afle adevărul de la mama lui.

Rupert se bucură mai mult ca oricând că încheiase relația cu acele femei în termeni buni, ba era chiar prieten cu câteva dintre ele. Nici una nu venise ca să provoace probleme. În mod ciudat, femeile cu care doar flirtase, fără să ajungă mai departe, erau cele care se simțiseră date la o parte. Unele se dovediseră chiar răzbunătoare. Însă nu erau tinere. Elizabeth Marly fusese singura excepție, însă ea ținuse mai degrabă de partea de afaceri, și nu de plăcere.

Rebecca se descurcă bine. Era excepțional de pricepută cu oamenii, articulată, amuzantă și deloc timidă. Familia lui o acceptase și o primise frumos. Nu era sigur dacă asta era un lucru bun, deși era mai bine decât dacă ar fi condamnat-o toți pentru capcana pe care i-o întinsese și să o trateze ca pe o paria.

Furia nu-l părăsise de tot, doar că o încuiase bine și tindea să uite că era acolo. O închisese deoarece avea un motiv bun. Își proteja bebelușul. Nu voia ca furia lui să o declanșeze pe a ei, ceea ce putea afecta copilul.

Însă armistițiul cu ea avea rezultate neașteptate, care ridicau o altfel de problemă. Rebecca nu era de mult timp în casa lui, însă Rupert păru să se obișnuiască cu ideea că era acolo ca să rămână. Ideea se insinuase în mintea lui, iar acum nu mai voia să plece. Și partea cea mai importantă era că nu-l deranja! Asta nu avea nici o noimă. Doar va pleca, odată ce marea ei minciună va ieși la suprafață. Dar dacă nu ar fi plecat? Dacă o păstra?

Nu putea nega că, dacă ar fi căutat o soție, ea s-ar fi numărat printre principalele candidate. Era încântător de frumoasă, excepțional de inteligentă și foarte isteată. Îl făcea să râdă chiar și când era furios pe ea! Dacă era să fie sincer, admira prea multe lucruri la ea. Până și atracția pe care o simțea față de ea ajunsese prea departe. Nu ar fi trebuit să dorească în continuare o femeie care era responsabilă de ruina lui. Și totuși, o făcea.

Îl neliniștea faptul că era tras în direcții opuse. Își aminti de reacția lui ridicolă de la bal, când ea își dorise să țină căsătoria secretă. De ce apăruseră furia și gelozia? Ar fi ușor pentru Rebecca să tragă concluzia că el începea să fie posesiv cu ea. Prin faptul că își controla furia și îi spusese că se săturase de ceartă, indiferent dacă asta era adevărat sau nu, era posibil să-i fi lăsat impresia că ea câștigase războiul. Ceea ce nu era cazul.

Așa că fu bucuros când sosi o scrisoare de la Nigel în care îi solicita o întrevedere. Rupert era pregătit să se ocupe de orice l-ar scoate din casă și l-ar duce departe de Rebecca.

Ajunse la palat la ora stabilită. Îl așteptă pe Nigel doar câteva minute.

– Pearson a fost prins? întrebă Rupert.

– Nu a fost necesar. Coniac?

– Nu. De ce nu a fost necesar? Dovezile pe care ți le-am trimis nu au fost decisive?

Își luă paharul de coniac în mână și, cu o expresie impenetrabilă, Nigel se așeză pe scaunul de lângă el.

– Dimpotrivă, dovezile l-ar fi dus la moarte sigură, însă glonțul tău s-a ocupat de asta. Rana pe care i-ai provocat-o a fost destul de gravă încât să moară la câteva zile după ce te-ai întors în Anglia.

– Ce naiba? Am o țintă bună și nu încercam să-l omor.

Nigel ridică din umeri, deloc afectat.

– Așa cum ai spus, tot săltai într-o trăsură aflată în mișcare. E de înțeles de ce ținta ta a fost afectată în condițiile astea. Suntem încântați că justiția a fost servită. Ai făcut treabă bună, băiete.

Lui Rupert nu-i plăceau acest tip de sfârșituri. Enervat, abordă subiectul întrevederii.

– Sper ca nu mă trimiți din nou în afara țării. Prefer să rămân aproape de casă pentru moment.

– E cineva bolnav?

– Nu.

Când Rupert nu detalie, Nigel abordă direct subiectul pentru care se întâlniseră.

– Sarah nu mai e la palat.

– A fost alegerea ei?

– Nu.

Când Nigel nu elaborează, Rupert aproape râse. *Touché*. Dar știa că Nigel nu va lăsa lucrurile așa.

– Din ce am auzit, s-a retras și din lumea intrigilor, având în vedere că nu are lachei care să-i facă treaba. O să se mărite, ceea ce mă face să cred că s-a retras din lumea intrigilor.

Asta chiar era o surpriză.

– Sarah se căsătorește? Dar cine ar lua-o?

– Lordul Alberton. Nu e o partidă rea, deși debutantele tinere probabil nu cred asta, având în vedere că are patruzeci și ceva de ani. Dar are un titlu, e bogat și e plăcut la vedere.

– Iar Sarah pare să fie exact opusul. Ce a făcut, l-a șantajat?

Nigel ridică din umeri.

– A fost una dintre țintele ei anul trecut, deci cred că de acolo a pornit totul. Nu, am renunțat să mai încerc să-l asociez pe Alberton cu acea întâmplare groaznică. A fost doar o coincidență faptul că s-a întâmplat să îl certe pe băiatul care trăsesese în regină. Însă în timpul acelei investigații, am dat peste o altă afacere sordidă, în care a riscat o aventură cu o tânără ducesă măritată.

– Și crezi că Sarah îl șantajează cu asta?

– Asta cred. De fapt, sunt aproape convins că cea mai mare parte din adunarea scandaluoasă de informații a fost ca să își cumpere un soț. Chiar dacă și-a umplut buzunarele puțin pe drum, simt că ar prefera o partidă bună în defavoarea banilor.

– Nu e chiar o partidă bună la vârsta lui.

– Ba este, pentru o femeie de vârsta ei. Iar persoanele ca ea pun preț pe criteriile pe care le îndeplinește lordul Alberton.

Rupert ridică o sprânceană.

– Drepturi de laudă?

– Dacă vrei să le spui așa.

– Dar dacă lucrurile stau așa, de ce-a așteptat atât de mult?

– Era la cumpărături? Nigel își dădu ochii peste cap la auzul remaricii lui răutăcioase. Cine știe cum funcționează mintea unei femei? Poate a vrut o listă decentă de titluri dintre care să aleagă. Oricum ar fi fost, vreau să fiu absolut sigur că a terminat cu scormonitul după informații pe care nu avea de ce să le știe.

Asta era sarcina lui Rupert? Nu se putu abține să nu geamă.

– Nu ea din nou.

– Încă sunteți prieteni, nu?

– Nu cred că ea vede lucrurile așa.

– Ei bine, acum că nu mai stă la palat, nu strică să fii sincer cu ea și s-o întrebi direct. Dau o petrecere în seara asta acasă la Alberton ca să-și anunțe logodna. Am obținut o invitație pentru tine și o parteneră.

Rupert oftă și acceptă invitația împăturită pe care i-o înmână Nigel.

– Presupun că soția mea poate fi considerată parteneră.

– Nu e amuzant.

– Care parte ți se pare o glumă?

– Te-ai căsătorit?

– Ești prea preocupat să sapi ca să observi ce se află la vedere? E subiectul fierbinte al momentului.

Nigel nu păru doar șocat, ci de-a dreptul devastat, și asta, cu siguranță, nu pentru că era ultimul care afla. Însă de data asta, Rupert nu-și pierdu cumpătul în legătură cu această reacție, care îi reaminti ce simțea Nigel pentru el. Ba chiar îl înțelegea mai bine, acum că propriile sentimente erau scăpate de sub control.

Nigel își reveni după ce își bău paharul de coniac. Cel puțin reuși să-și controleze expresia.

Vocea lui însă era încă tremurată când spuse:

– Presupun... că trebuie să te felicit.

– Nu chiar. E posibil să fie doar un aranjament temporar. Nu o să știm decât peste câteva luni.

– Deci, așa stau lucrurile? Dar credeam că stai departe de tinere virgine.

– Da... cel puțin asta făceam. Dar când una a apărut la mine-n cameră la palat a fost mai mult decât am putut rezista. Simplul curaj sugera că nu era virgină, dar era, oftă Rupert.

– Cine e?

– Ultima noastră domnișoară de onoare, Rebecca Marshall, care nu mai e domnișoară.

Nigel păru consternat.

– Dumnezeu, sper că nu a fost vina mea.

– Stai liniștit. Tu doar i-ai oferit o scuză ca să-și îndeplinească propriul plan, care a fost să intre în familia mea într-un fel sau altul.

Chiar credea asta? Avea îndoieli. Prea multe în ceea ce o privea. Însă dacă ar fi considerat-o nevinovată din toate punctele de vedere, ar fi însemnat să admită că și el greșise. Dacă i-ar fi intrat în cameră orice altă presupusă inocentă arătând și vorbind atât de sexy, ar fi sărit pe fereastră, panicat să scape de o capcană atât de evidentă. Deci adevărul era că nu dorise să-i reziste Rebeccăi.

– Nu mi-a lăsat senzația că ar fi o mercenară, îi întrerupse Nigel gândurile.

Rupert își înghiți un hohot de râs când se ridică să plece.

– E o greșeală de-a noastră să considerăm că majoritatea femeilor au capul gol și de aceea au nevoie de îndrumarea noastră. Însă asta e ce vor ele să crezi.

– Nu toate sunt atât de inteligente ca fata asta.

– Bineînțeles că nu, la fel cum nu toți bărbații sunt creați egali. Dar ai fi surprins câte sunt mai deștepte decât dau de înțeles.

Rupert ieși pe ușă. În spatele lui, Nigel remarcă:

– Sunt surprins să spun asta, dar ți se potrivește.

Rupert se opri și se întoarse nervos.

– Nu o să încerci să îi ceri ajutorul din nou.

– Nici nu aș îndrăzni așa ceva. Mi-a părut rău când s-a hotărât să nu lucreze pentru mine. Poate nu au toate capul gol, așa cum spui, dar e destul de rar să găsești o fată atât de tânără capabilă de a improviza când e nevoie. Tocmai ce mi-am amintit că ți s-a părut o provocare, chiar ai făcut o remarcă despre asta. Cred că te-ai plictisi

foarte repede de o soție care ar reprezenta o provocare mai mică. Cel puțin ea te ține în priză.

Asta nu merită un răspuns. Era într-adevăr o provocare. Femeia era toată o provocare. Nu voia să stea chiar tot timpul în priză!

Capitolul 48

Participară la mai multe baluri ca însoțitori ai Amandei, însă asta fu prima oară când Rupert o duse el însuși pe Rebecca la o petrecere. Nu-i spuse prea mult despre eveniment, decât la cât să fie gata și să poarte ceva fermecător de soție, orice ar fi însemnat. Nu putea spune ce anume o încântă atât de mult în legătură cu asta.

Amanda stătea supărată sus, după ce Julie o certase pentru că încercase să intervină într-o problemă privată când fata ceru să li se alăture. Probabil asta stârni entuziasmul Rebeccăi. Suna atât de personal, o problemă privată. Și cum primise puține informații, petrecerea din acea seară avea ceva de surpriză.

Se ocupă în mod deosebit de înfățișarea ei din acea noapte și ignoră faptul că rochia ei de seară din dantelă roz și violet era o altă piesă din garderobă care îi era prea strâmtă acum. Un pandantiv cu ametist era atașat de chockerul de catifea de la gât. Bucle subțiri și aurii îi atârnavă la tâmpile. O scânteie de albastru apăru în ochii ei întunecați. Oare pentru că entuziasmul abia mai putea fi ținut în frâu?

Coborî după ce Flora îi spuse că era gata. Bineînțeles că Rupert nu era acolo. Așa că oftă și li se alătură lui Julie și lui Owen în salon. Aceștia făcură o pauză de la jocul de cărți ca să stea de vorbă cu ea și îi făcură complimente pentru felul cum arăta.

Însă Julie îi șopti:

– E momentul să îți iei o garderobă nouă, draga mea, care îți dă mai mult spațiu ca să respiri. O să te duc la cumpărături săptămâna viitoare.

Rebecca încă mai era îmbujorată din cauza asta când Rupert intră și Julie îi spuse:

– Rebecca, de ce nu i-ai ars garderoba încă?

Rebecca se întoarse ca să vadă ce provocase acea întrebare, apoi se holbă la el. Soțul ei purta una dintre acele haine oribile din satin de culoare aprinsă, potrivită mai degrabă la un bal mascat. Aceasta

era de un portocaliu oribil, cu prea multă dantelă la mâneci și gât. Cu părul lui negru lung și cu pielea obrazilor netedă, proaspăt rasă arăta oarecum efeminat, deși ea știa că lucrurile stăteau cu totul altfel. Însă Rupert chiar păru să se abțină să nu râdă când îi spuse mamei lui:

– Nu o să facă nimic de genul ăsta. Îi place gustul meu vestimentar. Îi amintește de momentul când ne-am întâlnit prima oară.

Rebecca continuă să se uite la el, cu gândurile învărtejite. Părea că doar o tachină, dar nu putea fi sigură. Să sugereze că Rebecca avea amintiri plăcute legate de prima lor întâlnire nu era amuzant. Nu avea nimic de genul ăsta.

– Doar nu ai de gând să o scoți pe soția ta în oraș purtând așa ceva? continuă Julie.

– Ce e în neregulă cu ce poartă?

– Nu ea, tu! Tu! Ești căsătorit acum. Gustul tău la haine...

– Căsătoria nu are nimic de-a face cu gustul, mamă, interveni Rupert. Bine, poate puțin, cel puțin în cazul femeilor, dar nu are nimic de-a face cu garderoba unei persoane. Mergem, draga mea?

Își puse brațul în jurul taliei soției sale ca să o însoțească afară din cameră.

Însă mama lui refuză să închidă subiectul. De fapt, Julie strigă după el:

– Găsește un croitor nou! O faci de râs pe soția ta!

Rebecca se abținu să se uite la el ca să vadă cum primește acea remarcă. Poate se duceau la un bal mascat și el nu îi spusese, pentru că nu voia să riște ca soția lui să se îmbrace din nou în haine de bărbat. Ar fi putut pur și simplu să-i spună. Acum avea câteva costume care includeau pantaloni.

Trăsura lui cu blazon îi aștepta afară, iar Matthew, birjarul, era la locul lui. Odată ce intrară, cu portierele închise, așezați față-n față pe banchete, Rebecca privi nevenindu-i să creadă cum Rupert trece printr-o transformare imediată.

Își dădu jos haina de satin și o puse la locul de lângă el. Dantela de la mâneci nu era de fapt a cămășii albe, ci era doar prinsă de încheieturi ca să dea impresia asta. O dădu jos și o așeză peste haină. Apoi își scoase lavalieră, ca să dezvăluie una îngustă și la modă. În cele din urmă, se ridică de pe scaun, îl ridică și scoase o altă haină care

fusesse ascunsă acolo, una de bun-gust, bleumarin, tivită cu satin negru la revere.

Acum înțelegea sau cel puțin asta crezu. Hainele lui fuseseră un mod de a-și tachina mama? Julie fu singura care comentase în privința asta. Oare de ce să meargă așa de departe? Totuși, văzuse de câteva ori în timpul săptămânii cât de țăfnoasă și încăpățânată devenea Julie când Rupert spunea ceva cu care nu era de acord, și el făcea asta atât de des. Totul era numai o glumă? Julie nu păru să interpreteze lucrurile așa.

În cele din urmă, Rupert se uită la ea și o întrebă:

– Ți-era rușine cu mine?

Fusesse confuză, dar nu avea de gând să-i spună asta.

– Nu chiar, deși recunosc că m-am gândit că mergem la un bal mascat și ai uitat să-mi spui. De ce o tachinezi așa pe mama ta?

– Din bunătatea inimii mele. Replica nu avea sens până nu adăugă: Îi dă un scop, să se gândească că trebuie să mă pună la punct. Deși cred că pot s-o las mai ușor o perioadă. E destul de greu s-o enervez când e atât de încântată de mine.

Rupert păru exasperat și enervat de ultima parte a replicii lui și se asigură că acum arăta prezentabil, aranjându-și mânecile. Rebecca înțelese în sfârșit ce spusese Amanda la începutul săptămânii, când încercase să-i explice că atitudinea dură a mătușii ei nu era deloc naturală.

– E o trăsătură pe care a dezvoltat-o, îi spuse Amanda Rebeccăi. A simțit că trebuia să facă un sacrificiu, să renunțe la partea ei mai delicată ca să acopere rolul ambilor părinți pentru băieții ei, când aceștia erau mici. O transformare extremă care în mare parte amuză familia, după ce nu mai reușește să scape de asta. Încăpățânarea e o trăsătură a familiei noastre.

Amuzată și cu o senzație ciudată de tandrețe față de fiul cel mare, care încă încerca să se asigure că mama lui nu simțea că făcuse eforturi degeaba, Rebecca spuse:

– Cel puțin nu a trebuit să-ți schimbi pantalonii.

Rupert își ridică din nou privirea către ea:

– De ce nu m-am gândit la asta? Te-ar fi inspirat să mă răvășești?

Nu avea de gând să răspundă la asta. Însă acum îi fusesse imprimată o imagine în minte, cu el stând acolo, fără pantaloni. Roși puternic.

Lui Rupert i se făcu milă de ea și își mută privirea.

– Nu trebuie să-ți faci grijă în privința asta, cel puțin nu până la primăvară. Trag linia la înghețatul fundului în timpul lunilor de iarnă.

Nu i-ar fi fost frig. Vremea era destul de răcoroasă, dar nu dusă la extrem la începutul lui decembrie. În plus, un cuptor încălzea locul, așa nu se acoperiră cu haine doar ca să meargă de a trăsura la petrecere și înapoi. Dar Rebecca aprecie să-i împrăștie disconfortul cu umorul lui relaxat.

Reuși să-și tină privirea departe de el pentru restul călătoriei. Indiferent ce purta, arăta mereu mult prea chipeș ca să nu o afecteze în moduri nedorite. Încă gândindu-se la el fără pantaloni, i se făcu inconfortabil de cald când ajunseră la destinație și își dori să fi avut un evantai cu ea. Iarna.

Însă nu-i mai fu cald când recunosc casa în fața căreia se opriseră. Era reședințe lordului Alberton de pe Wigmore Street.

Dumnezeule, i se înscenase totul. Aceste fu primul ei gând. Rupert voia să caute o încheiere pentru ce îi spusese ea în urmă cu mult timp? Încerca să demonstreze că scuza pentru care se dusese în camera lui de la palat în acea noapte fusese o minciună?

Capitolul 49

Tăcută și din ce în ce mai nervoasă, Rebecca nu spuse nimic când Rupert o escortă spre ușa la care Flora bătuse în locul lui Constance în urmă cu multe săptămâni. Un majordom o deschise, care îi invită înăuntru repede, ca să intre cât mai puțin frig în casă.

Zgomotul făcut de oameni care vorbeau și râdeau îi atrase spre salon. Rebecca începu să se relaxeze. Chiar era o petrecere, deși încă i se părea suspect că Rupert dorise să vină în această casă. Ar fi putut cel puțin s-o avertizeze. Tocmai pentru că nu o făcuse, ea nu avea de gând să coboare complet garda.

Înainte să fie întâmpinați de cineva, îl întrebă:

– De ce suntem aici?

– E o petrecere de logodnă. Nu am putut refuza invitația.

– Îi cunosc?

– Da, spuse el, chiar înainte ca gazda să îi întâmpine.

Rebecca nu îl văzuse prea bine pe lordul Alberton în ziua când o ajutase pe Constance. Nu fusese destul de interesată cât să încerce. Era un bărbat chipeș, probabil trecut de 45 de ani, cu păr negru, ochi verzi și un fizic athletic. Avea un aer ciudat însă, pe care nu reuși să-l interpreteze până când expresia lui se schimbă când se duse să vorbească cu altcineva.

– El e mirele? îl întrebă. Când Rupert încuviință, adăugă: Nu pare prea fericit.

Imediat regretă că spusese asta. Își aminti cum venise Rupert la altar, nu c-ar fi avut un altar. Nu merita să-și amintească de vântul puternic, cerul întunecat, vasul care se tot mișca și ceremonia scurtă. Iar lordul Alberton avea aceeași stare ca și Rupert. Chiar și așa, lordul Alberton fusese amabil cu ei, deși nu păru să-l cunoască pe Rupert decât după nume, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere diferența de vreo 20 de ani dintre ei.

Rupert o conduse în cameră, către un cuplu pe care îl cunoștea. După o scurtă conversație, la care îi fu ușor să participe, Rupert

o lăsa pe Rebecca acolo ca să ia ceva de băut, crezând că o lăsa pe mâini bune.

Deși era relaxată cu cuplul, Rebecca tot se uită după Rupert și văzu că acesta fusese oprit de o femeie mai în vârstă. Nimic important, însă apoi fu oprit din nou. Era probabil normal la o petrecere. Invitații de obicei se plimbau, în speranța că vor auzi cele mai noi bârfe. Asta cu excepție momentelor când era discutat un subiect controversat, care strângea mulțime.

Un alt cuplu se alătură grupului ei, iar asta îi distrase atenția tinerei pentru o perioadă, apoi primul cuplu plecă. Al doilea cuplu nu stătu nici el prea mult și, dintr-odată, Rebecca stătea acolo singură, amuzată să vadă că Rupert nici măcar nu ajunsese la băuturi. Se duse spre el, însă nu ajunsese prea departe.

– Cine te-a invitat?

Cunoștea acea voce, așa că expresia ei fu relaxată când se întoarse.

– Bună, Sarah. Cât de neașteptat să te văd aici.

– Foarte amuzant, spuse Sarah pe un ton deloc agreabil, deși în mod ciudat, nu părea enervată.

Rebecca nu fu chiar surprinsă să se întâlnească cu Sarah Wheeler la petrecere. Aceasta îl cunoștea pe lordul Alberton, din moment ce corespondaseră. Însă fu surprinsă de înfățișarea femeii. Aceasta purta o rochie frumoasă, de culoarea trandafirului, care îi scotea în evidență formele. Părul îi fusese aranjat într-o coafură delicată, o schimbare drastică de la felul în care și-l aranja înainte. Combinația îi demonstra Rebeccăi că avusese dreptate și Sarah nu arăta nici pe de parte atât de comun pe cât o făcuse la palat. Starea ei nerăbdătoare și ursuză păruse să se schimbe și ea, însă mai era ceva care îi îmbunătățea dramatic înfățișarea. Nu era frumoasă, dar aproape nu observai asta. O scânteie de bucurie? O strălucire de entuziasm?

Rebecca nu luă în considerare acele idei când Sarah spuse:

– Ești direct responsabilă de decăderea mea. Ducesa m-a dat afară.

– Nici măcar nu eram acolo. Cum poți să mă învinovățești pentru asta?

– Dar a început cu tine, care le-ai dat fetelor mele curaj să mă sfideze și să gândească singure. Până și Evelyn a refuzat să facă ce-i spuneam, dacă nu o includea pe ducesă.

– Așa ar și trebui să stea lucrurile, spuse Rebecca. Nu aveai nici un drept să le implici pe tinerele acelea în intrigile tale sordide.

Sarah făcu un semn cu mâna.

– O să mă răzbun. Pot face asta, să știi. Ce crezi c-ar spune lumea dacă ar ști că te-ai culcat cu St. John la palat?

Rebecca aproape zâmbi.

– Probabil ar crede că ar fi trebuit să-mi părăsesc postul mai devreme decât am făcut-o, din moment ce eram deja căsătorită în secret cu el.

– Erai? Nu prea cred. Dar nu vreau să te implic într-un scandal. Concedierea mea a dus la alte lucruri, de care nu sunt în totalitate nemulțumită. De fapt, am mințit atâta timp, încât am trecut dincolo de punctul în care să-mi dau seama că nu mai trebuia să fac asta. Era o pierdere de timp. Așa că sunt aproape recunoscătoare pentru intervenția ta. Asta dacă nu ai fi atât de enervantă.

Rebecca se abținu să nu râdă.

– La ce alte lucruri te referi?

– Nu te prefacă că ești ignorantă. Știi foarte bine că petrecerea asta e în onoarea mea. O să fiu mireasă în curând.

Sarah plecă cu un zâmbet pe buze, lăsând-o pe Rebecca șocată. Sarah se mărita și încă cu un bărbat atât de chipeș ca Alberton? Ei bine, gusturile clar nu se discută. Sau poate mirele nu era atât de încântat de asta? Un alt om forțat să meargă la altar?

Ar fi fost ipocrită să îi pară rău pentru lordul Alberton, când, mai mult sau mai puțin, și ea îi făcuse același lucru lui Rupert. De fapt, nu făcuse nimic de genul acesta. Refuzase să se mărite, el fusese cel care insistase. Ea doar insistase ca familia lui să afle asta.

O femeie în vârstă veni lângă ea înainte să se poată îndrepta spre Rupert. Se întâlniseră la balul familiei Wither, deși Rebecca nu-și amintea numele ei. Din păcate, femeie era o bârfitoare. Cum nu dori să fie nepoliticoasă, Rebecca fu forțată să asculte cele mai recente bârfe despre oameni pe care nu-i cunoștea și nici nu voia. Asta până când femeia o pomeni pe Amanda. Faptul că tânăra participase la trei sezoane și nu se căsătorise devenise o sursă de speculații intens discutate. Rebecca speră că prietena ei nu știa asta. Amanda se întrista din cauza celor mai prostești lucruri, însă asta era o treabă serioasă.

Rebecca știa că soțul ei nu o s-o salveze, nu de data asta.

Probabil chiar el avea nevoie să fie salvat, deoarece văzu că ultima persoană care îl oprise era viitoarea mireasă.

Capitolul 50

– Ce surpriză minunată, draga mea! îi spuse Rupert lui Sarah în timp ce o ghida spre o margine a camerei, departe de curioși.

– Nu-i așa? zise Sarah încântată. Am fost îndrăgostită de Alberton acum mulți ani, când eram tânără. Însă atunci nu era pregătit pentru căsătorie.

Iar Rupert era sigur că bărbatul încă nu era pregătit. Faptul că se apropia de 50 de ani și nu se căsătorise niciodată era o descriere clară a unui burlac. Se întrebă dacă Alberton va încerca să facă mariajul să meargă sau o va ascunde pe Sarah undeva la țară, unde o va ignora, iar ea nu avea nimic de spus în privința asta. Asul din mânecă nu-i va fi la fel de folositor și după căsătorie, când, dacă ar spune tot ce știa despre Albert, ar deveni implicată și ea în scandal. Oare nu-și dădea seama de asta?

Dacă chiar îl iubise, era posibil să intre într-o situație dureroasă. Însă Rupert avea senzația că declarația de dragoste a lui Sarah față de Albert era doar o scuză ca să explice de ce părea atât de fericită în legătură cu căsătoria. Cel mai probabil, nu voia decât titlul și averea lui Alberton și să fie scoasă, în sfârșit, de pe lista de fete bătrâne.

Nigel îi spusese lui Rupert să fie brutal de direct cu Sarah, ca să afle dacă aceasta terminase cu intrigile, dar preferă propriile metode de interogare, așa că spuse:

– Nigel Jennings m-a abordat de curând. Știa că am fost apropiați o perioadă și mi-a dat o sarcină ciudată. Susține că ai făcut trafic de informații despre care regina nu ar vrea să se afle.

Sarah nu deveni defensivă, ci râse.

– Nigel este așa amuzant. I-a intrat în cap că aș fi avut autoritate în camerele ducesei, însă nu era cazul.

Rupert își ridică o sprânceană.

– Sarah, toată lumea a crezut asta.

– Da, știu. Și am încurajat lucrul acesta, ba chiar am profitat de el. Dar adevărul este că ducesa a acceptat domnișoarele de onoare

ca parte din anturaj pentru că înțelege conceptul de ceremonie. Nu le-a cerut. Nu putea nici măcar să stea de vorbă cu ele! Așa că le ignora și se concentra pe propriile interese, și anume fiica și nepoata ei. Mi-a cerut doar ca domnișoarele de onoare să nu fie implicate în scandaluri cât erau asociate cu ea.

– Încearcă să te asiguri că erau implicate? întrebă Rupert neîncrezător.

– În nici un caz. Le-am folosit pentru misiuni nevinovate, care le-au ținut ocupate cât să nu provoace probleme.

– Nigel știe cu ce te-ai ocupat. Nu pare chiar nevinovat.

– Destul de nevinovat pentru domnișoare. Dar nu a fost nimic care să afecteze curtea.

– Atunci ce a fost?

– O ranchiună veche care a ieșit la suprafață când ducesa ne-a mutat la palat. Niciodată nu m-am gândit că o să fiu atât de aproape de ei, tocmai în Londra, dar...

– Aproape de cine?

– De bărbații care m-au refuzat când eram tânără. Toți erau pe lista mea de soți acceptabili, atunci când am avut debutul meu inutil, spuse Sarah. M-am prezentat fiecăruia din ei și nici măcar nu m-au refuzat frumos. Unul chiar mi-a răs în nas. Așa s-a născut dorința de răzbunare, dar nu aveam cum s-o pun în practică până nu m-am întors în Londra și am avut mijloacele să îi spionez și să aflui lucruri care le puteau dăuna și care nu erau cunoscute.

– Deci, voiai să-i distrugi?

– A fost un gând, unul plăcut. Mi-a plăcut să știu că îi puteam distruge. Am savurat momentul. Dar apoi a trecut și m-a plictisit.

– Nu aveai de gând să îi distrugi pe nici unul din ei, nu?

– Bineînțeles că nu. Faptul că știam că o pot face și că și ei știau asta era tot ce conta. Apoi Nigel Jennings mi-a distras atenția cu concluziile lui prostesti, pe care am început să i le încurajez. Mi-a plăcut jocul de-a șoarecele și pisica. A fost foarte distractiv. Cred că și lui i-a plăcut. Însă doar asta a fost, o distragere a atenției.

– Inclusiv faptul că ai trimis-o pe soția mea să îi caute prin cameră? A făcut parte din divertismentul tău?

Sarah își înghiți un hohot de râs.

– Nu trebuia să fie prinsă! M-am panicat! Dar cine a descoperit-o acolo probabil nu i-a spus asta lui Nigel. Poate un alt hoț? Cât de amuzant, doi hoți în aceeași cameră, în același timp! Dar sunt surprinsă că ți-a spus despre asta. Era destul de nervoasă și a refuzat să mai facă ceva pentru mine, ba chiar a avut tupeul să mă amenințe. Ce țărăncuță îngâmfată! Dar probabil știi asta deja.

Rupert mormăi. Direct din gura calului, cum s-ar spune. Totul era adevărat, tot ce-i spusese Rebecca. Ar fi trebuit să-l împuște direct. Nu avea cum să-l mai ierte vreodată. Putea la fel de bine să se împuște singur.

– Te-am surprins, spuse Sarah. Recunoaște.

Tacticile lui Sarah nu erau responsabile pentru expresia șocată de pe fața lui, dar se păcălise dacă chiar credea că nu le pusese în pericol de scandal pe acele fete inocente. Scăpase ieftin, după ce ducea doar o dăduse afară.

– Singurul lucru care mă surprinde, răspunse Rupert, este că l-ai considerat pe Alberton acceptabil ca soț în urmă cu mulți ani. A fost și mereu o să fie un crai. Unii spun chiar că a progresat la un stadiu de degenerare.

Ochii ei străluciră încântați la auzul prezicerii. Dumnezeuule, asta și spera? Însă apoi, Sarah râse.

– Nu a fost pe lista mea. E mai mare decât mine cu peste zece ani și era implicat în dezmațuri înainte să devin majoră. Dar tot mi s-a părut fascinant. La fel ca și tine, înainte să te căsătorești. De cât timp ești căsătorit.

– Ce ți-a spus soția mea? contracară Rupert, imediat cu garda sus. Sarah râse.

– *Touché*. Îmi cer scuze, obiceiurile vechi dispar greu, mai ales când erau și distractive. Aflarea secretelor se aseamănă cu săpatul după comori, nu știi niciodată ce o să găsești.

– Dacă lordul Alberton nu s-a aflat pe lista ta originală, cum ai reușit să faci un burlac convins ca el să te ia de nevastă, fără să folosești șantajul?

– Ce cuvânt urât! Nu e ceva ce am făcut. Dar dacă vrei să știi, când ducea a aflat despre felul cum le foloseam pe domnișoarele de onoare și m-a dat afară, mi-am amintit o informație despre el pe care o aveam și i-am prezentat-o. Nu m-am așteptat la o cerere în căsătorie. Nu știu sigur la ce mă așteptam, poate o asociere cu el, precum cea

pe care am avut-o cu tine. M-aș fi mulțumit cu o prietenie cu cineva ca el. Dar recunosc că el poate a crezut că îl șantajez și eu am fost prea încântată de propunerea lui ca să-i spun adevărul.

– Și ce o să se întâmple când o să dispară și entuziasmul căsătoriei? Nu crezi c-o să fii tentată să te întorci la jocul tău de-a șoarecele și pisica cu Nigel?

– Nigel, din nou? Să fim serioși, am terminat-o cu el și cu adunatul secretelor. Apoi făcu semn către viitorul ei soț. Dar uită-te acolo. Chiar crezi că mă pot plictisi cu el? Vreodată?

Lui Rupert îi păru rău în numele mirelui. Sarah vorbea de parcă ar fi fost o jucărie, nu un bărbat. Dar dacă gândul sexului de tip bordel o excita, probabil nu va mai avea aceeași părere după ce va fi implicată. Sau cine știe? Era posibil să fie perfecți unul pentru altul, o pereche fericită. Dintr-odată, își dori să poată spune același lucru despre propriul mariaj. Se uită la soția lui. Când începuse să se gândească la ea ca fiind a lui? Era atentă la o bătrână, deși de fapt, era probabil groaznic de plictisită. Era politicoasă când venea vorba despre asta. Bine-crescută, fermecătoare, cu un simț al umorului savuros. Dumnezeuule, era tot ce și-ar fi putut dori de la o soție și de la mama copiilor lui. Devenea tăioasă doar când începea el să o împungă. De ce îi tot rezistase? Se temuse că o să piardă varietatea? Cine avea nevoie de varietate, când o singură femeie îi putea îndeplini toate nevoile și oferea o varietate mai mare de stări decât cunoscuse vreodată.

Nu avea de ce să mai stea la petrecere. Avea ce îi ceruse Nigel. Era convins că Sarah spunea adevărul. Singura femeie care îl păcălise vreodată fusese Rebecca, iar acum Rupert știa că nu îl păcălise de fapt. El fusese fraierul, pentru că îi interpretase greșit acțiunile. Însă avea o scânteie de simpatie pentru lordul Alberton, deși nu semănau deloc, și tocmai de asta vru să vorbească cu el înainte să plece de la petrecere.

Rupert nu era sigur dacă avea să-l avertizeze că nu era implicat nici un fel de șantaj în mariajul lui. Ar fi trebuit s-o facă, dar Sarah părea atât de fericită. Chiar dacă nu o plăcuse niciodată, cum putea distruge asta?

Însă problema fu rezolvată pentru el cu o singură întrebare.

– Nu ar trebui să fii mai fericit la petrecerea ta de logodnă? îl întrebă Rupert pe lordul Alberton.

Bărbatul râse.

– Dacă m-ai cunoaște, ai ști că nu pot fi mai fericit de atât. Un mic sfat, băiete. Niciodată să nu-ți trăiești fanteziile. Păstrează-le aici, spuse Alberton în timp ce arătă spre cap, unde nu le poate găsi nimeni. Dar nu sunt nemulțumit. Am senzația ciudată că Sarah mă cunoaște și, cu toate astea, tot mă place. Nu-ți poți imagina cât de minunat este asta.

Rupert își putu imagina. Dacă lordul dezvățat simțea și doar o parte din entuziasmul etalat de Sarah în acea seară, când vorbea despre gusturile lui neobișnuite, atunci, da, Alberton putea crede că și-a găsit perechea ideală.

La fel cum și Rupert știa că-și găsisese perechea ideală, doar că nu-și dădea seama cum avea s-o convingă și pe ea de asta.

Dar nu la asta se gândea în drum spre casă.

Nu-și putea lua ochii de la soția lui și îi spuse:

– Să fiu cu tine într-o trăsură are ceva care mă scoate din minți.

Ochii albaștri ai Rebeccai străluciră, dar nu protestă când Rupert se mută lângă ea și o luă în brațe. Faptul că își prinsese soția cu garda jos avea, din fericire, niște avantaje. Rebecca chiar îi stârnea pasiunea fără măcar să încerce. Nu trebuia să o guste decât o dată ca să își piardă controlul.

– Poate pentru că aproape am făcut dragoste în trăsura asta? Sau poate pentru că bănuiesc că mai devreme stăteai aici și te gândeai la mine fără pantaloni?

Rebecca icni, iar limba lui pătrunse adânc în gura ei, până când ea păru să nu mai vrea să-l certe pentru remarcă cu care o tachinase. Îi plăcea să o tachineze. Păcat că Rebecca nu avea foarte des chef de asta.

Din păcate însă, ea nu lăsă remarcă fără răspuns, deși erau aproape de casă când se retrase din brațele lui și spuse gâfâind:

– Nu făceam nimic de genul ăsta!

Capitolul 51

Când se trezi, Rebecca se simțea ciudat și avea dureri, însă nu-și dădea seama de ce. Starea nu dispăru. Seara anterioară fusese mult mai distractivă decât se așteptase. Nu petrecerea, care fusese destul de plictisitoare, dar ce urmase, în trăsură...

Remarca îndrăzneță a lui Rupert și privirea pe care i-o aruncase în drum spre petrecere o făceau să roșească doar când se gândea la ele. Dar simți că soțul ei ar fi spus asta oricărei partenere, la cât de crai era, așa că nu ținea neapărat de ea. Chiar dacă Rupert repetă cuvintele și pe drumul spre casă. Celelalte replici ale lui de pe drumul spre casă nu făcură decât să întărească acel sentiment. Nu era decât el însuși, un crai scandalos care încerca să seducă orice femeie se afla în preajmă.

Problema însă era că propriile sentimente înfloriseră pentru un crai. Se îndrăgostise de un bărbat care o dorea și pe care îl dorea, dar un bărbat care nu ar fi putut să-i spună că o iubea sau să-i fie fidel. Asta o supăra și o făcea extrem de emotivă.

Aproape rămase în cameră din cauza asta. Dar de cum îi trecură grețurile matinale, i se făcu foame. Așa că se duse jos ca să ia micul dejun și speră că restul lumii terminase, ca să nu joace rolul miresei fericite, când era departe de a fi fericită.

Cel puțin ora târzie îi oferi o sufragerie goală în care să mănânce. Încercă să nu se gândească la nimic care ar fi putut să-i înrăutățească starea, fu mai atentă la ce mănăcă și fu uimită când se întinse să ia încă un cârnat, deși era plină! Deci mănăcase mai mult decât ar fi trebuit. Asta era o ușurare. Începuse să creadă că o să nască un copil anormal de mare, deoarece sarcina ei începea să se vadă atât de repede.

Asta însă nu îi îmbunătăți starea de spirit. Acum era dezgustată de ea însăși. Clar nu era un moment bun să se întâlnească cu Rupert în timp ce ieșea din încăpere. El își puse mâinile pe talia ei. Era evident că o măsură, lucru care o șocă.

– La naiba, spuse el. Te-ai umplut cu desert ca să prelungești suspansul?

Rebecca nu observă umorul din tonul lui. Nu reținu decât că el nu credea că era însărcinată.

– În sfârșit, m-ai prins. O să dau naștere unui produs de patiserie.

– Nu e amuzant, Becca.

– Nici remarca ta absurdă nu a fost. Chiar crezi că îmi place să îmi fie așa deformat corpul? Urăsc asta, dar nu atât de mult cât te urăsc pe tine.

Izbucni în lacrimi înainte să ajungă sus, departe de el, pentru că nu vorbea serios. Ce se întâmpla cu corpul ei era o schimbare acceptabilă pentru copilul pe care deja îl iubea din tot sufletul. Nu vorbise serios nici în ceea ce îl privea pe el. Niciodată nu îl urăse. Rupert o enervase mai mult decât oricine altcineva din viața ei, dar niciodată nu o împinsese în punctul în care să-l urască.

Rupert o urmă sus și îi bătu la ușă. Rebecca nu răspunse, iar el nu încercă clanta, ca să vadă că ușa nu era încuiată. Când în sfârșit plecă, ea plânse până adormi, dar după un somn scurt, se trezi din nou și iar îi era foame! Dumnezeu, începea să fie amuzant. Cel puțin o mai relaxă puțin și îi permise să se poată preface că era fericită când se alătură familiei la masă.

Rupert nu îi adresă nici un cuvânt în timpul mesei. Având în vedere ieșirea ei de mai devreme, reticenta lui nu o surprinse. O tot privea și, deși era greu de citit, Rebecca îi simți... îngrijorarea? Nu, probabil era doar curios de ce reacționase în felul acela la o simplă glumă. O glumă proastă, dar chiar și așa, doar nu credea că vorbise serios.

După masă, Rupert dispăru, așa că Rebecca se relaxă o vreme cu mama lui în salon. Îi plăcea de Julie. Era greu să nu o facă, mai ales când femeia era atât de mulțumită de ea. Iar Rebecca părea să aibă o influență bună asupra ei. În fiecare zi, Julie devenea mai puțin băiețoasă, ca și cum femeia ieșea încet din cocon. Cel puțin așa părea, până când Rupert o tachina din nou.

Ca de obicei, Rebecca se duse sus, să se schimbe pentru cină. Majoritatea aristocraților tratau ultima masă a zilei mai formal, chiar și când nu aveau invitați pe care să-i impresioneze. Rebecca ieși din cameră tocmai când Rupert intra într-a lui. El se opri. Rebecca se gândi să intre înapoi.

– O clipă, Becca, spuse el, și o luă repede spre ea, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Își ridică imediat garda. Nu voia să răspundă la nici o întrebare despre comportamentul ei prostesc din acea dimineață, subiect despre care bănuia că voia Rupert să discute. Deja se gândea la o scuză când el spuse:

– Mâine o să fiu plecat în cea mai mare parte a zilei cu afaceri. Îți zic acum pentru că o să plec foarte devreme și probabil nu o să te văd.

Nu se așteptase să audă asta, însă cum era cu garda sus, tonul ei sună prea tăios până și pentru urechile ei

– Nu trebuie să-mi spui planurile tale când sunt doar...

Nu apucă să termine. Rupert o sărută. Rebecca nu știa dacă o făcuse ca s-o împiedice să spună soție sau invitată. Nici măcar nu era sigură ce ar fi spus. O clipă mai târziu, când brațele ei se înfășurară în jurul gâtului lui, nici nu-i mai păsa.

Dumnezeule, cum putea să aibă în continuare acest efect asupra ei? Să o aprindă așa? Îi era foame din nou, de data asta de el! Toate dubiile, furia, nesiguranțele și stările ei ciudate dispărură în clipa în care o atinse gura lui și ea știa că el voia să o sărute! Voia asta! Bineînțeles că n-ar fi făcut asta dacă n-ar fi vrut! Oare?

Rebecca îl ținu și mai strâns. Ceva asemănător cu fericirea începu să apară, amestecat cu niște dorințe atât de puternice, că fu copleșită. Îl auzi mormăind. Nu bănuia că nu avea nimic de-a face cu pasiunea până când el se dădu la o parte brusc.

– Nu mai arăta atât de ademenitor! spuse el.

Rebecca fu surprinsă. Deci se simțise atrasă să o sărute datorită felului în care arăta? Ce prostie era asta?

Rănită și frustrată că un sărut atât de plăcut se încheiase așa, îi spuse:

– Scuză-mă cât mă duc să mă dau cu nămol pe față, și îl împinse din calea ei.

– O să găsești în curte, strigă el amuzat.

– Mulțumesc, țipă ea, deloc amuzată.

Continuă să coboare, deși acum nu mai voia asta. Nu voia să-l vadă din nou în acea seară, restul săptămânii, niciodată. Avea de gând să-i spună soacrei ei că își va lua farfuria în cameră

și se va culca devreme, dar nu se așteaptă să vadă un oaspete lângă Julie pe canapea.

– Mamă!

Lilly îi zâmbi și se ridică pentru o îmbrățișare.

– Am rezistat să nu vin cât de mult am putut. Ar fi trebuit să devină mai ușor, dar nu e... cel puțin nu încă. Dar refuz să fiu o mamă băgăcioasă, care te verifică la fiecare câteva zile.

– Prostii, spuse Rebecca și li se alătură pe canapea. Julie, spune-i că e bine-venită oricând.

– Am făcut deja asta.

Vizita mamei ei îi schimbă complet dispoziția. Lilly reprezenta confort, siguranță, dragoste, lucrurile de care Rebeccăi îi fusese cel mai dor. Nu mai era atât de tânără cât să creadă că mama ei putea repera totul, dar simpla ei prezență o ajuta foarte mult.

Avură o reuniune plăcută, chiar dacă nu privată, înainte să li se alătore Rupert. El nu strică momentul, dar dacă insista să se arate fericită, chiar și pentru mama ei, cu siguranță ar fi făcut-o. Din păcate, intră în cameră purtând o jachetă de un verde limetă groaznic, care o făcu pe mama lui să se încrunte. Deci după sărutul de sus, se hotărâse să-și necăjească mama din nou. Proastă sincronizare, cu mama ei acolo. Sau poate că nu. Cel puțin asta o ajută pe Rebecca să-și păstreze starea relaxată, deoarece știa de ce făcea asta.

Julie spuse dezgustată:

– Văd că gusturile tale sunt flamboiante. Ești un afurisit de păun, Rue!

Rupert se uită peste umăr și spuse:

– Credeam că mi-am aranjat penele frumos.

Rebecca își duse mâna la gură ca să nu râdă. Julie îl privi fix, iar Lilly nu știa ce să creadă. Însă cum era prima oară când îl întâlnea oficial, Rupert nici c-ar fi putut să-și aleagă un moment mai prost ca să-și tachineze mama cu hainele fistichii.

Și avea să mențină imaginea! Înainte ca Rupert s-o salute pe Lilly într-o manieră grațioasă, se aplecă să o sărute pe Rebecca pe obraz, un sărut care dură mai mult decât ar fi trebuit. Apoi se aplecă să îi sărute mâna lui Lilly.

– Trebuie să-ți mulțumesc, Lilly, pentru că ai crescut o fată așa remarcabilă, spuse el.

Rebecca suspectă că mama ei fu câștigată cu acea remarcă! Lilly era mândră și îi aruncă Rebeccai o privire drăgăstoasă, după care îi spuse lui Rupert:

– Chiar așa e, nu? Sper că ai avut grijă de fata mea?

– Nu atât de des pe cât mi-ar fi plăcut!

Toate cele trei femei roșiră la auzul replicii riscante. Tipic pentru el! Însă îi făcu cu ochiul lui Lilly, confirmând că doar o tachina.

Rebecca ar fi vrut ca soțul ei să fi fost doar fermecător la prima lor întâlnire cu mama ei, dar tot zâmbi când Lilly îi șopti peste câteva minute:

– Are gusturi groaznice, nu? Îmi pare rău, draga mea, o să fie destul de jenant pentru tine.

– N-o să fie. Doar îi place să-și tachineze mama.

Când ieși din cameră, Lilly îi spuse:

– Suspansul mă omora. Știu că asta a fost sugestia mea, dar nu mă așteptam să meargă așa bine.

Rebecca mormăi. Dacă mama ei pleca în momentul acela, nu trebuia să afle. Însă Lilly nu plecă. Rămase la cină și, din păcate, Rupert se așeză pe scaunul de lângă Rebecca înainte s-o poată face mama ei. Era din nou cu garda sus.

Abia se așezase când el îi reaminti de acel sărut.

– Nu ai găsit nămol? spuse el, iar Rebecca nu-și dădu seama dacă o tachina.

– Poartă-te frumos.

– Niciodată, zâmbi el.

Asta îi aduse puțină roșeață în obraji, care la rândul ei aduse înapoi frustrarea de mai devreme.

– Dacă încerci să mă pedepsești și să mă faci să te doresc, nu o să mă mai păcălești, îl avertiză ea.

– Mă dorești?

Ce întrebare ridicolă. Cum să nu-l vrea? Dar nu avea de gând să-i spună asta. Simplul fapt că o întrebuse așa ceva arăta că intenția lui era necurată.

– Stai liniștită, Becca. Apoi strică totul, adăugând: Nu o să te răvășesc aici, pe masă, deși trebuie să recunosc că probabil doar la asta o să mă gândesc.

Ea ar fi putut să se scurgă de pe scaun direct pe podea și nu doar din cauza roșetii care îi acapară obraji. Acum și-l imagina făcând

dragoste cu ea pe masă. Nu se putea uita la masă fără să-și imagineze asta. Dumnezeuule...

Nu știi cum trecu peste acea masă. Abia auzi un cuvânt în jurul ei. De ce îi făcea asta? Era răutăcios și josnic. Se răzbuna pentru că îl făcuse să se căsătorească? El continuă, bineînțeles, ca și cum n-ar fi avut nici o grijă, întreținând conversația. Ba chiar o făcu pe mama ei să râdă destul de des. Iar Lilly nu plecă după cină. Ceru o reuniune privată și o întrebă pe Rebecca dacă puteau merge undeva doar ele două. Nu avea nici un rost să se mai ascundă. Rebecca o duse sus, în camera ei, cameră pe care nu o împărțea cu soțul ei.

Capitolul 52

Rebecca se uită pe geam la o trăsură care înainte pe stradă. La lumina felinarelor se vedeau câțiva fulgi de zăpadă. Nu era încă destul de frig, deci zăpada se topea cum atingea pământul, însă vremea începea să devină din ce în ce mai urâtă. Ca și gândurile ei din ultimele zile.

– Aproape am crezut că ești bine, spuse Lilly. Te-ai prefăcut de minune, cel puțin la început. Dar te cunosc prea bine ca să mă păcălești. Ce a fost cu fațada asta? Vă certați?

– Când nu ne-am certat? spuse Rebecca cu un oftat.

– Nu înțeleg. Potrivit zvonurilor, Rupert a anunțat căsătoria voastră la un bal, acum câteva săptămâni. De obicei, când un bărbat face asta, vrea să dea o șansă căsniciei. Vrei să-mi spui că zvonurile nu sunt adevărate?

– Ba sunt, dar a fost doar o reacție copilăroasă de-a lui din seara aia, pentru că eu nu făcusem anunțul când ajunsesem. Am făcut un armistițiu, de dragul aparențelor, chiar și pentru familia lui. A fost ideea lui. Dar cele două săptămâni în care s-a purtat frumos cu mine m-au făcut să-mi dau seama că... îl iubesc!

Rebecca izbucni în lacrimi imediat. Șocată, Lilly o luă în brațe.

– Care parte din asta nu a fost o afirmație fericită? întrebă Lilly atentă, după ce fiica ei se mai liniști.

Rebecca își șterse lacrimile cu mânecele.

– Ce e așa fericit la o fațadă? Iar acum nu mai e draguț. Tendințele lui de ticălos își fac din nou apariția. Sunt surprinsă că și le-a controlat atât timp.

Lilly, care se simți imediat ofensată pentru ea, întrebă:

– E deja infidel?

– Și tu te așteptai la asta?

– Nu e ca și cum își căuta o soție, deci era o posibilitate, având în vedere reputația lui, oftă Lilly.

– Știu și m-ai pregătit pentru slăbiciunile bărbaților...

- Doar dacă nu sunt îndrăgostiți nebunește, o corectă Lilly.

- Și el nu e. Dar nu la asta mă refeream. Mă refeream la mine.

- Tu ai fost infidelă?

- Nu, bineînțeles că nu. Mă refeream la faptul că Rue se poartă ca un ticălos cu mine, în condițiile în care a jurat că nu o să mă mai atingă înainte să vadă dovezi ale sarcinii.

Lilly nici măcar nu mai roși și spuse:

- Stați în aceeași casă. Ești soția lui. Ar fi trebuit să te aștepti să se poarte așa, chiar dacă nu împărțiți aceeași cameră.

Rebecca roși.

- Nu m-am referit nici la asta. E doar din nou foarte îndrăzneț cu replicile lui și mă sărută, atunci când nici măcar nu vrea!

- Probabil vrea...

- Nu, serios, nu vrea. Chiar se enervează din cauza asta, când se întâmplă, ca și cum nu se poate controla. E cum am spus, revine la tendințele lui de fustangiu.

- Înțeleg. Iar asta te face și mai nefericită?

- Mamă, nici măcar nu mă place!

Lilly icni când auzi durerea din vocea fiicei ei. Își puse un braț în jurul ei și o duse spre pat, pe marginea căruia se așezară.

După ce își mai reveni, Rebecca adăugă:

- Emoțiile mele au luat-o razna. Am avut niște schimbări de stare extreme, unele atât de inexplicabile, că nici nu știu dacă au de-a face cu el.

- Sunt din cauza copilului. Eu nici că puteam fi mai fericită când eram însărcinată cu tine, și cu toate astea tot mai țipam, fără nici un motiv, la tatăl tău. Însă asta, împreună cu celelalte... Lilly făcu o pauză ca să ofteze. Asta ar trebui să fie o perioadă liniștită și fericită, sau cel puțin rezonabil de fericită. E inacceptabil că nu e. Niciodată nu am crezut că o să spun că nu e bine pentru tine să fii îndrăgostită. Acum mă simt responsabilă, pentru că ți-am sugerat să vii aici. Vrei să pleci? Distanța e posibil să te ajute să privești mai limpede situația asta tristă.

- Dar copilul?

- Deja e protejat prin anunțul public al căsătoriei voastre. Ai realizat lucrul pentru care ai venit aici... asta dacă nu ai venit cumva pentru mai mult?

– Nu! Am vrut să trec dincolo de zidul furiei lui ca să-l forțez să accepte lucrurile. Furia aia încă mai e acolo, sunt convinsă de asta. O furie ca aia nu dispare pur și simplu. Iar el nu o să creadă niciodată că nu i-am întins o capcană cu căsătoria asta. Am venit aici de dragul copilului, atât.

– Și o să stai din același motiv?

– Atunci nu-l iubeam, spuse Rebecca în timp ce se uita la podea și se lupta cu lacrimile. Acum, că îl iubesc, e mai greu.

– Ai plâns mult din cauza asta?

– Nu foarte mult.

– Becky.

– Doar de când nu am mai negat ce simt pentru el.

– Te-ai gândit să-i spui?

Rebecca fu îngrozită.

– Nu pot să fac asta! El doar păstrează o fațadă, de dragul aparențelor. În primele zile, ne certam foarte tare și nu reușeam să ținem toată situația privată. Așa că a oferit această opțiune temporară. Cred că era mai ușor să fiu furioasă pe el. Chiar era.

– E clar, spuse Lilly pe un ton hotărât. Te iau de aici. Genul ăsta de tumult emoțional nu e bun pentru copil. Așa că fă-ți bagajele în seara asta. O să vin după tine de dimineață. O să mă ocup eu de soțul tău dacă încearcă să ne oprească.

– Să ne oprească? Probabil o să țină ușa deschisă.

Rebecca observă nuanța de amărăciune, ca și Lilly, de altfel, care ridică o sprânceană. Oare iubirea ei avea să se transforme în ură pentru că era neîmpărtășită? Spera asta...

– Mâine-dimineață nu o să fie acasă, spuse Rebecca. Mi-a spus asta mai devreme. E soarta, nu crezi?

– Poate.

Capitolul 53

După două zile, Rupert se întoarse acasă târziu din călătoria de afaceri. Le trimisese bilete și mamei lui, și Rebeccăi, anunțându-le de întârzierea neașteptată. Soția lui nu fusese acasă ca să îl primească pe al ei. Nici nu îi trimisese unul. Însă mama ei îi trimisese un bilet și îl avertiză fără menajamente să îi lase fata în pace.

Când află că Rebecca se întorsese în Norford cu mama ei și nu doar pentru o vizită, se trezi într-o mare de emoții. Era furios, șocat și rănit. Toate motive destul de bune cât să iasă și să se îmbete. Asta și făcu, însă nu înainte să trimită un bărbat care să se asigure că Rebecca era încă în Norford și va rămâne acolo până se putea hotărî ce să facă.

În acea seară nu luă nici o decizie. Mă rog, luă câteva, dar fu destul de deștept să nu le pună în practică când era beat, iar dimineață nu aveau nici un sens. De fapt, era deja după-amiază când se târî afară din pat. Încă nu era destul de treaz cât să ia o decizie sau să se confrunte cu mama lui.

Însă Julie îl aștepta și era destul de furioasă. În clipa în care Rupert coborî, mama lui îl împinse în salon și se așeză în ușă, blocând ieșirea.

– Aseară, când ai dispărut, am crezut că ți-a venit mintea la cap, spuse ea furioasă. Dar spionii mei mi-au spus că nu te-ai dus în Norford ca să-ți aduci soția acasă.

– Pui oamenii să mă urmărească?

– Nu, Rebecca e cea urmărită. Doar îmi poartă nepotul. Nu o să fiu ultima care află dacă se întâmplă ceva.

Rupert se întreba dacă spionul ei se întâlnise cu al lui noaptea trecută. Când începuse să gândească la fel ca mama lui?

Se așeză pe canapea, unde fusese servit ceaiul. Julie turnă câte o ceașcă pentru fiecare. Nici unul nu o bău.

– Niciodată nu ar fi trebuit să te atașezi de un nepot care e posibil să nu fie real, spuse el. Știm amândoi că genul ăsta de capcane sunt obișnuite.

Indiferent de câte ori repeta asta însă, tot îi suna fals, până și lui.

– Prostii, spuse Julie. Știu foarte bine că și tu crezi că bebelușul e real, ca și mine de altfel, așa că nu-mi vinde gogoșile astea. Ce mai aștepti? Ar fi trebuit să te duci după Rebecca ieri, în clipa în care ai aflat că a plecat.

– Am primit un bilet de la mama ei, în care mă avertiza că o să mă castreze dacă nu îi ofer Rebeccăi liniște în primele luni de sarcină.

– Ai fi putut să-i asiguri pace aici. Nu trebuia să plece la țară pentru asta. Ce te-a făcut să mergi să bei în loc să o aduci înapoi? Și nu încerca să-mi spui că ți-e frică de mama ei.

Rupert oftă.

– Bineînțeles că nu. Dar trebuie să iau în considerare și sentimentele Beccăi. E evident că nu era fericită aici.

– Iar tu nu erai fericit din cauza asta? Rue, ce s-a întâmplat cu tine? Niciodată nu ai mai fost așa nehotărât.

– Niciodată nu am mai fost îndrăgostit. Nici nu am spus la furie atâtea lucruri stupide care probabil nu vor fi iertate niciodată. Mi-am săpat groapa și acum nu am o nenorocită de scară ca să ies din ea.

Julie îi zâmbi. Bineînțeles, nici el nu avea obiceiul să îi facă niște confesiuni atât de curajoase mamei lui, deci pentru moment, Julie era mulțumită că băiatul ei făcuse asta și îi oferii sfatul ei.

– Ce e în neregulă cu adevărul? E un fundament minunat pe care să construiești.

Cuvintele atinseră un punct sensibil. Rupert se ridică brusc, însă nici nu ajunsese la ușă. Aceasta era blocată de unchiul lui, pe care majordomul tocmai îl lăsase înăuntru. Ducele de Norford stătea acolo și îl privea încruntat.

– Deci, ești aici? spuse Preston Locke. Ce caută soția ta în cartierul meu, în timp ce tu ești în ăsta?

– Mă bucur să te văd, unchiule. Nu vii prea des în Londra. Sper că nu de asta ai venit de data asta.

– Cum sora mea și fiul ei nu au considerat că e cazul să mă informeze personal de această căsătorie, care pare să se dezintegreze deja, da, exact de asta am venit.

Rupert se înroși, vinovat. Avea de gând să-și viziteze unchiul împreună cu Rebecca, când se dusesse prima oară după ea. Însă cum nu o găsisse în Norford atunci, se grăbise să se întoarcă în Londra, fără să se mai gândească la unchiul lui.

– E o poveste lungă, spuse Rupert, și eu tocmai...

– Stai jos, spuse Preston pe un ton care nu accepta nici un refuz.

Unchiul lui Rupert era un bărbat mare. Raphael îl moștenise. Amândoi aveau aceeași înălțime și același ten. Chiar dacă părul blond al lui Preston începuse să albească la tâmplă, încă era un bărbat voinic și, când folosea acel ton autoritar, nimeni din familie nu îndrăznea să nu-l asculte. Rupert nu făcea excepție. Se așează.

Julie încercă să mai relaxeze atmosfera spunând:

– Ai venit la timp pentru ceai, Preston. Cred că pot să-ți explic..

– Prefer să-mi spună Rue. De dimineață m-am întâlnit cu Lilly Marshall, care m-a avertizat că problemele din căsătoria ta e posibil să ducă la divorț. De ce?

– Pe naiba o s-o facă, spuse Rupert hotărât.

– Exact asta am vrut să-i zic lui Lilly, dar fără să cunosc situația, nu aveam ce să spun. Nu-mi place să nu am ce să spun, Rue. Nu îmi place să aud de la altcineva despre căsătorii în familia mea. Și clar nu-mi place să aud că în familia mea un scandal e iminent. Cum te-ai căsătorit cu acea fată, de ce mama și fiica au impresia că nu există altă soluție decât divorțul?

– Am spus și am făcut niște lucruri stupide, recunosc Rupert.

– Dumnezeuule, nu-mi spune că ai fost deja infidel și ea a aflat?

– Nu, nu e nimic de genul ăsta, spuse Rupert și râse.

– E bine de știut, pentru că mariajul e momentul în care renunți la comportamentul libertin și te porți responsabil. Asta e intenția ta?

– Cu siguranță.

– Atunci care e problema?

– Atunci care e problema?

Rupert oftă.

– Nu eram pregătit să mi se pună cătușe. Nu a fost doar că m-am simțit prins în capcană, eram convins că sunt prins.

– A spus că e însărcinată?

Când Rupert încuviință, Preston adăugă:

– Lilly a uitat să menționeze acest detaliu, nu că ar mai conta. Ce contează e că te-ai căsătorit cu ea. Cunosc familia Marshall. Rebecca e o fată minunată. De ce nu ai vrea s-o ai de soție?

– Vreau, dar nu sunt sigur că o să mă ierte că m-am îndoit de ea.

– Ei bine, clar n-o să te ierte în timp ce stai aici, în fund, nu?

Rupert râse și se ridică, ca să plece.

– Unchiul tău îți spune să pleci și pleci? zise Julie. Nu ți-am...

– Deja plecam după ce mi-ai spus că adevărul e un fundament minunat pe care să construiești. La naiba, mamă! Ce m-aș face dacă nu te-aș avea să-mi bagi mințile în cap?

Capitolul 54

– Credeam că e în trăsură cu tine, dar nu e. Unde e? Când vine?

Uitându-se pe țeava pistolului, aflat la câțiva milimetri de fața ei, Rebecca nu crezu că va putea scoate un cuvânt. Era sigură de asta. Ba chiar se opri din respirat. Femeia era furioasă. Se citea asta pe fața ei și îi curgea din ochi. Furia prezicea moarte iminentă.

Rebecca se temu și doar să se uite în jos, ca să vadă dacă mama ei era bine. Lilly era întinsă pe podea, la picioarele lor. O escortase pe femeie în cameră. După ce aceasta îi spusese că era prietena Rebeccăi, Lilly se gândise probabil că o vizită o va binedispune pe fiica ei. Însă deși Mary Pearson, care se apropia de finalul sarcinii, arăta inofensiv, fața ei se schimonosi de ură. Rebecca sări în față când Mary o lovi pe mama ei în cap cu pistolul, doar ca să fie oprită când Mary îi băgă arma în față. Acum Lilly nu mai scotea nici un sunet. Rebecca nu avea nici un dubiu că Mary se referea la Rupert, dar nu se putea gândi încă la asta și spuse:

– Te rog, lasă-mă să o verific. E mama mea. Și tu ai vrea ca unul din copiii tăi să se asigure că ești bine dacă ai fi rănită, nu?

Mary încuviință imediat. În acel moment, Rebecca își dădu seama că poate găsisese cheia înțelegerii cu Mary: instinctele materne naturale ale femeii. Tânăra se aplecă și o examinează pe Lilly. Nu era sânge. Iar mama ei respira, ba arăta chiar liniștită. Cel puțin o parte din frica Rebeccăi dispăru.

– O pernă, te rog, spuse ea fără să se uite în sus.

Mary plecă de lângă ea ca să ia o pernă de pe canapea și i-o dădu. Rebecca o așeză sub capul mamei ei, apoi își încercă norocul, adăugând:

– Doctorul ar trebui să...

– Nu, interveni Mary. O să fie bine. Tu însă e posibil să nu fii. Acum răspunde-mi, unde e soțul tău?

Rebecca se ridică. Pistolul se întoarce în poziția lui anterioară, prea aproape ca să se poată gândi la altceva. Se întrebă dacă va trage imediat dacă ar încerca să-l dea la o parte.

Își aduna curajul când Mary continuă:

– Vreau să termin asta, ca să mă întorc acasă la copiii mei.

– Să termini ce?

– Să-ți omor soțul.

– Nu!

– Trebuie s-o fac. Samuel mi-a zis. A recunoscut blazonul de pe trăsura din tinerețea petrecută în Londra și mi-a spus...

– Imposibil!

– Așa a fost, insistă Mary. Mi-a spus să-l găsesc pe St. John în Londra și să-l omor, ca să-i răzbun moartea, să răzbun faptul că toți copiii noștri au rămas fără tată. Doar așa dragul meu Samuel o să se poată odihni în pace!

Nevenindu-i să creadă, Rebecca întrebă:

– Soțul tău a murit?

Metalul rece al pistolului o atinse pe obraz, în timp ce Mary spuse:

– Nu te prefac că nu știi. Erai acolo când s-a întâmplat! Poate chiar tu ai tras!

Rebecca își reaminti acea după-amiază groaznică din Franța și cursa departe de gloanțele care zburau și spuse:

– Eu eram întinsă pe podea, mă ascundeam de gloanțele care erau trase în noi. Nu știam că a fost rănit cineva. Îmi protejam copilul!

Mary păli, apoi se uită la talia tinerei și se încruntă.

– Nu se vede, nici măcar puțin. Nu cred că ești însărcinată.

Pe Rebecca aproape o pufni râsul. Tocmai scăpase de talia groasă. Durase câteva zile ca balonarea să dispară, însă cum Rupert nu mai era prezent și nu o mai distrăgea atât de mult încât să nu-și dea seama ce face, nu se mai umplu cu mâncare. Fără dovezi, fu forțată să spună:

– Nici soțul meu nu crede. De asta ne-am separat. Crede că l-am păcălit ca să mă ia de nevastă, iar dovezile că n-am făcut-o durează prea mult să apară. Cu cât durează mai mult, cu atât îl urăsc mai mult pentru că nu m-a crezut.

Nu era adevărat, dar Mary păru prea interesată ca să se oprească.

– Am intrat în viața lui cu o explozie, însă am părăsit-o cu o șoaptă. Nici măcar n-a încercat să mă oprească. Eu cred că e la Londra, dar dacă nu e acolo, nu știu unde ar putea fi și nici nu-mi pasă.

Rebecca se forță să spună ultimele cuvinte. Aproape o podidireă lacrimile, însă nu era momentul să devină emotivă.

– Atunci poate o să-l omor pentru amândouă, spuse Mary.

Rebecca nu voia simpatia lui Mary, ci voia să-i afle motivul!

– E un crai, spuse Rebecca, dar nu merită să moară din cauza asta. Nu înțeleg cum vrei să-ți răzbuni soțul, când de fapt el greșise. El furniza armele care ne omorau oamenii în India. Ar fi fost spânzurat pentru trădare, Mary.

– Nu. Așa e în război. Mereu o să existe victime. Samuel nu a făcut nimic rău, însă nemernicii ăia au mințit și l-au dat afară din armată. Ne-au distrus!

Rebecca tăcu după ce își dădu seama că Mary știa ce făcuse soțul ei. Asta îi lăsa o singură posibilitate să discute rațional cu ea: să-i amintească femeii de numeroșii ei copii.

– Îmi pare rău pentru pierderea ta, Mary. Îmi pare și mai rău pentru copiii tăi. Indiferent care-au fost fărâdelegile lui, a fost un tată minunat, nu?

– Nu ar fi putut exista un tată mai bun, încuviință Mary în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

– Asta era evident. E groaznic să pierzi un părinte, dar nu-mi imaginez cât de oribil ar fi pentru copiii tăi să-și piardă amândoi părinții. Cine o să-i crească și o să-i iubească, dacă tu nu o să fii acolo?

– Termină! Nu mă vor pierde!

– Ba da, dacă o să continui pe drumul ăsta. Prea mulți oameni vor afla. O să ne omori pe toți?

– Dacă trebuie, spuse Mary.

– Aș fi vrut ca ea să nu fi spus asta, se plânse Lilly în timp ce o lovi pe Mary în picioare.

Pistolul se descărcă când Mary căzu, însă, din fericire, glonțul se opri în perete. Deși arma avea probabil un singur glonț, Lilly tot se chinuia să i-o ia din mână. Dar Rebecca nu se uită la mama ei, care se lupta curajoasă, ci la Rupert, care apăruse în ușă și acum se îndrepta spre cele două femei.

Venise! Rebecca fusese atât de sigură că nu o va face, dar era acolo și... dacă ar fi venit un minut mai devreme? Păli la gândul că, dacă

ar fi intrat în cameră când Mary încă avea pistolul în mână, acum ar fi putut să fie mort.

Însă în câteva secunde, luă pistolul și acum le ajuta pe ambele femei să se ridice. Mary plângea isteric. Câțiva servitori apărură deoarece auziseră împușcătura, iar Rupert îi spuse unui lacheu să o ducă pe Mary în altă încăpere și s-o păzească până venea judecătorul.

Lilly, care își aranja fusta, spuse sec:

– Cam târziu, nu crezi, St. John?

Rupert îi zâmbi.

– Părea că ai totul sub control. Impresionant, Lilly. Și eu, care am crezut că biletul ăla pe care mi l-ai lăsat era o cacealma. Acum nu mai sunt așa sigur!

Lilly roși, în ciuda tonului lui de tachinare. Rebecca ridică o sprânceană și-și privi mama.

– Ce bilet?

– Doar l-am avertizat în privința unor consecințe neplăcute, dacă nu-ți dă spațiu.

Rebecca roși și ea, tocmai pentru că știa cât de directă putea fi mama ei. Probabil fusese destul de amenințătoare.

– Și cu toate astea, ai venit?

– Chiar credeai că n-o s-o fac?

Cum exact asta crezuse, Rebecca tăcu.

– Asta a fost din vina mea, spuse Rupert. Cred că acum că am o familie va trebui să încetez colaborarea cu prietenul nostru comun. Consecințele de genul ăsta nu pot fi tolerate. Nu a ajutat nici faptul că am avut un bărbat care-ți urmărea casa. Presupun că poate fi iertat pentru că n-a considerat-o pe Mary Pearson o amenințare.

– Știam de el, răspunse Rebecca. L-am găsit ascuns în grădină de dimineață. L-am dus niște prăjituri.

Rupert râse.

– Serios? Cât de jenant pentru el. Era probabil spionul mamei mele, al meu s-ar fi ascuns mai bine!

Capitolul 55

Se făcuse deja seară până răspunseră la toate întrebările judecătorului și Mary Pearson fu luată de acolo. Lilly tăcuse până atunci, însă în cele din urmă îl întrebă pe Rupert:

– Ești pregătit să discuți despre ce faci aici?

– Sigur, cu fiica ta.

Dintr-odată, o luă pe Rebecca în brațe și ieși cu ea din cameră.

– Stai un pic, protestă Lilly în spatele lor.

Rupert nu se opri. De fapt, aproape alerga pe scările care duceau la etaj.

– E posibil să ne urmărească, spuse Rebecca.

– N-o s-o facă, răspunse el cu o încredere tipic masculină. Presupun că va trebui să încerc toate ușile ca să aflu care e a ta, cum ai făcut și tu la mine acasă.

Exact asta și făcea, însă ea spuse:

– Sau ai putea să întreb.

– Și mi-ai spune?

– De ce n-o încerci pe aceea?

Arată spre ușa pe care Rupert urma s-o deschisă.

Intră în dormitorul ei. Flora fusese acolo, ca să facă patul și să aprindă lampa. Rupert se uită la pat, care era așezat în mijlocul peretelui, o puse jos și se duse să-l împingă în colț. Rebecca începu să râdă. De ce nu o surprindea asta?

Însă apoi se întoarse, o luă din nou în brațe, o aruncă ușor în pat și o urmă, apoi o sărută apăsător. Ea își înfășură brațele în jurul gâtului lui. Dacă Rupert avea ceva de discutat, nu îi păsa în clipa aceea. Dar așa fusese mereu cu el. Chiar dacă era furioasă, furia dispărea de îndată ce buzele li se întâlneau.

El o sărută încă puțin, apăsător și dragăstos, apoi se dădu în spate.

– Poți să mă ierți, te rog?

– Pentru ce?

– Pentru că am fost un mare ticălos. Pentru că m-am îndoit de tine. Pentru că..

– Stai un pic, spuse Rebecca și se rezemă pe cot. Vrei să spui că acum mă crezi că sunt însărcinată? Și uită-te la mine înainte să-mi răspunzi, pentru că nu există nici urmă de dovadă care să susțină asta.

Își trecu mâna peste abdomenul plat, ca să-i atragă privirea în acea zonă.

– Dacă te cred pe cuvânt? Absolut.

– De ce?

– Pentru că te iubesc.

Rebecca inspiră adânc. Îi căută privirea albastră. Văzu expresia tandră de pe fața lui și asta îi aduse lacrimi în ochi.

– Chiar mă iubești, nu? spuse ea uimită.

– M-am împotrivit, să știi. Faptul că te iubesc înseamnă un stil de viață cu totul nou pentru mine. Sincer, nu credeam că sunt pregătit pentru o schimbare așa drastică. Asta a fost de fapt problema mea. Am gândit prea mult și mi-am inventat scuze, ignorând faptul că era prea târziu. Deja te afli adânc în inima mea.

– Și ai crezut că, dacă mă îndepărtezi, o să rezolvi asta?

– Nu încercam să te îndepărtez, Becca. Nici măcar nu știu sigur de ce ai plecat.

– Pentru că făceai pe craiul din nou, mă tentai când nu aveai nici o intenție să... Ah, acum înțeleg. Vorbeai serios! spuse ea în timp ce obrazii îi deveniră roșii.

El râse și o îmbrățișă strâns.

– Ești femeia cea mai minunată de exasperantă pe care am întâlnit-o vreodată, dar te iubesc și pentru asta. Da, încercam să-ți arăt cât de mult te doream, într-un mod tipic, fără să spun cuvintele care mă speriau. Dar singurul lucru de care mă tem acum e să te pierd. Deci, o să-ți arăt chiar acum cât de mult te doresc.

O atinse tandru pe obraz, în timp ce o sărută din nou. Acel sărut nu era plin doar de dorință, ci de mult mai mult. Apoi îi sărută pântecul și își așază capul pe el. Lacrimi de tandrețe îi apărură în ochi Rebeccăi. Îl iubea așa mult.

Rupert îi arătă, în atâtea feluri, profunzimea sentimentelor lui, prin grija cu care o dezbracă, privirea întorcându-i-se la a ei, senzual de fierbinte, însă plină de emoție. Era atent cu ea datorită sarcinii.

Rebecca i-ar fi putut spune că nu era încă necesar, dar se bucură de ritmul relaxat în care făcea dragoste cu el și știe că probabil nu va dura mult. Era pur și simplu prea multă dorință pe fața lui. Controlul lui o uimi. Rebecca știa că era așa doar de dragul ei, pentru că în timp ce ei îi dădea încet hainele jos, pe ale lui practic și le rupse.

După ce ultimul ei obiect de îmbrăcăminte ajunsese pe podea, Rebecca se întinse într-o fericire senzuală, sub mâinile lui, care o mângâiau din cap până-n picioare. Cu mâinile întinse, Rupert îi atinse fiecare parte a corpului în acea mângâiere lungă. Ba chiar o tachină pentru o clipă între picioare, înainte să-i ia sânii în mâini. Se apleca deasupra ei și o săruta peste tot. Părul îi cădea pe pielea ei deja sensibilă într-un mod foarte erotic.

– Deci, te tentam? spuse el înainte să îi sărute unul din săni.

Cu un geamăt, Rebecca se arcui spre el.

O făcuse. Încă o făcea. Mereu avea s-o facă. Însă când deschise ochii, văzu că privirea lui o fixa pe a ei, chiar în timp ce-i sărută sânul, și-și dădu seama că întrebarea era serioasă. Rupert nu era sigur.

– Nu-ți imaginezi cât de mult, șopti ea.

– Atunci ești prea stăpână pe tine, iubito. Chiar credeam că-mi pierd flerul.

– Nu cred că e posibil așa ceva, spuse ea și îl înșfăcă de păr, trăgându-l spre ea ca să-l sărute.

Sărutul care urmă fu extrem de pasional. Rebecca se săturase de ritmul lent. Îl voia atunci! Dar el nu terminase să-i atâțe simțurile. Unul din degetele lungi îi alunecă în ea. Valuri de plăcere începură imediat să se strângă în ea și ar fi împins-o dincolo de limită dacă le-ar fi permis.

Însă își exersă voința pe care tocmai o pomenise el și îi șopti pe buze:

– Nu.

– Ba da.

– Nu, te vreau în mine.

Rupert gemu și o ascultă imediat. Rebecca abia avu timp să își înfășoare brațele în jurul lui, că el și alunecă în ea. Dumnezeuule, căldura lui, mărimea, lungimea incredibilă care ajungea atât de adânc. Nu se mai putu controla de data asta. Fu consumată de acea plăcere incredibil de dulce care tot continua și încă pulsa în jurul lui când ajunsese și el la orgasm.

Ea îl ținu strâns în brațe. Craiul ei. Soțul ei. Iubirea ei.

– Oricând, oriunde, nu trebuie decât să îmi ceri și sunt al tău, i se păru Rebeccăi că-l aude spunând.

Zâmbi, în timp ce încă savura urmarea plăcerii lor prea mult ca să poată răspunde. El se dădu pe jumătate într-o parte, ca să-și ia greutatea de ea, păstrând un picior peste șoldurile ei, un braț strâns peste pieptul ei, buzele lipite de gâtul ei și mângâind-o cu săruturi ușoare.

– Deci, nu-mi imaginez? Și tu mă iubești? întrebă el.

Rebecca trebuia să revină din nori pentru acea întrebare. Se mișcă în așa fel încât să-i vadă fața. Oare își dorise s-o întrebe asta? Tocmai pentru că părea atât de convins, Rebecca își puse o expresie severă.

– Serios, nu meriți să auzi asta.

– Ai dreptate, încuviință el, deși emana prea multă încredere.

Așa că ea adăugă:

– Să încerc să te conving că sunt îndrăgostită doar de chipul tău frumos? Da, cred c-ar trebui.

– Dumnezeuule, nu face asta, exclamă el, după care oftă. Foarte bine, meritam asta. Și ești singura femeie care poate să spună așa ceva, dar, te rog, să fie ultima oară când o faci. Nu sunt frumos, doar femeile sunt.

– Dimpotrivă. Îi aruncă o privire tandră. Și îngerii sunt.

El mormăi și se rostogoli din nou peste ea.

– Nu sunt nici înger. Îngerii nu au gânduri carnale, ca acestea.

O sărută apăsător.

Rebecca nu trebui să se gândească de două ori. În schimb, află cum era să facă dragoste cu acest bărbat, fără să existe controverse între ei, când emoțiile nu erau uzate, când dragostea le ghida mâinile, gândurile, inimile și îi umplea cu o fericire profundă.

Puțin mai târziu, când Rebecca se opri ca să-și tragă sufletul, îi spuse:

– Dumnezeuule, nu am crezut niciodată că o să spun că sunt foarte bucuroasă că ești un ticălos, și nu un înger. Dar presupun că e în regulă, atâta timp cât ești ticălosul meu.

SERIA „FAMILIA REID“

Lady Rebecca Marshall este cuprinsă în vârtejul emoțiilor când devine domnișoară de onoare la curtea tinerei regine Victoria. Dar când pătrunde fără să știe pe tărâmul rivalității dintre șeful spionajului reginei și o aristocrată care le folosește pe domnișoare ca spioane la curte, se trezește prinsă într-un păienjenis de înșelăciuni și de intrigi alături de fermecătorul marchiz Rupert St. John. Derbedeul răvășitor de frumos este vărul ducelui Raphael Locke, de care Rebecca fusese cândva îndrăgostită, și este, de asemenea, agent secret al Coroanei, ducând o viață dublă. Convinș că neștiutoarea Rebecca îl spionează, Rupert o seduce, apoi, forțat să se însoare cu ea, crede că fata i-a întins o capcană de cea mai mizerabilă speță pentru a intra în familia lui puternică. Dar pe măsură ce începe să cunoască adevărata fire a Rebeccăi, jurământul său de răzbunare și infidelitate se transformă într-o dorință fierbinte de a împărtăși multe nopți de pasiune doar cu frumoasa lui soție.

„Un roman pentru cele mai pretențioase gusturi – dragoste, suspans, intrigi și răsturnări de situație.“

Daily News

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.